

BV

501

.U6II4

1908

Unitarisk Psalmbook

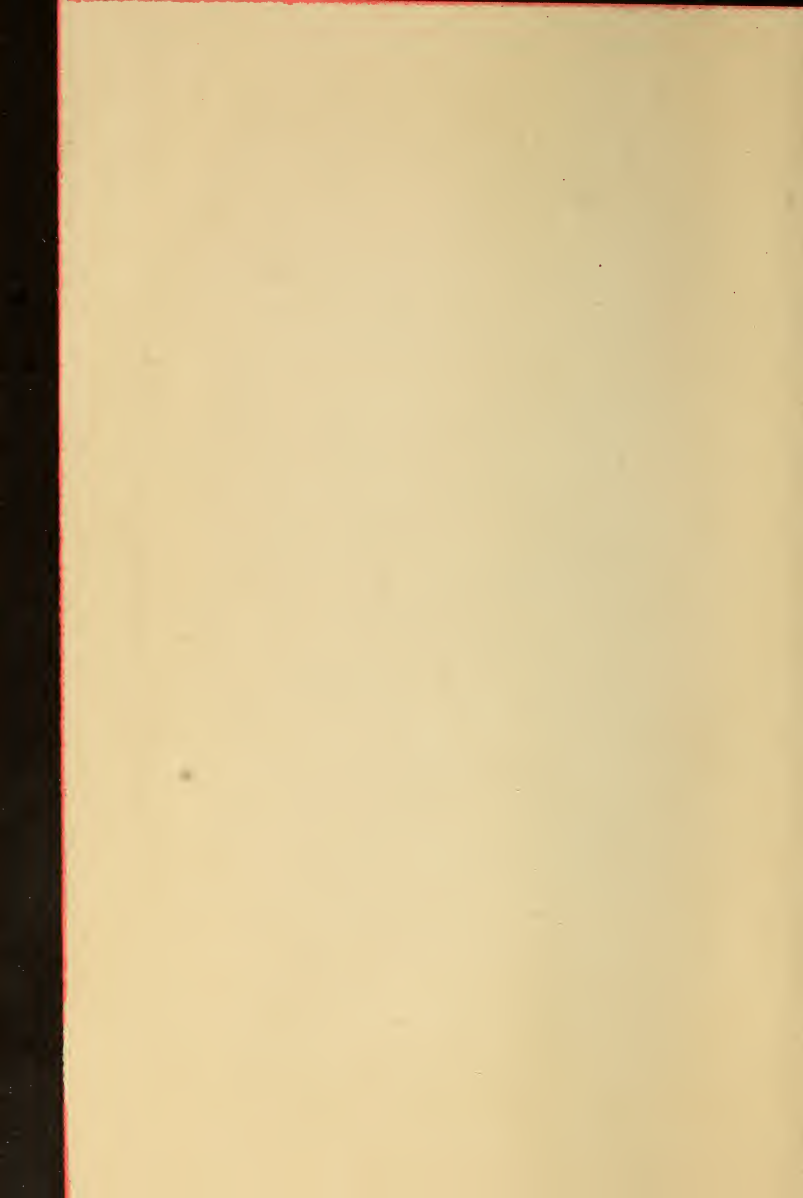
Class 17

Book 1896

Copyright N^o Dell

COPYRIGHT DEPOSIT.

Psalmer och Sånger

för

Kyrka och Hem

Samlade

av

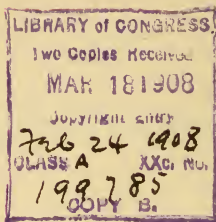
August Dellgren

Stavning enl. kungl. cirk. 7 april 1906

AMERICAN UNITARIAN ASSOCIATION
EDITION

Chicago, 1908

BY501
- 4674
1908

Copyright 1908
by
AUGUST DELLGREN

Tryckt hos
Oak Printing and Publishing Co.
Chicago

MOTTON:

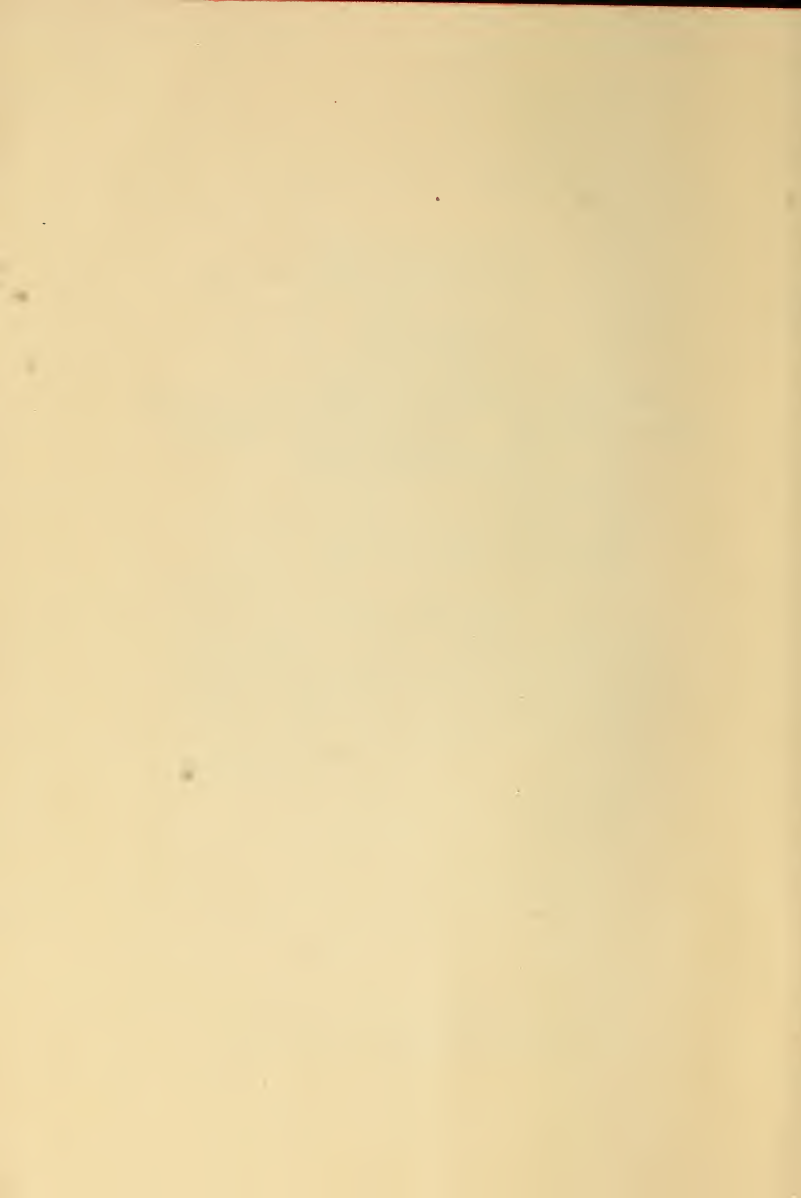
Den sanna kristendomen får icke innehålla
några motsägelser. Pontus Wikner.

Ge mänsklig orättfärdighet
åt Gud jag ej har mod.
Jag känner ej hans hat; jag vet,
att han är mild och god.

J. G. Whittier.

Vad rätt du tänkt, vad du i kärlek vill,
vad skönt du drömt, kan ej av tiden härjas,
Det är en skörd, som undan honom bärgas,
ty den hör evighetens rike till.

Viktor Rydberg.

Förord.

I alla civiliserade länder finns det kristna, som, under det de hysa olika åsikter i mindre viktiga frågor och kalla sig med olika namn, såsom unitarier, universalister, progressiva protestanter o. s. v. — en för dem alla gemensam benämning är liberala kristna — förena sig om följande principer: 1. Religionen i egentlig mening består ej i försanthållandet av vissa läror om de högsta tingen, utan i hjärtats hänvändning till Gud. 2. Förnuft, samvete och erfarenhet stå över alla yttre auktoriteter, när det gäller att skilja mellan sanning och villfarelse i olika religiösa uppfattningar. 3. Grundtankarna i Jesu lära äro höga, enkla och oförgängliga och böra ej åsidosättas eller förglömmas för oförnuftiga, Gud och människor vanärande tankar, dessa senare må förekomma i bibliska skrifter eller leda sitt ursprung från gamla tiders teologer och kyrkolärare.

Den här föreliggande samlingen av psalmer och sånger vill nu vara ett uttryck för den kristendom, som håller fast vid ovanstående principer — den liberala kristendomen —; och den är, så vitt jag vet, den första i sitt slag på svenska språket. Kompilerad närmast för bruk vid Första svenska unitariska församlingens i Chicago offentliga gudstjänster, är hon avsedd för liberala kristna av vad namn som helst.

De flesta psalmerna och sångerna ha till författare svenska män och kvinnor, tillhörande den nyare tiden; men äldre tiders diktare äro ej uteglömda och många av de bästa sångerna äro översättningar från främmande språk.

De vackraste psalmerna i Svenska Psalmboken ha intagits, med eller utan förändringar. Flera av de författare, som där äro representerade — och detta gäller i första rummet den snillrike Wallin — glömde i inspirationens stunder bort sin ortodoxi och gävo uttryck åt vad de innerst tänkte och kände; och deras dikter passa förträffligt i en unitarisk psalmbok.

Uteslutningar och förändringar ha gjorts, där jag ur innehållets eller formens synpunkt funnit sådana önskvärda. Vad särskilt vidkommer förändringarna i de psalmer, som hämtats ur Svenska Psalmboken, ha de flesta skett i enlighet med seminarieriktorn Joh. Johanssons nyligen i bokhandeln utkomna Förslag till psalmbok för svenska kyrkan. Endast sällan har dock detta förslag följts, där förändringarna gälla innehållet. Varhelst i någon sång de gjorda förändringarna äro av större betydelse, har deras förekomst angivits.

De allra flesta av de föreslagna melodierna äro satta till noter antingen i Svensk Korallbok av Hæffner och Lagergren eller i Unity Hymns and Chorals. (Den senare kan rekvireras antingen hos Western Unitarian Headquarters, 175 Dearborn Street, Chicago, Ill., eller hos American Unitarian Association, 25 Beacon Street, Boston, Mass. Pris 35 cents.)

Vid genomseendet av olika moderna, religiösa sångsamlingar har jag här och där påträffat poem eller brottstycken ur poem, som ej kunna sjungas, men som intagits på grund av sitt goda, tankeväckande innehåll. Sådana poem förekomma också i denna psalmbok.

Med tanke på den här i landet rådande språkblandningen har jag till de ett hundra åttiofem sångerna på svenska språket lagt femton på engelska. De senare äro alla tagna ur Unity Hymns and Chorals.

Sist förekomma åtta Växelläsningar, fritt översatta från amerikanska unitariska psalmböcker och ämnade att begagnas vid de offentliga gudstjänsterna.

Jag kan icke gärna sluta detta förord utan att med tacksamhet nämna två män, som, näst min hustru, varit mina bästa hjälpare vid arbetet: tidningsredaktören dr Jakob Bonggren och professorn vid Göteborgs högskola dr O. E. Lindberg.

Med önskan att hon hos många av mina landsmän måtte i någon mån bidra till fostrandet av ett allvarligt, ljusst och sunt religiöst och moraliskt liv överlämnar jag härmed denna min lilla psalmbok i den välvilliga allmänhetens händer.

Chicago i mars 1908.

AUGUST DELLGREN.

Innehåll.

	Nummer
I. Längtan efter högre ting.	
Närmare, Gud, till dig!.....	1— 10
I kyrkan: mötet.....	11— 17
I kyrkan: skilsmässan.....	18— 20
Morgon	21— 25
Afton	26— 30
II. Gud och hans värld.....	31— 48
III. Människans innersta.....	49— 53
IV. Människans plikter.	
Omvändelse och bättring....	54— 59
Större tjänster	60— 71
Mindre tjänster	72— 95
Broderlig kärlek	96—111
V. Jesus och hans vänner.....	112—118
VI. Förtröstan.	
Inför livets gåtor.....	119—129
I de dagliga behoven.....	130—135
I prövningar	136—141
Under lidandet	142—148
Inför döden	149—157
VII. Högre sällhet.....	158—162
VIII. Psalmer afseende särskilda yttre förhållanden.	
Fosterlandet	163, 164
Årstiderna	165—171
Årsskiftet	172, 173
Brudvigsel	174, 175
Begravningar	176—181
IX. Guds lov.....	182—185
X. Psalmer på engelska....	sid. 175
XI. Växelläsningar	sid. 189
XII. Register	sid. 213
XIII. Författareregister	sid. 219

1. Du, som vår förtröstan väcker.

Musik av Haydn.

Du, som vår förtröstan väcker,
då en faders namn du bär,
och din hand från himlen sträcker
över allt vad skapat är!

Nåd och makt och vishet röjas
dag från dag i din försyn.

∴ Låt vår bön från jorden höjas
till ditt hjärta över skyn! ∴

(Ödmann.)

2. Närmare dig.

Mel.: Bethany, Unity 56.

Närmare, Gud, till dig,
närmare dig!

Även om korsets träd
lyftade mig,

sjönge jag idellig:

∴ närmare, Gud, till dig, ∴
närmare dig!

Går jag i nattlig värld
sorgsen, allen,

får till min huvudgård
endast en sten,

drömmar dock föra mig

∴ närmare, Gud, till dig, ∴
närmare dig!

Låt mig som Jakob då
skåda med fröjd
stegen mot himlen stå,
se uti höjd
änglarne vinka mig
:: närmare, Gud, till dig, ::
närmare dig!

Vaknande, full af hopp,
tacksam i håg,
Betel jag reser opp,
stenen, där låg:
kommer från sorgestig
:: närmare, Gud, till dig, ::
närmare dig!

Eller om glad och fri,
fullmåne klar,
stjärnor och sol förbi
uppåt jag far,
sjunger jag idelig:
:: närmare, Gud, till dig, ::
närmare dig!

(Sarah F. Adams. Övers. av Jakob Bonggren.)

3. Fader vår.

O du, som fjärran över molnens rymder
och stjärnornas och änglarnas församling
bor i ett ljus, dit tanken fåfängt lyfter
sin matta vinge! Du, som, himmelskt god,
av stoftets barn dock hälsas vill som fader!
Må, evige, för äran av ditt namn

i varje bröst ett heligt rökverk brinna!
Må jorden, länge hölj'd av brott och plågor,
omsider fri och lycklig bli! O komme
till oss ditt rike, Herrens stad, det nya
Jerusalem, bebott av nåd och sanning,
i gyllne skyars krans från himlen ned!
Då skall ej längre blott en maktlös suck,
en fåfång bön vårt hjärtas kärlek tyda:
Ske skall bland oss din vilje, som den sker
ibland din himmels eviga naturer.
Allgode Gud, åt våra själar giv
i prövningens och jämnens törnedalar
vad för det högre livet de behöva!
Styrk deras kraft och faderligt dem mätta
med gyllne frukter ur ditt paradiset!
Förlåt oss, Herre, så som vi förlåta!
Mät bördan efter våra svaga skuldror
och led oss ej i frestelser, där segern
ej är beredd! Oss från det onda fräls!
Ty kärlekens och ljusets goda spira
du evigt sträcker över ting och andar,
och i äoners skiftande äoner
är makten, äran, härligheten din.

(Erik Johan Stagnelius. Ur "Martyrerna".)

4. Kom, anda, helga, milda.

Mel.: Sv. Kor. 222.

Hugsvalare, jag längtar
allena efter dig!
Mitt hjärta häftigt trängtar
och vill ej stilla sig.

Kom, anda, helga, milda,
dig sänk uti mitt bröst,
att orons vågor vilda
må tystna för din röst!

Som balsam uppå såren
du gjuts i sorgset sinn';
som solens sken om våren
du går i hjärtat in.

I hälsans böljor tvagen,
till dig ser själen opp;
och, som en ros, i dagen
upprinner himmelskt hopp.

Säll den som dig besitter
och hugnas av din vård.
Ej död är honom bitter,
ej grav är honom hård.

Hans ljus ej nånsin skymmer,
hans himmel jämnt är blid,
och ängslan och bekymmer
ej komma honom vid.

Kom därför, milda, ljuva
utdelare av ro!
Kom himlablida duva,
och hos mig bliv och bo!

(Geijer.)

5. Kom att oss uppliva.

Mel.: Sv. Kor. 131.

Helige ande,
sanningens ande,
kom att oss ledsaga!
Låt oss ej falla eller oss förvilla,
men till målet draga
i trones ljus, förtröstande och stilla!
Vishet, o Herre,
giv oss av höjden!

Helige ande,
kraftenes ande,
kom att oss uppliva!
Må kärlek bo i våra hjärtan inne
och dess frukter bliva
en kristlig dygd, ett himmelskt mod och sinne!
Helighet, Herre,
giv oss av höjden!

Helige ande,
glädjenes ande,
kom att oss hugsvala!
Låt hoppets röst bland levernets bekymmer
till vår ande tala
och giv oss frid, när livets afton skymmer!
Sällighet, Herre,
giv oss i höjden!

(Wallin. Sv. Ps. 131.)

6 Förläna mig din andas nåd.

Mel.: Sv. Kor. 55.

Förläna mig din andas nåd,
som giver mig de bästa råd,
hur jag min tid skall leva,
att jag i världens synd och flärd,
vari hon fallen är och snärd,
ej måtte mig inveva!
Styrk du mig
kraftelig
till att vandra
ej som andra
köttets trälar,
vilka skada sina själar!

(Spegel. Sv. Ps. 430:10. Något förändrad.)

7. Giv lycka, Gud.

Mel.: Sv. Kor. 138.

Giv lycka, Gud, till allt gott verk,
befrämja det, och kraften stärk,
att städs jag må tilltaga
uti din visdom och din nåd,
och alltid följa dina råd
och så dig, Gud, behaga!

Hjälp mig att nyttja tiden rätt
och skaffa nytta på allt sätt,
mitt pund ej nedergrava!
Ty den som Gud ej tjäna vill,
men gör vad världen hörer till,
han kan ej framgång hava.

(Wallin. Sv. Ps. 138: 7. 8.)

8.

Vaka, själ, och bed.

Mel.: Sv. Kor. 210.

Vaka, själ, och bed
och till strids dig red!
Räds att frestar'n lägger snaran,
där du minst förmodar faran!
Sådan är hans sed.
Vaka, själ, och bed!

Uti lustans spår
smygande han går.
Vännens röst han efterapar,
sig till ljusets ängel skapar,
tills dig snärd han får
uti lustans spår.

Under världens larm
vägen till din barm
som en listig orm han hittar
och med flärd och otro smittar
hjärtat i din barm
under världens larm.

Vaka, bed, min själ!
Bliv ej köttets träl,
och låt världen dig ej köpa!
Vad dess barn så efterlöpa
är ett flyktigt väl.
Vaka, bed, min själ!

(Wallin. Sv. Ps. 210. Förkortad.)

9. Frid och ett glatt hjärta.

Mel.: Sv. Kor. 145.

I alla skiften av vårt liv
glatt hjärta, gode Gud, oss giv,
och oss din frid förläna!
Tungt eljest är,
vad helst vi här
förvärva och förtjäna.

Glatt hjärta giv! Men glädjens lott
är goda, rena hjärtans blott,
som av din anda livas,
och dag från dag
åt ditt behag
till heligt offer givas.

Förläna frid! Men friden bor
allena i den själ, som tror
på dig i alla öden,
och ser ett råd
af samma nåd
i lyckan och i nöden.

Ty lär oss hålla dina bud,
och så vårt fasta hopp, o Gud,
på dina löften bygga!
Då skola vi
förnöjda bli
och alltid vandra trygga.

Om ock vi lida timlig brist,
om hårda år, om våld och list
vår ofärd skola vålla,

en skatt blir kvar,
som tiden spar:
glatt hjärta vi behålla.

Om split och oro, storm och strid
vår värld skall härja än en tid
och friden där förjaga,
vi hava tröst,
ty i vårt bröst
din frid skall boning taga.

(Wallin.)

10. **Bön om trohet.**

Mel.: Sv. Kor. 41.

Gud, låt ej lust ej heller nöd
så stor mig nånsin hända,
att, fast det gällde liv och död,
den kan mig från dig vända!
Låt ingen sak mig bli så kär,
att den kan från dig draga
och kan försvaga
mitt hjärtliga begär
att endast dig behaga!

(Speratus. Sv. Ps. 208: 4.)

11. **Gud, min Gud, till dig jag ser.**

63 Psalmen.

Mel.: Sv. Kor. 215.

Gud, min Gud, till dig jag ser,
efter dig jag trår och trängtar!
När din glädje du mig ger,

intet mer jag efterlängtar.
Här är öde, mörkt och kallt;
men du är min fröjd, mitt allt.

I din helgedom, o Gud,
skådar jag din makt och ära.
Där med tacksamt fröjdeljud
vill jag dig mitt offer bära,
och till dig med tro och hopp
lyfta mina händer opp.

När till ro jag lägger mig,
mina tankar till dig ila;
gladligt talar jag om dig,
när jag vaknar ur min vila;
ty du är min hjälpare,
och ditt namn är frälsare.

När min tro på dig är byggd,
när min vilja för dig böjes,
jag i dina vingars skygd
av din godhet, Gud, förnöjes;
mig din hand ledsaga skall
och bevara ifrån fall.

(Wallin. Sv. Ps. 248. Något förändrad.)

12. Guds godhet. 36 Psalmen.

Mel.: Missionary Chant, Unity 16.

Högtlovat vare, Gud, ditt namn!
Din nåd är vid som himlens famn,
din milda, vakande försyn
omvälver oss som blåa skyn.

Inunder dina vingars skygd
vi trygga leva i vår bygd;
utav ditt ljus vi äga ljus
och mättas i ditt rika hus.

Till dina barn från himlens höjd
du gjuter strömmar ned av fröjd;
o livets källa, nådens brunn,
oss alltid samma nåd förunn'!

Förläna oss din kraft, o Gud,
att framgent hålla dina bud,
och låt i tid och evighet
oss röna din barmhärtighet!

(Wallin.)

13. Tankens frihet.

Mel.: Sicily, Unity 48.

Tanke, se hur fågeln svingar
under molnen lätt och fri!
Även du har dina vingar
och din rymd att flyga i.

Klaga ej, att du vid gruset
som en fånge binds ännu!
Lätt som fågeln, snabb som ljuset,
mer än båda fri är du.

Är det glatt på jorden, vila
bland dess fröjder glad också!
Är det sorgligt, ila, ila
bort till högre världar då!

(Runeberg.)

14. Bed i sorg och i glädje.

Anden, en evighetsson, landsflyktig och fjättrad
i tiden,

rycker på kedjorna jämnt och strävar som
lågorna uppåt.

Ty än minnes han rörd sin faders boningar
många,

minnes sitt fädernesland, där det blomstrade
friskare blommor,

lyste en skönare sol, och han lekte med vingade
änglar.

Då blir jorden för liten, för kvav, och till him-
melen hemsjuk

längtar den vilsne igen, och andens längtan är
andakt,

andakt heter hans skönaste stund: dess tunga
är bönen.

Ack, när livets oändliga tyngd nedfaller uppå
oss,

trycker till jorden vårt hopp och inunder jor-
den, i graven,

väl är det skönt att bedja till Gud, ty de kla-
gande barnen

visar han ej från sin dörr, men han tröstar och
läker och hjälper.

Skönare är det likväl att bedja, när allting oss
väl går,

bedja i lyckones dar, ty livets skönaste lycka
ligger på knä för den eviges tron, och med
händerna knäppta

prisar hon, tacksam och rörd, det godas givare
ensam.

(Tegnér.)

15. Du en faders hjärta bär.

Mel.: Sv. Kor. 14.

F a d e r ! Under detta namn
nalkas jag med hopp och gjuter
mina suckar i din famn.
viss att du mig ej förskjuter.
Du en faders hjärta bär
för ditt barn, som hjälp begär.

Då du mig från syndens stig
kallar och till bättring väcker,
då jag ångerfull till dig,
Herre, mina händer sträcker,
du en faders hjärta bär
för ditt barn, som hjälp begär.

Då du gläder med din röst
hjärtat, som i oro svävar;
då du tröstar sorgset bröst,
som sin vanmakt ser och bävar,
du en faders hjärta bär
för ditt barn, som hjälp begär.

Då din kärleks ömma vård
jag i nödens timme röner;
även då du synes hård
och mig vägrar mina böner,
du en faders hjärta bär
för ditt barn, som hjälp begär.

Fader, må ditt hjärtelag
dig ett tacksamt bröst bereda!

Må din kärlek dag från dag
mig till dygd och vishet leda,
att jag dig i hjärtat bär
och som barn din hjälp begär!

(Ödmann. Sv. Ps. 14.)

16. **O Gud, som allt förnya kan.**

Mel.: Creation, Unity 8.

O Gud, som allt förnya kan,
som gör oss fria ifrån tvång!
Den trötte pilgrim vägen fann
till dig och fröjdas än en gång.
Vi hälsa dig, vår hjälp i nöd!
Från blick till blick signalen går,
från bröst till bröst sprids hoppets glöd,
din trogna skara för dig står!

I frihet sanning söka vi,
med fröjd vi trampa otrådd stig,
och själens ungdom står oss bi,
ty, Gud, vår tanke går till dig!
Tillsammans gå vi, fritt och käckt;
vår gamla trångsinthet har flytt!
Se döden flyr för livets fläkt,
och allt blir bättre, allt blir nytt!
(S. Longfellow. Övers. av Jakob Bonggren.)

17. Allfader gode.

Mel.: Integer vitæ.

Allfader gode, du som kan oss giva
kunskap och visdom, vilka evigt bliva,
kom att oss lära, med din ande liva,
rena vårt hjärta!

Herre, du ensam har det fulla ljuset;
du kan oss visa väg till fadershuset.
Lys oss och led oss, hjälp oss här i gruset
troget dig tjäna!

(J. Th. J. Johanssons Förslag 163.
Förkortad och förändrad.)

18. Käre fader, oss välsigna.

Mel.: Cicily, Unity 48.

Käre fader, oss välsigna!
Skänk din frid åt våra bröst!
När vi under bördan digna,
hjälp oss, du, och giv oss tröst!

Bjud vår sorg och strid att ända!
Torka bort vår bittra tår!
Må den frid vår själ du sända,
som vår fattning övergår!

Driv ifrån oss flärd och villa!
Ogräs kväv, låt vetet gro!
Tvivelsjukans oro stilla
med din vishets ljuva ro!

(S. Longfellow. Övers. av Jakob Bonggren.)

19. Herre, signe du och råde.

Mel.: Sv. Kor. 136.

Herre, signe du och råde,
och bevare nu oss väl!
Herre, ditt ansikt' i nåde
lyse alltid för vår själ!
Herre Gud, dig till oss vänd,
och din frid oss alla sänd!
Gud, vår fader, store ande,
dig ske pris i allo lande!

(Svedberg. Sv. Ps. 500: 7. Något förändrad.)

20. Oss välsigna och bevara.

Mel.: Sv. Kor. 3.

Oss välsigna och bevara;
med nåd ditt ansikte förklara
och vänd det till ditt folk med frid!
Här ditt namn vi vilja sjunga,
och sedan med en helig tunga
dig lova, Gud, till evig tid
med dina kerubim
och dina serafim.
Hosianna!
Helig är Gud,
all världens Gud,
all krafts och nåds och visdoms Gud.

(Wallin. Sv. Ps. 3: 7.)

21.

Pris vare Gud.

Mel.: Sv. Kor. 421.

Pris vare Gud, som låter
oss glade vakna opp,
och över jorden åter
en nådedag gå opp,
en dag som skall försvinna
lik den i går förgick!
O, må vi då besinna
dess dyra ögonblick!

O, må vi noga märka,
vad Gud av oss begär,
och med all trohet verka
så länge dagen är;
att icke syndens minne
vårt hjärta klagar an,
när aftonen är inne,
då ingen verka kan!

Att åt sin arma nästa
råd, hjälp och huggnad ge,
ej blott på eget bästa
men ock på andras se;
ej blott Guds vilja veta,
men vandra i hans bud:
det är att kristen heta,
det är att tjäna Gud.

Vår kraft, o Gud, föröka,
att vi med trofasthet
må först ditt rike söka

och din rättfärdighet;
då vill du nådigt skänka
allt övrigt åt en var.
O, må vi det betänka
i dag och alla dar!

(Wallin. Sv. Ps. 421. Förkortad.)

22.

Än en dag.

Mel.: Sv. Kor. 8.

Än en dag av sol och sånger,
än en dag att kärlek ge,
att sin famn mot alla sträcka
och en bön om tillgift be,
än en dag att troget vandra
mot det mål, som härligt ler,
att ikring sig strö de blommor,
vilka aldrig vissna ner!

Än en dag att med sin längtan
vidare och högre nå,
att i tanke och i aning
växa närmre himlens blå,
än en dag av ärlig strävan
varje dröjande minut —
än en dag — här göms, i detta,
glädje utan namn och slut.

(Ida Granquist.)

23. Din klara sol går åter opp.

Mel.: Sv. Kor. 420.

Din klara sol går åter opp,
jag tackar dig, min Gud!
Med kraft och mod och nyfött hopp
jag höjer lovets ljud.

Din sol går opp för ond och god,
för alla som för mig;
o, må jag så i tålmod
och kärlek likna dig!

Lär mig att nyttja tiden väl,
ditt helga namn till pris,
att sist jag med en renad själ
får gå till paradiset!

Till dig jag vill i råd och dåd,
o gode fader, fly,
förvissad, att din makt och nåd
är varje morgon ny!

(Wallin. Sv. Ps. 420. Något förändrad.)

24. Morgonbön.

Mel.: Melton, Unity 59.

Må jag i dag förmå att handla så,
att utav de bekymmer världen har
en ringa del åtminstone får gå,
men glädjen, smått förökad, stanna kvar!

Må jag ej såra genom själviskhet
och tanklöshet en ovän eller vän,

men söka lindra nöd jag ser och vet;
och möter jag en värnlös, värna den!

Må jag med fröjd, hur fattig än jag är,
min ringa gåva skänka då och då;
ett ord av tröst, som kraft och hopp beskär,
att någon sorgsen själ må glädje få!

Må denna kväll, då jag tillbaka ser
på dag som flytt, mitt hjärtas tanke bli:
om här i dag av lycka funnits mer,
jag också haft en liten del däri!

(Jakob Bonggren. Efter Ella Wheeler Wilcox.)

25. Morgon mellan fjällen.

Melodi av Haur.

Morgon mellan fjällen,
klara bäck och flod,
sorlande mot hällen,
sjungen: "Gud är god!"

Dagen ser jag bräckas,
fram går ljusets flod,
dalarna, som väckas,
svara: "Gud är god!"

Skogens fåglar sjunga,
med ett glättigt mod,
där på kvist de gunga,
kvittra: "Gud är god!"

Själ, vak upp och svara
dem med nyfött mod!
Höj din lovsång klara:
"Gud, vår Gud är god!"

(B. E—g.)

26. Så går en dag än från vår tid.

Mel.: Sv. Kor. 420.

Så går en dag än från vår tid
och kommer icke mer,
och än en natt med Herrens frid
till jorden sänkes ner.

Men du förbliver den du var,
o Herre, full av nåd!
Och våra nätter, våra dar
du tecknat i ditt råd.

Trygg i din vård jag lämnar mig,
när solen från oss flyr;
och tacksam vill jag prisa dig,
när dagen åter gryr.

Men om den stilla dödens bud
i denna natt jag hör,
det är min tröst, att din, o Gud,
jag lever och jag dör!

(Hertzog. Wallin. Sv. Ps. 434.)

27.

Kväll och frid.

Musik av Geijer.

Stilla skuggor breda sig i kvällen,
solen släckes i svala sjön.
Klara stjärnor framgå över fjällen,
tända offrande kärleks bön.
I den mörka nattens timma,
o, låt aningens facklor glimma!
När det skymmer, må jag då förnimma
:: hoppets saliga, ljusa frid! :::

(Böttiger.)

28.

Klara stjärna.

Egen melodi.

Klara stjärna, du som strålar
skimrande på purprad himmel,
:: dölj ditt öga ej för mig! :::
Till den boning, där du prålar,
längtar jag från jordens vimmel,
::: milda stjärna, upp till dig! :::

(Böttiger.)

29.

Tysta, stilla natt.

Tysta natt! Stilla natt!
Stjärnor glimma, ljust och glatt,
över ström och berg och hed
måneskimmer sänkas ned.

Tysta, stilla natt!

Helga frid! Ljuva frid!
Gör ett slut på dagens strid!

Gör, att trötta ögat sluts!
Gör, att ej en tår mer gjuts!
Ljuva ro och frid!

Stänkt av snön, sänkt i bön,
står en man på kullens krön.
Allt sitt hopp han grusat ser;
Som ett barn dock än han ber.
Blid är bedjarns bön.

Tyst och snar fågeln far
hit och dit i luften klar,
söker fäste här och där,
letar efter vännen kär.
Tyst och snar han far.

Helga frid! Ljuva frid!
Gör ett slut på dagens strid!
Gör, att trötta ögat sluts!
Gör, att ej en tår mer gjuts!
Ljuva ro och frid!

(Jakob Bonggren. Efter Alfred Bell.)

30. Ett barns aftonbön.

Till Gud jag flyr,
när aftonen sig sänker,
till honom, som så mycket gott mig skänker,
som fadershuld min levnads öden styr;
till Gud jag flyr.

Du, Gud, mig ser.
Fast mörker jorden höljer,

dock intet skapat för din blick sig döljer;
likt stjärnans ljus, som genom natten ler,
du, Gud, mig ser.

Min mor och far
du, allas far, beskydda!
Vänd sorgen bort från deras lugna hydda,
och slut uti din nåd och ditt försvar
min mor och far!

O, lär du mig
att deras hjärtan hugna,
att glädja dem och deras sorger lugna!
Att vandra, som jag bör, på livets stig,
o, lär du mig!

Blott din jag är,
jag rädes inga öden,
och nöjd jag går mot livet som mot döden;
av världens fröjd ej mycket jag begär,
blott din jag är.

(Böttiger.)

31. Allt om dig ett vittne bär.

Mel.: Sv. Kor. 2.

Herre, evigt stor i ära,
majestät och nåd och makt!
Himlarna dig lov hembära,
dig beprisar jordens prakt.
Du, de svages vän och tröst,
dig jag helgar denna röst!

Fast den blick, till dig jag höjer
i sin svaghet dig ej ser,
för mitt hjärta du dig röjer
uti allt som är och sker.
Allt en evig kärlek är,
allt om dig ett vittne bär.

Ingen tankegåva mäter
dig i din fullkomlighet.
Du, då världen dig förgäter,
själv av ingen saknad vet.
Du, så mäktig, hög och stor,
dock i ödmjuk ande bor.

Härlig är din tron i ljuset,
evig klarhet strålar där.
Dock till dina barn i gruset
skådar du, o fader kär,
fostrar dem för evig frid,
är dem när till evig tid.

Ondskan för ditt öga rädes,
dygden prisar dina bud;
hoppet under bördan glädes
åt en fader i sin Gud;
svagheten förgäter sig,
fattar mod och nalkas dig.

Fader, tacksamheten blandar
denna stämman, låg och svag,
med det lov dig ljusets andar
sjunga i en evig dag.

Du, som mild och rättvis är,
av ett stoft ej mer begär.

(Ödmann. Sv. Ps. 2. Något förändrad.)

Mel.: Sv. Kor. 4.

För dig, o Gud, mitt hjärta brinner
och älskar vad du mig befallt!
Jag saknar dig, och allt försvinner;
jag finner dig, och äger allt;
jag glömmer dig, och ångern tär;
jag lyder dig, och lycklig är.

Uti naturens bok mitt öga
din makt och vishet skåda får,
Från solen uppå fästet höga
till masken, som i stoftet går,
allt vittnar att du, Herre, är;
allt bjuder: Tillbed! Gud är när.

Den röst, som i mitt samvet talar,
frikännande och dömande,
den tröst, som i min nöd hugsvalar,
den kraft jag får till helgelse,
allt är, o Gud, en nåd av dig,
som vill mitt väl och vårdar mig.

Det lugn, som jag i själen äger,
när rätt jag i din kraft har gjort;
den samvetsdom, som till mig säger,
att jag ej handlat som jag bort,
bevittnar din rättfärdighet,
o Gud, som allting ser och vet.

Att låga lustar jag försakar
och kämpar för ett högre väl,

att emot frestelsen jag vakar
med segerns styrka i min själ,
allt är en gåva av din hand,
som lossar mig ur syndens band.

Så, milde Gud, i dig jag äger
en fader, som ledsagar mig.
Din röst uti mitt hjärta säger,
att detta namn tillkommer dig.
Jag tackar dig, o fader kär,
som allt på dina händer bär.

(Ödmann. Sv. Ps. 4. Något förändrad.)

33. Ve den som säger: Gud ej är.

Mel.: Sv. Kor. 5.

Ve den som säger: Gud ej är;
hans mörka väg till döden bär
igenom jämmerdalen.
Med kropp och själ till jorden böjd,
han har i lyckan ingen fröjd
och ingen tröst i kvalen.
Han känner ej den ljuva lott
för Herrens skull att göra gott,
av evighetens sälla hopp
hans slagna mod ej friskas opp.
O Gud, vår Gud, hur jämmerlig,
föraktelig
är masken mänskan utan dig!

Om du, allsvåldige, ej är,
vem skapte och på händren bär

den sköna, vida världen?
För solar, stjärnor utan slut
vem skriver lag och stakar ut
den jämna, ljusa färden?
O, vilken stakar ut för mig
min dunkla, oförsedda stig?
Vem skriver i mitt bröst den lag,
som bjuder utan undantag,
att alltid rätt jag göra skall,
om världen all
sig reste väpnad till mitt fall?

I allt jag ser din hand, ditt bud;
du lever, och i dig, o Gud,
vi leva, vi oss röra.
Du, alltings ursprung, allas hopp!
Vår bön till dig vi sända opp,
du vill den nådigt höra.
Du ser den suck i hjärtat är;
i allt som sker är du oss när:
i frid och strid, i fröjd och nöd,
i med- och motgång, liv och död.
Och skickelsen, som dunkel var,
skall bliva klar,
då tidens förlåt rämnat har.

(Wallin. Sv. Ps. 5. Något förändrad.)

34. Gud och religionen.

Hur du än ävlas och yvs, dock ej ur den skapade världen,
ej ur det skapade bröst driver du skapelsens
Gud.

Tyngdpunkt bliver och är i livet religionen,
går som en åder av guld genom den jordiska
malm.

Formen må skifta och växla alltjämnt, men
väsendet bliver;

överst på andarnas bänk sitta dock fromhet och
tro.

Levande fromhet och tro det är roten till
människovärdet;

allt, som hos släktet är bäst, blommor och
växer därur.

(Tegnér.)

35. Grubblaren.

Jag står på öde skär mitt uti havet,
vari vårt gudshopp sjönk och vart begravet
En blygrå himmel över djupen välver.
Tornadon kommer. Oceanen skälver.

Jag ser i blåvitt sken av ljungeldslågor
oändeliga tåg av dystra vågor.
Runt om en svartnad horisont de svalla,
och mänskors anletsdrag de bära alla.

En blick, av dödsförfäran halvt förseglad,
en panna, där omätlig sorg är speglad,
mot gudberövad himmel vända alla,
när de i järmer lyfta sig och falla.

Jag hör ur tumlet fjärran hän och nära
förtvivlans röster genom luften skära:

O, ve! O, alla fador i förening —
en värld förutan Gud och plan och mening.

(Viktor Rydberg. Utdrag ur ett
längre poem med ovanstående titel.)

36. Guds evighet. 90 Psalmen.

Mel.: Sv. Kor. 7.

Vår tillflykt du, o Herre, är,
från släkt till släkt oss nådigt när;
all världen hägn du giver.
Förrn bergen blevo till, du var,
som jorden, världen skapat har;
och evigt du förbliver.
Men människans tid, ack, den är kort:
som pilen snabb den hastar bort;
till stoft vi vända åter,
när du oss kalla låter.

För dig, o Herre, tusen år
likt dagen, som gick fram i går,
likt nattens väkt försvinna;
och våra dagar som en dröm,
som vindens fläkt, som böljans ström
bortila och förrinna.
Om morgonen slår blomman ut,
men vissnar före dagens slut; —
och hennes like vorden
är människan på jorden.

Behåll oss, Herre, vid det hopp,
att du vår levnads dunkla lopp
till ljusets hem ledsagar!

Vårt hjärta gläd, vår ande stärk,
och främja våra händers verk
i alla våra dagar!
Giv oss och våra barn din nåd
och var oss när i råd och dåd!
Lär oss beredda vara
var stund att hädanfara!

(Wallin. Sv. Ps. 7. Förkortad
och något förändrad.)

37.

Guds allmakt.

Mel.: Sv. Kor. 8.

Dig allena vare ära,
människors och änglars Gud!
Jord och himlar lov dig bära.
Evigt klädd i ljusets skrud,
du din allmaktsspira sträcker
till ett rike utan gräns;
i din höghet, som förskräcker,
din barmhärtighet dock känns.

Du, när våld och list bereder
åt den fromme nöd och fall,
ondskan till det målet leder,
där dess bölja stanna skall.
Du, när dygdens vänner bäva,
fiendernas hop förströr,
farorna, som kring dem sväva
med din makt omintetgör.

Giv, o Gud, mig ljus och styrka
att i tron dig hålla kär,

att med heligt hjärta dyrka
dig, som Gud och fader är.
Låt din kärleks makt mig skåda,
lik din sol, var morgon ny,
och i all min nöd och våda
till ditt fadershjärta fly!

(Ödmann. Sv. Ps. 8. Förkortad
och något förändrad.)

38. Guds allvetenhet. 139 Psalmen.

Mel.: Sv. Kor. 11.

Du, Herre, ser och känner mig,
mitt hjärta du ransakar;
min vilobädd, min vandringsstig
du allt omkring bevakar.
Vad steg jag går, vad råd jag hör,
vad föresats jag väljer;
det ord, som på min tunga dör,
det kval mig hemligt kväljer
du vet och ser och täljer.

O blick, för klar, för underbar
att av min tanke följas!
Var, Herre, vill jag gå, o, var,
att kunna för dig döljas?
Ty steg jag över molnens bädd,
din glans mig där omflöte;
och sjönk jag neder, stum och rädd,
i jordens djupa sköte,
är du mig där till möte.

Och om till havets andra strand
på morgonrodnans vingar,
jag föres, även där din hand
mig hinner och betvingar;
och går jag bort att skyla mig
i midnattsmörkrets dimma,
skall vid en enda blick av dig
de svarta skuggors timma
i middagsklarhet glimma.

Förrn i min moders famn jag låg,
förrn jag min fader visste,
du alla mina dagar såg,
den förste med den siste;
vart ljuvt, vart sorgligt ögonblick,
som här åt mig blev givet,
och mitt fördolda ödes skick —
allt i din bok var skrivet,
långt innan jag såg livet.

O, djup av nåd och majestät!
Jag skönjer alla stunder
långt fler än sanden dina fjät:
din vishets höga under.
Tillbedjande jag böjer mig;
ack, värdes mig beskära,
att jag må alltid innerlig
dig, Herre, prisa, ära,
som är mig städs så nära!

(Wallin. Sv. Ps. 11. Något förändrad.)

39. Guds allestädesnärvaro.

Mel.: Sv. Kor. 12.

I det djupa, i det höga
råder en osynlig hand;
och ett aldrig slutet öga
vakar över minsta grand.
Intet valv dig innestänger,
dit den handen icke når;
ingen natt omkring dig står,
dit det ögat icke tränger;
vart du flyr, och var du är,
före dig är Herren där.

Dig han möter allestädes;
blir du ej av häpnad stum?
Rummet, som av dig beträdes,
är det ej ett heligt rum?
Ingen är dig mera nära
än den Gud, som skrev sin lag,
skrev sitt heliga behag
i ditt hjärta och sin lära,
och som själv dig döma skall.
Syndare, i stoftet fall!

Slå dig för ditt bröst och bäva!
Du är röjd av hämnarns blick;
du det vittnet ej skall jäva,
som dig följde var du gick.
Kan ock här din gärning döljas
i en gudförgäten värld,
kan ditt skrymteri, din flärd

här i dygdens mantel höljas,
inför Gud är mörkret klart
och det dolda uppenbart.

Men du, nödens barn, som klagar
eller tyst din plåga bär!
Hav den tröst i mulna dagar,
att din hjälp ej fjärran är.
Sanningsvän, som omilt dömes,
otack får och smålek tål!
Mänskovän, som utan prål
gör det goda och förglömmes!
Tänk på den som allting ser,
makten har och lönen ger!

Höga tanke, ljuv att tänka:
ö v e r a l l t b o r H e r r e n G u d !
Icke blott där stjärnor blänka,
och där åskan bär hans bud.
Han i mörkret mig betäcker,
gläder mig i dagens ljus,
svalkar mig i vindens sus
och min törst i källan släcker;
jag i allt som är och sker
honom hör och honom ser.

(Wallin. Sv. Ps. 12. Förkortad
och något förändrad.)

40. Guds godhet. 103 Psalmen.

Mel.: Sv. Kor. 1.

Min själ skall lova Herran,
min tunga prisa skall hans namn;

han är från oss ej fjärran,
han räcker oss sin hulda famn.
Han hörer våra böner
och helar all vår brist,
oss med sin nåd bekröner
och frälsar oss förvisst.
Vår ungdomstid han mättar
med glädje utan tal
och ålderns börda lättar
och hjälper oss i dödens kval.

Han mildrik oss förkunnar
sin helga lag, sin vilja god,
och till allt gott förunnar
av idel nåd oss kraft och mod.
Den sig till honom vänder,
han möter evigt huld.
Han då på sina händer
oss tecknar, ej vår skuld;
sin nåd så högt befäster
som himlen, och så vitt
som öster är från väster
vårt hjärta gör från synder fritt.

Som sig en far förbarmar
och barnens fel förgäter snart,
så Gud i kärleksarmar
oss sluter in med fadersart.
Han vet vårt svaga väsen,
av stoftet är det gjort;
vi blomstra såsom gräsen
och vissna lika fort.

En fläkt, som liljan hinner,
avkläder all dess prakt.
Så människan försvinner;
ej hjälper konst, ej båtar makt.

Men Herrens nåd allena
ovansklig är i evighet;
må vi blott honom tjäna
uti sann tro och helighet.
Hans tron står fast i höjden,
högt över jordens grus.
I änglar, som er fröjden
uti hans klarhets ljus;
I hjältar, I, som ljungen
att föra ut hans bud;
I människor — alle sjungen,
lovsjungen Herren eder Gud!
(Poliander. Sv. Ps. 16. Något förändrad.)

41. Ingen utesluten.

Mel.: Germany, Unity 11.

Guds kärlek, du som strålar klar
på ögon, som ej öppna sig,
och som dig icke undandrar,
fast vi oss vända bort från dig!

Du tänder upp var ärlig själ,
som sträva vill, som hoppas kan;
ditt andedop gör köttets träl,
vem ock han är, till ljusets man.

Du icke några skrankor har,
Kring världen dina vindar gå.
Guds andes vita vingepar
osedda över alla slå.

(J.G. Whittier. Övers. av Jakob Bonggren.)

42. **Vad som förbliver.**

Mel.: St. Agnes, Unity 31.

Odödlig kärlek, utan gräns,
jämmt hel, eho som tar!
Likt solen över alla gläns!
Gör ljusst för en och var!

Ditt namn vi väl bekänna må,
och säga du är kär;
men kärlek ensam kan ändå
förstå vad kärlek är.

Systemer dö, symboln ej kan
bestå, när livet far;
men anden — kärlek, ren och sann —
skall evigt bliva kvar.

(J.G. Whittier. Övers. av Jakob Bonggren.)

43. **Den lillas ord.**

En präst en söndagsmorgon predikade om
Adams fall,
och hurusom alltsedan Guds vrede hotat världen all;
och hurusom vi alla, förutom de utvalda få,
med säkerhet till pina i helvetet för evigt gå.

Men bättre hjärta aldrig i blindhet hyllat sådan
tro,
och för den hårda läran hans ömma sinne ej
fick ro.

När slutad var gudstjänsten — det var i vårens
fagra tid —
han gick med liten dotter att njuta av naturen
blid.

Glatt kvittrade små fåglar på saftig äng så sval
och grön;
och äppelträden lyste av blom med färg och
doft så skön.

Uppå all denna fågring såg prästen, och han
log så gott:

“Hur god han måste vara, den Gud, av vilken
allt vi fått.

“Och dessa äppelblomster och annat härligt,
lilla Rut,
de komma mig att tänka på Herrens lustgård
österut.”

Då utbrast liten tärna, där som hon gick på
blomströdd stig:

“Vet pappa, rysligt stygga de blomstren äro,
tyckes mig.

Om intet Eden funnits, det ju ej blivit något
fall;

om träd ej nånsin blommat, Gud skulle älskat
världen all.”

“Tyst, flicka!” fadern svarte, “av Guds beslut
det var hon föll;

av denna orsak skedde, att Eva budet icke höll.
Men vare sig det onda han till oss sänder eller
gott,
vi måste likväl lyda och frukta, älska honom
blott.”

“Jag fruktar honom, fader, och söker älska
honom ju,
men önskar blott han vore mild och öm och
vänlig såsom du.”

I anden prästen suckar, när nu sin dotter han
får se
upplyfta tårfyllt öga till honom, fåfängt frå-
gande.

Han sänker då sitt huvud och grundar på den
lillas ord.

“Männ’ jag, som länge varit en herde, vilselett
min hjord?

Åt grym och hisklig avgud har jag väl lånt det
helga namn?

Är varmare mitt hjärta än Guds? — Jag tar
mitt barn i famn.”

Och se, i blomstrens ljuvhet, i ängen grön, i
himlen blå
och uti barnets öga han Herrens kärlek läser
då.

Ej som den fruktansvärde på lagens berg sin
Gud han ser,
men i viol och lilja och annat, som mot honom
ler.

Och sedan dess för folket han beder nu i annan
ton,
och aldrig mer hans läppar förkunna djävuls-
smidda tron.

Nu rör sig hädarns tunga i bön, den blinde får
sin syn,
och mjukt blir stenhårt hjärta: en silverrand,
min vän, har skyn.

(J. G. Whittier. Förkortad.)

44. Guds skapelse och försyn.

Mel.: Sv. Kor. 28.

Dig skall min själ sitt offer bära,
o fader, skapare och Gud!
Dig vill jag av allt hjärta ära
med lovets och med bönen's ljud,
med vörndnad tänka på din nåd,
din makt, ditt underfulla råd.

Du liv och varelse har givit
åt allt i himmel och på jord;
ditt stora, milda namn du skrivit
i skapelsen som i ditt ord.
I allt du dig förklarar har,
o skapare och Gud och far!

Du stadgat ordningen för tingen,
du satt en gräns för prövningen,
men för vårt hopp, vår sällhet ingen,
ty du, o Gud, är kärleken.
Du allt på faders händer bär
och bönhör varje fromt begär.

Fast töcken än mitt öga hindrar
att skåda klart ditt majestät,
jag dock, där stjärnan ljuvligt tindrar,
kan se en skymt av dina fjät.
Ja, minsta lilja på min stig
är, Gud, en kärleksblick från dig.

Därför, o fader i det höga,
jag i din hand mitt väl förtror;
jag vet ditt hulda fadersöga
ser ock den mask i stoftet bor.
På glädjens eller sorgens stig
du leder mig dock sist till dig.

O Herre, dig jag vill åkalla,
när aftonstjärnan framgår skön;
när morgondagens pärlor falla,
till dig jag höja vill min bön,
och aldrig glömma dina bud,
o fader, skapare och Gud!

(Afzelius. Sv. Ps. 28. Något förändrad.)

45. Var är den vän, som över allt jag söker?

Mel.: Sv. Kor. 481.

Var är den vän, som över allt jag söker?
När dagen gryr min längtan blott sig öker;
när dagen flyr, jag än ej honom finner,
fast hjärtat brinner.

Jag ser hans spår, varhelst en kraft sig röjer,
en blomma doftar och ett ax sig böjer;

uti den suck jag drar, den luft jag andas
hans kärlek blandas.

Jag hör hans röst, där sommarvinden susar,
där lunden sjunger och där floden brusar;
jag hör den ljuvast i mitt hjärta tala
och mig hugsvala.

Likväl ett töcken mig från honom stänger;
min bön, men ej min blick, till honom tränger.
Ack, såge jag hans anlet' och mig slöte
intill hans sköte!

Ack, när så mycket skönt i varje åder
av skapelsen och livet sig förräder,
hur skön då måste själva källan vara,
den evigt klara!

O ljusets, fridens, salighetens källa!
När skall för mig din rena våg uppvälla?
Vem förer mig till dina friska flöden?
Den stilla döden.

Var tröst, min ande! Hoppas, bed, försaka!
Dig vännen vinkar; du skall se och smaka
hur ljuv han är och sjunka i hans armar,
som sig förbarmar.

Snart till den strand, där böljor sig ej häva
lik arkens trötta duva skall du sväva,
till herdens famn lik rädda lammet ila
och där få vila.

(Wallin. Sv. Ps. 481.)

46.

Förr och nu.

Mel.: Hamburg, Unity 12.

I orättvisans tid vår ätt
bestrålas än av sant och rätt,
och där vi vandra på vår stråt,
vi se, att allting går framåt;

Att allt vad gott som fordom var,
finns kvar att fröjda våra dar.

Vi se alltjämnt, att Herrens hand
vart land gör till ett Kanaans land.

Vi höra genom dagens larm
en sakta sång, så ljus och varm;
vi se, att tvivlets mörka sky
för tankens sol begynner fly.

Ej efter annan tid och ort
jag suckar mer, som förr jag gjort.
Guds frid och kärlek tusenfalt
jag finner här och över allt.

(J. G. Whittier. Övers. av Jakob Bonggren.)

47.

Guds verk.

Mel.: Sv. Kor. 416.

Upp, allt vad Herren Gud har gjort,
hans härlighet att prisa!

Det minsta bland hans verk är stort
och kan hans makt bevisa.

Det minsta gräs, det svaga strå
i mark och skogar svala, —

var skall jag väl den visdom få,
som rätt om det kan tala?

Vad skall jag säga, när jag står
på jordens blomsterängar
och hör hur fåglasången går
som klang av tusen strängar?

Och när min blick sig tränger ner
i havets djupa salar? —
Det lilla jag med undran ser
om tusen under talar.

Vad skall jag säga, då jag ser
hur stjärneflockar blinka,
hur varje stjärna mot mig ler,
hur alla upp mig vinka?

Se, livets former utan tal
sig röra Gud till möte.
Hans lov skall fylla berg och dal,
allt lever i hans sköte.

(H. A. Brorson. Förkortad.)

48. Tillbedjan.

Mel.: Manoah, Unity, 26.

Naturens harpa klingar klar.
Beständigt ljuder den,
och morgonstjärnorna ge svar;
de sjunga samman än.

Allt prisar Gud på land och hav;
där ter sig för vår syn

hur djupets vågor spegla av
var stjärna upp i skyn.

Från bergen jorden rökverk ger,
och uti sommarns dar
på blad, i blommors kalk man ser
hur nektarn glimmar klar.

Ett tempelvalv är himlen blå,
med jorden nedanför,
och ifrån stjärnorna därpå
man hör en bönekör.

Naturens fromhet hör och ser
var vaken själ ännu.

O, mänskohjärta, varför ber
ej likaledes du?

(J. G. Whittier. Övers. av Jakob Bonggren.)

49. Kan icke dö.

Vad i mig dör är ej jag själv,
vad i mig lever i mitt inre liv,
mitt sanna jag, vet icke av en undergång.

(J. G. Herder.)

50. Vart människohjärta.

Mel.: Sånge till Lammets Lov 45.

Vart människohjärta inom sig bär
en kärlek till det som är gott och rent;
och denna, om ock blott en gnista hon är,
blir aldrig sitt liv och sin glöd förment,
kan aldrig af död och förgängelse nås,
fast kroppar förmultna och världar förgås.

Och intet i världen där varit har,
sak samma hur än det dagen såg,
som ej i sitt väsens innersta bar
en droppe ur kärlekens djupa våg,
en droppe, som aldrig kan torka ut,
fast riken försvinna och stjärnor ta slut.

(Jakob Bonggren. Efter Ella Wheeler Wilcox.)

51. **En röst ur hjärtat talar.**

Mel.: Sv. Kor. 33.

En röst ur hjärtat talar;
det är Guds egen röst,
som dygdens vän hugsvalar,
men nekar lasten tröst.
Det goda Gud dig bjuder
gör det och lycklig var!
Det onda Gud förbjuder
fly det, och frid du har!

(Åström. Sv. Ps. 42: 5.)

52. **Rösten i människans inre.**

P r o m e t e u s.

Här i detta bröst
där talar evighetens Gud.

A h a s v e r u s.

Där talar
ett svekfullt eko av din egen röst.

P r o m e t e u s.

En röst, som råder, varnar och hugsvalar.

A h a s v e r u s.

Vad har då detta tomma genljud sagt?

P r o m e t e u s.

Vad det skall säga genom alla tider:
giv tröst och hjälp och värn åt den som lider
och böj dig aldrig för en självisk makt!

(Viktor Rydberg. Utdrag ur ett längre poem
med titeln "Prometeus och Ahasverus.")

53. **Den gudomliga nemesis.**

Kan den få nåd, som lever uti synd?
I denna fala värld en brottsling kan
med gyllne klang rättvisans rop nedtysta
och överbjuda lag och rätt med mammon,
men däruppe går det annorlunda till.
Där duger ingen list, där ligger gärning
ohöljd i egen dager, och från hjässan
till fotabjället få vi själva stånda
i våra synder — mot oss starka vittnen.

(Shakespeare.)

54. **I världens yra vimmel.**

Mel.: Sv. Kor. 50.

i världens yra vimmel
jag länge har gått vill.
Gud, evighet och himmel
för mig ej funnits till.
För syndens lust benägen,
jag följt den breda vägen.
O Gud, förbarma dig!

Väl ofta till mitt öra
ett varningsrop har nått,
Gud sökt mitt hjärta röra;
men jag hans nåd försmått.
Jag ej på honom aktat,
blott flärd jag eftertraktat.
O Gud, förbarma dig!

När kval och ve mig kränkte,
när mig förtvivlan drev,
på Gud jag äntligt tänkte,
jag äntligt uppväckt blev.
Jag såg min vandels villa;
jag såg, hur jag gjort illa.
O Gud, förbarma dig!

Hur var din stränga tuktan,
o Gud, mig hälsosam!
Med bävan nu och fruktan
jag träder för dig fram
och ångerfull bekänner,
allt vad mitt samvet bränner.
O Gud, förbarma dig!

Gud, lär mig dina rätter,
att på din väg jag går,
och min förtröstan sätter
till dig, som allt förmår!
Gud, håll mig vid det ena
att frukta dig allena!
O Gud, förbarma dig!

(Risberg. Johanssons Förslag till
Psalmbok 554. Något förkortad.)

55.

Just som jag är.

Mel.: Jerome, Unity 65.

Just som jag är jag nalkas dig!
För det din kärlek söker mig,
och visar mig den rätta stig
jag kommer, gode Gud!

Just som jag är, med mina fel,
att åter bliva ren och hel,
att av din kärlek få en del
jag kommer, gode Gud!

Just som jag är, o fader blid!
Fast stadd i tvivel, kamp och strid,
förutan lugn och ro och frid,
jag kommer, gode Gud!

Just som jag är — du vill ta mot,
välkomna, lindra, giva bot,
då jag mig lägger för din fot —
jag kommer, gode Gud!

(Charlotte Elliott. Övers. av Jakob Bonggren.)

56.

Broder, kom!

Mel.: Noyes, Unity 38.

Broder! Har du fjärran gått
från din faders hus, — vänd om!
Ha dig storm och oro nått, —
till det stilla hemmet kom!

Har du spillt en dyrbar tid
uppå syndens hårda stig,

har du mist ditt hjärtas frid, —
kom, och Gud skall frälsa dig!

Trängtar hjärta, hungrar själ,
är du sorgsen, otillfreds?
Så vänd om, och allt blir väl!
Bättre ting dig stå till reds!

Gud kan hela hjärtesår,
skänka dig det du begär.
Honom sök vart än du går!
Ropa honom! Han är när!

(J. F. Clarke. Övers. av Jakob Bonggren.)

57. Jag vill dig prisa, Gud, min styrka.

Mel.: Sv. Kor. 28.

Jag vill dig prisa, Gud, min styrka!
Jag vill dig evigt hålla kär.
I allt och framför allt dig dyrka
skall evigt bli min själs begär.
Jag endast dig vill höra till
och vet, att du mitt bästa vill.

Vi har ej förr min kärlek brunnit
till dig, som älskar mig så högt?
Vi har min själ så sent dig funnit,
vi har hon sökt sitt väl så trögt?
När detta allt jag tänker på,
av blygd, o Gud, jag tystna må.

Min tid förgick, mitt liv förtärdes,
ett rov för syndiga begär,
och mer och mer mitt hjärta snärdes

i världens nöjen och besvär;
på villans stig jag, yr och djärv,
såg först vid branten mitt fördärv.

Den sällhet, världen gav att skörda,
var blott ett svekfullt slaveri,
men ljuvt ditt ok och lätt din börda,
sen du från synden gjort mig fri.
Jag världens bojor mer ej bär,
ett högre väl min själ begär.

All jordens fröjd så snart försvinner,
all ära, vällust, rikedom;
om ock jag dem med möda vinner,
så lämna de dock själen tom.
Min Gud, jag finner blott i dig
den skatt, som evigt hugnar mig!

Giv, att, om den blott angelägen,
jag anse må allt timligt väl
blott som en nödtorft under vägen,
blott som en prövning för min själ,
men i det goda som jag gör,
en vinst, som jag ur tiden för.

Giv, att, i liv och död dig ägnad,
till dig i tro och kärlek böjd,
jag må dig älska, Gud, min hägnad,
jag må dig prisa, Gud, min fröjd,
och finna än i dig min tröst,
när hjärtat brister i mitt bröst!

(Dahl. Sv. Ps. 220. Något förändrad.)

58. **Led, milda ljus!**

Mel.: Parker, Unity 69.

Led, milda ljus, ren natt omsluter mig,
o, led du mig!

Från hemmet fjärran irrat har min stig,
o, led du mig!

Styr du min färd, jag ej begär att se
vad fångsla kan; må blott din vilja ske!

Så förr jag bad ej, så ej alltid du
fått leda mig,
jag valde fordom själv min väg, men nu,
o, led du mig!

Jag älskat nöjen blott, och allvar skytt,
min lusta följt, — o, glöm de år som flytt!

Din makt mig styrker, o, förbliv mig när,
min ledning var!

På ökenstig och över djup mig bär
tills natt bortfar!

I morgonglans, helt fri från stoftets tvång,
låt mig de kära se, jag mist en gång.

(J. H. Newman. Förkortad.)

59. **En ynglings bön.**

Mel.: Sv. Kor. 4.

O Gud, i mina unga dagar
låt mig förkunna få din nåd!
Led mig den väg, som dig behagar,
lär mig rätt akta på ditt råd;
var du, o Gud, min ungdoms stöd,
gör mig till din i liv och död!

Ditt är allt vad jag var och bliver,
och vad jag är jag är i dig.
Du mina dagars längd uppskriver,
du bjuder, och de sluta sig.
Din är, o Herre, livets brunn,
och döden går ock av din mun.

Jag föll, din hand har mig upprättat;
jag stapplade, du var min stav;
jag led, men du har bördan lättat;
jag gladdes, och du glädjen gav.
Och stode graven för min fot,
du toge där mig ock emot.

Jag villigt lämnar mina öden,
förbarmare, uti ditt val.
Jag vet, med dig är lust i nöden
och utan dig i lyckan kval.
Mitt hopp, mitt allt i dig jag fäst,
som ensam vet vad gagnar bäst.

(Geijer.)

60.

Framåt!

Mel.: Stockwell, Unity 49.

Bort med drömman, bort med tveka!
Städse framåt på din stråt!
Vill din kraft sig ock förneka,
lösen är dock jämnt: "framåt!"

Hur än människor rosor plocka
att ditt läger blomsterströ —
ingen rast, fastän dig locka
ljuvt sirener från sin ö!

Framåt, framåt! Och mot alla
världens kval håll kampen ut,
tills på heta kinder falla
gyllne strålars glans till slut —

Tills en krans, tätt flätad samman,
svalka åt din panna ger,
och förklarad andeflamman
svävar på din hjässa ner!

Framåt mot allt ont! Dig spara
ej på lidandenas stig!
Redlig kämpe måste vara
den till himlen ärnar sig.

(O. E. Lindberg. Fritt efter Geibel.)

61. Ensam i bräcklig farkost.

Melodi av Geijer.

Ensam i bräcklig farkost vågar
seglaren sig på det vida hav.
Stjärnvalvet över honom lågar,
nedanföör brusar hemskt hans grav.
.: Framåt! Så är hans ödes bud. .:.
Och i djupet bor, som uti himlen, Gud.

(Geijer.)

62. Vill du ha sanning, så sök!

Vill du ha sanning, kasta över bord
Det mörka tvivlet i Pilati ord!
Likgiltighetens lazzaron låt veta,
att sanning vinnes blott med att a r b e t a !

Följ hellre nasaréens ord och sök
i världsmaterialets mull och rök!
Kör djupt med tankens plog och tag ut steget!
Det guld du svettar fram, är då ditt eget.

Och tro ej allt är gjort med fädrens bragd!
Än skatters tusenfald, i djupet lagd,
otåligt längtar ur sin trånga fjättra
att mänsklighetens armod få förbättra.

Ja, var ej evigt kär i sol, som ren
i havets famn begravt sitt aftonsken!
Men lyss och blicka glad åt purprad öster,
hur dagen hälsas utav jubelröster!

Med sanningens små korn var icke nöjd!
Nej, sträva stadigt mot dess Tabors-höjd!
Och vet — du ej då uti detta livet
får nog av sanningen — tag det för givet!

Men gläd dig åt den i var ny gestalt!
Falsk är den läran: "intet eller allt!"
Ej ört är färdig i sin första blomning,
och sanning kräver sekler för fullkomning.

Och kom ihåg: en gren, om än så späd,
är dock en var i livets jätteträd!
Och kom ihåg: om minsta kvistar fela,
det är ej riktigt helt då med det hela!

Så "känn dig själv" och fyll den roll du fick
långt förrn den värld rann upp inför din blick,

som rik på oförrätter, njugg på fröjder,
jämnt pekar hän mot bättre världars höjder.

Finn ut, vad himlen vill att du skall bli,
och lägg din själ med härdig id däri!
Fullkomna jämnt dig själv och andra även,
så styr du kurs på riktig ort med stäven!

(O. E. Lindberg.)

63. Livets psalm.

Mel.: Stockwell, Unity 49.

Säg mig ej i sorglig villa:
livet är en dröm — ej mer!
Död är själ, som slumrar stilla;
allt är ej som det sig ter.

Ej skall graven livet ända;
det bestämts till evigt väl.
"Stoft till stoft skall återvända"
sades aldrig om vår själ.

Sorger eller fröjder finna,
det är ej vårt mål, vår lag,
men så handla, att vi hinna
längre fram för varje dag.

Må vi sträva, må vi strida,
oförskräckta framåt gå,
träget verka, trofast bida!
Så vi skola målet nå.

(H. W. Longfellow. Övers. av Jakob Bonggren.)

64. **Evigt kan ej bli det gamla.**

Mel.: Sv. Kor. 262.

Evigt kan ej bli det gamla,
ej kan vanans nötta läxa
evigt repas upp igen.
Vad förmulnat är, skall ramla,
och det friska, nya växa
upp utur förstörelsen.

(Tegnér.)

65. **Sanningens tjänare.**

Mel.: Joy, Unity 66.

Har du under livets buller
Tidens fotsteg hört ibland?
Har du hört de sakta röster
från ett annat land?
Har ej livets stora fråga
kraftigt om och om igen
rört ditt hjärta: Vad är sanning?
Och var finnes den?

Ej till dådlöshet och vila
svaret dig förleda kan,
men till verk av plikt och verk av
kärlek, ren och sann;
Ej till tomma drömmars bana,
knäppta händer, sävlig ton,
men till tro, till daglig strävans
friska religion.

Så skall själen trofast kämpa
mot var enskild synd och brist,

tills hon efter hårda strider
segrat har till sist.

Så skall hon på sannings vägnar,
trägen, stark, med blicken klar,
kämpa mot varenda villa,
tills den vikit har.

(J. G. Whittier. Övers. av Jakob Bonggren.)

66. Brinn, helga eld!

Brinn, helga eld, som mitt i kallsint värld
oss driver att för stora syften kämpa!
Bort, fadda ljumhet, som på hjärtats härd
vill kärleksglöden släcka eller dämpa!
Klokt må det prisas att, när fejder stå
för rätt och sanning, främst sin välgång freda,
men ädlast är och bliver det ändå,
att trotsa svärdens hugg och sårens sveda.

Hav friden kär och sök med varje steg
det rike, där allsmäktigt den skall råda,
men fly den falska frid, som loj och feg
vill undgå offrets krav och kampens våda!
Blott den, som aldrig dagens möda skyr,
kan somna tryggt vid kvällens vilopsalmer
i hopp att, när det nya livet gryr,
han väcks av morgonsus från Edens palmer.

(E. N. Söderberg.)

67.

Frihetens tjänare.

Mel.: Ward, Unity 18.

O frihet! Över tegar grå
i köld och storm din säd vi så
och hoppas på att sol och regn
ta korn och planta i sitt hägn.

Det skall ej hända oss, kanske,
att vi få mogna skördar se,
att vi i sommarkväll en gång
få lyss till skördemannens sång.

Dock när vi trofast hava gjort
vad efter Herrens råd vi bort,
vår nutid, framtid varda ett,
och vad vi önskat, det har skett.

Vem säger att vårt verk är svårt?
Vår lön är verket, som är vårt.
Vi äro glada för att så
för Gud vi kunna verka få.

Den tjänst är vår, som mer och mer
åt oss en rik belöning ger:
vår tro, vårt hopp — vår brunn, vår lund,
som skugga ger i middagsstund.

(J. G. Whittier. Övers. av Jakob Bonggren.)

Mel.: Autumn, Unity 43.

Välja vägen en gång bliver
folks och individers lott,
välja mellan lögn och sanning,
välja mellan ont och gott.
Stora värv Guds män i världen
bjuda framgång eller fall,
spörja dig: är du för ljuset
varm och ivrig eller kall?

Att för sanning som förföljes
kämpa, det är stort och skönt,
innan ära därpå vinnes,
innan kämpen blir belönt.
Fram i faran hjälten hastar,
och den fege går bakut,
till dess mängden det den smädat
skänker lov och pris till slut.

Fast vad orätt är kan frodas,
r ä t t har större kraft ändå.
Om schavotten sanning hotar
och om lögn kan krona få,
skymtar dock i dimmigt fjärran
glädjeskörd på tåreteg,
och i framtidsdunklet Herran
övervakar våra steg.

(J. R. Lowell. Övers. av Jakob Bonggren.)

69. **Gör rätt, och frukta ingen!**

Mel.: Sv. Kor. 33.

Befall i Herrens händer
din möda och din väg,
och hur sig världen vänder
hans ord i hjärtat äg;
ty intet ord är givit,
så fast som Herrens ord,
och ingen gärning blivit,
som ej i Gud är gjord!

För lycka, bröd och ära
i denna värld ej strid;
låt sorgen dig ej tära
för denna korta tid!
Det är till andra strider
dig Herren kallat har;
det är för andra tider
han lönen åt dig spar.

Här gäller det att verka
hans verk, som dig har sänt,
och med hans ande stärka
det liv hos dig han tänt.
Här gäller det att söka
först hans rättfärdighet
och med all flit föröka
hans rikes härlighet.

Så strid med helig iver
mot mörker, synd och flärd;
och vet att segern bliver
i rättan tid beskärd.

I glädjen och i nöden
stå fast vid Herrens bud;
gör väl, gör rätt i döden, —
det övriga gör Gud!

Tro ej han löftet bryter,
tro ej han från dig flyr,
då stormen mot dig ryter
och dundret kring dig gnyr!
Han går på stormens vingar,
han far på dundrets vagn,
och själva skadan tvingar
att tjäna dig till gagn.

Var trofast! Natten dagas,
ren purpras österns rand;
allt mörker skall förjagas
utav den starkes hand,
som ur sitt tjäll Orion
och morgonstjärnan för
och nåden över Sion
i arladaggen strör.

Alltså Guds hjälp förbida
och räds ej mänskors hot!
Är Herren på din sida,
ho kan dig stå emot?
Sin kraft han dem förlänar,
som vandra i hans bud.
Allt till det bästa tjänar
för dem som älska Gud.

(Wallin. Sv. Ps. 224.)

70.

Segerns villkor.

Om du planera kan ett ädelt dåd
och aldrig, förrn du lyckas, viker
och ej, fast hjärtat blöder, sviker,
ej fastän hinder möta överallt;
då skall till slut du seger vinna,
o själ, och fram till målet hinna.

(C. Mackay.)

71.

Det eviga.

Väl formar den starke med svärdet sin värld,
väl flyga som örnar hans rykten;
men någon gång brytes det vandrande svärd,
och örnarne fällas i flykten.

Vad våldet må skapa är vanskligt och kort,
det dör som en stormvind i öknen bort.

Men sanningen lever. Bland bilor och svärd
lugn står hon med strålande pannan.

Hon leder igenom den nattliga värld
och pekar alltjämnt till en annan.

Det sanna är evigt; kring himmel och jord
genljuda från släkte till släkte dess ord.

Det rätta är evigt; ej rotas där ut
från jorden dess trampade lilja.

Erövrar det onda all världen till slut,
så kan du det rätta dock vilja.

Förföljs det utom dig med list och våld,
sin fristad det har i ditt bröst fördold.

Och dikten är icke som blommornas doft,
som färgade bågen i skyar.

Det sköna du bildar är mera än stoft,
och åldren dess anlet förnyar.

Det sköna är evigt; med fiken håg
vi fiska dess guldsand ur tidens våg.

Så fatta all sanning, så våga all rätt
och bilda det sköna med glädje!

De tre dö ej ut bland mänskors ätt,
och till dem från tiden vi vädje.

Vad tiden dig gav må du ge igen,
blott det eviga bor i ditt hjärta än.

(Tegnér.)

72. **En rätt kristen.**

Mel.: Sv. Kor. 277.

Vem är den som, trött av striden,
får med friden,

Herre, i din hydda bo?

Vem skall, upphöjd över nöden,
sorgen, döden,

bliva på ditt berg i ro?

Den som utan vank och villa
vandrar stilla

på rättfärdighetens stig;

den som utan skrymtan övar
vad han prövar

vara gott och rätt för dig.

Den som sanning trygg förklarar
och försvarar

utav hjärtat all sin tid;
den som, utan flärd och ränker,
aldrig kränker
någons ära, någons frid;

Den som fattiga och rika
aktar lika,
synden blott föraktlig tror;
den inför vars klara öga
ej den höga
men den heliga är stor.

Den som givet ord ej sviker
eller viker
från Guds bud för vinnings skull;
den som vandrar rätta vägen
trogen, trägen,
ödmjuk, stilla, kärleksfull, —

H a n, o Herre, skall med friden,
efter tiden,
i din helga hydda bo;
h a n skall, upphöjd över nöden,
sorgen, döden,
få hos dig en evig ro.

(Wallin. Sv. Ps. 277. Något förändrad.)

73. Gud eller mammon.

Mel.: Sv. Kor. 298.

En kristen bör tro och besinna,
vad Kristus så nådigt har lärt,
då han oss har velat påminna,

hur litet allt världsligt är värt;
ty den kan ej himmelen söka,
som blott vill det jordiska öka
och blott har det timliga kärt.

Att tjäna två herrar tillika
så skilda som mammon och Gud,
det kan ingen, utan att svika
och vanvörda enderas bud.

O människa, välj till det bästa
vid vilken du tänker dig fästa
och honom ditt hjärta tillbjud!

(Spegel. Sv. Ps. 298: 1, 2.)

74. Älska, du människobarn!

Därför, du människobarn, du älske förbarmande
fadern,

vilj vad den helige vill, och av kärlek, men icke
av fruktan!

Fruktan är slavarnas dygd, men det älskande
hjärtat är villigt.

Var fullkommen för Gud, — fullkommen är
kärleken ensam.

Älskar du Gud som du bör, då älskar du brö-
derna även:

Solen på himlen är en, och en är kärleken
också.

Bär ej var mänsklig gestalt det gudomligas
tecken på pannan?

Läser du ej i hans drag ditt ursprung? Seglar
han icke

vilsen som du på ett främmande hav, och leda
ej honom
samma stjärnor som dig? Vi skulle du hata din
broder?

(Tegnér.)

75. Måttlighet och nykterhet.

Mel.: Sv. Kor. 8.

Du, som låter mig erfara
ymnig nåd för varje dag,
värdes mig, o Gud, bevara
från att följa syndens lag!
Giv mig kraft att helt försaka
allt, som hindra kan mitt väl;
hjälp mig strida, bedja, vaka,
att jag ej blir lustans träl!

Håll mig du i helig fruktan,
att jag undflyr syndens stig!
Led mig med din andes tuktan,
att jag vandra må för dig!
Värdes, Gud, mitt hjärta rena,
lär mig se mitt sanna väl
i det goda, som allena
evigt fröjda kan min själ!

(Ödmann. Sv. Ps. 290. Förändrad.)

76. **Varen visa, varen vakna.**

Mel.: Sv. Kor. 264.

Varen visa, varen vakna,
lären bedja, öven strid,
att I icke måtten sakna,
samvetsro och själens frid!
Ingen krönes, som ej kämpar
och sin onda lusta dämpar.

Var på vakt, när njutningsdrycken
utav vännen räcket dig!
Akta ej på andras tycken,
gå med fasta steg din stig!
Tänk, att nöjesbägarn gömmer
dräggen, som till kval dig dömer!

Ja, mot allt som vill fördärva
var på ständig, helig vakt!
Fienden dig söker värva
med sin avgrundslust och makt;
stundom ibland vänners leder
snaran för din fot han breder.

Men vill du bestå i striden,
sök din styrka hos din Gud;
vill du äga samvetsfriden,
lär att akta på hans bud!
Himmelsk njutning, evig ära
skall dig Herren då beskära.

(K. W. S. Johanssons Förslag 604.)

77. **Bröder! Vi ha plikter alla.**

°Mel.: Sv. Kor. 45.

Bröder! Vi ha plikter alla
mot oss själva, mot vår nästa.
Kunna vi dem helt ej fylla,
låt oss göra dock vårt bästa!
Låt oss göra vad vi kunna
för att andras bördor lätta,
låt oss strida, låt oss kämpa
för det sanna och det rätta!

Tusen sinom tusen sucka
under fattigdomens börda,
tusen sinom tusen irra
övergivna, vilseförda.
Hälften utav mänskligheten
armod, nöd och brist ses lida, —
slik är tavlan, om vi skåda
livet från dess mörka sida.

Vem är den, som bot kan råda,
var är hjälten till att finna,
är oss något medel givet
att det onda övervinna?
Vilken makt skall nödens börda
ifrån tryckta skuldror välva? —
Gud ger makten, Gud ger medlet,
blott vi äga viljan själva.

Religionen lär oss söka
hjälp i bönen från det höga;
det är rätt, — men utan handling

bön och tårar båta föga,
Bön och tårar hava funnits
mer än nog i alla tider;
h a n d l i n g tarvas, då det gäller
bringa hjälp åt den som lider.

Bröder, låt oss redo vara
till att trösta, hjälpa, råda,
när som helst behov vi finna,
var som helst vi armod skåda!
Låt oss göra vad vi kunna
för att likars bördor lätta,
låt oss kämpa, låt oss strida
för det sanna och det rätta!

(Gustaf Schönberg.)

78. Människokärlek, barmhärtighet, försonlighet.

Mel.: Sv. Kor. 19.

I mänskors barn, som alla ägen
er vård av samma faders hand,
vi kiven I ändå på vägen
till ett och samma fadersland?
I haven ej de bud i minne,
som Herren gav oss, evigt god;
I haven icke Kristi sinne,
och fåfängt flöt för er hans blod.

Hur fridsamt deras dagar välva,
som rätt förstå, vad han befallt:
att älska andra som sig själva,

och älska Herren över allt;
som ont med ont ej vedergälla,
men övervinna ont med gott,
och hämnden glömma eller ställa
uti den högstes händer blott!

Den helige du fåfängt prisar
med böners mängd och sångers ljud,
om ej din mänsko k ä r l e k visar
din sanna kärlek till din Gud.
För honom fåfängt du begråter
din brist vid nådens altarfot,
om du en broder ej förlåter,
vad han har brutit dig emot.

Så var din trätobror benägen
till vänskap, medan än är tid!
Gör väl, då än du är på vägen,
så hinner du ditt mål med frid!
Gör väl ej blott åt den som löner,
åt den som prisar dig igen, —
i samma hjärta, samma böner,
hav rum för ovän och för vän!

Och föd den arme, kläd den nakna,
låt upp för nödens barn din dörr!
Du skall ej själv din nödtorft sakna
av Herrens händer mer än förr.
Då skall ock sist i faderns rike
dig möta detta glada ljud:
det goda du bevist din like,
det har du ock bevist din Gud.

(Wallin. Sv. Ps. 285. Förkortad.)

79. Så länge du än älska kan, så älska
vad din själ förmår!

Mel.: Hebron, Unity 13.

Så länge du än älska kan,
så älska vad din själ förmår!
Det kommer stund, det kommer stund,
då du vid graven gråta får.

Se till, att hjärtat har sin glöd —
att det på kärlek ej är armt,
så länge än ett hjärta slår
emot ditt eget hjärta varmt!

Bevisa kärlek var du kan
mot den dig slutit till sitt bröst!
Giv honom ingen stund av sorg,
men många stund av fröjd och tröst!

Och akta väl din tunga! — Se!
Lätt ger hon med ett ord ett sår.
"O Gud, det var ej illa ment!"
Men vännen lider tyst och går.

Så länge du än älska kan,
så älska vad din själ förmår!
Det kommer stund, det kommer stund,
då du vid graven gråta får.

Vid den du böjer då ditt knä,
och ögat blickar fuktigt ner
i kullens mjuka gräs — där bor
den, som det ej får skåda mer.

Och han förlät. Dock mången tår
ditt heta öga gjuta fått
blott för ditt djärva ord. — Men tyst!
H a n vilar, h a n har målet nått.

Så länge du än älska kan,
så älska vad din själ förmår!
Det kommer stund, det kommer stund,
då du vid graven gråta får.

(O. E. Lindberg. Efter Freiligrath.)

80. Kärlek.

Vad vida kring dig skönja kan ditt öga,
vad all naturens tusen vågor rör
och röjs i eterns tystnad i det höga;
vad masken i dess mull ock livlig gör
och låter fisken sig i böljan löga;
vad i ditt eget hjärtas slag du hör
och ser i ögat, där än tåren svallar,
än himmelsk glädje dricks—jag k ä r l e k kallar.

(O. E. Lindberg. Efter Herder.)

81. Arbete, kärlek, bön och tro.

Arbete, kärlek, bön och tro
de bygga på livets lycka,
de så ut glädje, de bädda ro —
för alla sorger som trycka.

(Topelius.)

82. Kärlekens lag.

Mel.: Arlington, Unity 19.

Åt kärleksfloden utlopp giv,
så att hon flöda må;
ty kärleken har övernog,
så alla kunna få!

Men om du ej den utlopp ger,
var viss att inom kort
skall kärlekskällan sina ut
och strömmen torka bort!

Du själv skall få, ju mera du
åt någon ann' beskär:
giv ej, och själv du intet får, —
det kärlekslagen är.

(R. C. French. Övers. av Jakob Bonggren.)

83. Åter och åter och åter.

Åter och åter och åter
jag repetera vill:
I skapelseplanen ingå vi;
mot ödet står viljan stark och fri,
och världssystemens regering
hör kärleken ensam till.

Människors ätt må tvivla,
men detta jag tror och vet:
Inom oss är templet för Herren Gud;
stor synd är att lyda självishets bud;
den värsta djävul som finnes
är gnidande girighet.

Åter och åter och åter
jag det repetera vill:
Mer mäktig än hatet kärleken är;
vår tanke vårt öde åt oss beskär;
vår levnad med sina sorger
hör likväl det goda till.

(Jakob Bonggren. Efter Ella Wheeler Wilcox.)

84. Hjaltemod.

Vem blir ej hjälte, om vid stridens glans
en värld står hänryckt upp och klappar händer?
Men det är manligt, storsint hjältemod
att offra glatt sitt varma hjärteblod
i livets vardagssläp, det tysta, ringa,
där inga lagrar vänta segrarns hår,
och intet jubel brusar i hans spår,
men ädla skördar fram ur torvan springa.

(K. L. Östergren.)

85. Vad du ger.

Mel.: Nuremburg, Unity 39.

Vad du ger, o fader kär,
för mitt eget bästa är.
Lägsta sysslan giv åt mig!
Tacksam gör jag allt för dig.

I din skugga vill jag gå,
om jag där kan verka få.
Med din frid är jag förnöjd;
den är ljuvare än fröjd.

Låt mig hjälpa, fastän svag,
någon svagare än jag,
leda blindare den stig,
vilken förer närmre dig!

Låt mig göra vad jag drömt,
vad jag hoppats varmt och ömt!
Sedan du mig krafter skänkt,
låt mig bli som jag mig tänkt!

(J. G. Whittier. Övers. av Jakob Bonggren.)

86.

Paradiset.

På paradiset
jämnt väsen bygga.
Ej var det färdigt
i tidens morgon,
ej i dess middag,
fast höga tankar,
fast djupa sinnen
städs sett det blomma
i tidevarv.

På domen till det
ju all naturen
från alltets gryning
otåligt bygger.
Och mänskan plantar
dess frön i mullen
på tusen kämpande,
tusen lidande
väsens grav.

Men märk, o mänska:
dess livsträd grönskar
i ädla sinnen —
i ödmjukt hjärta
"slår visdomsträdet
de djupa rötter,"
som mörka makter,
som högmods ävlan
ej slita av.

I offerkärlek
dess lilja trives.
Men egennyttan
är frost, som sveder
dess skära kalkar.
Och veklig njutning
är överfetma,
där helig livskraft
bortblommar fort.

Giv akt, o mänska —
giv akt på desse,
som stilla bygga
i vishets enfald,
i sveklös kärlek
ett steg vart sekel
till paradiset
å helig ort!

(O. E. Lindberg.)

87. **Gör alla rätt.**

Glöm städs dig själv och giv dem kärlek, som
dig hata!

Slem vinst förgås, men ärlighet har evig seger.

Låt milda friden följa dig evart du går!

Den vinner vänner och fördriver hatets kyla.

Gör alla rätt, och frukta ingen utom Gud!

(Shakespeare.)

88. **Enighet.**

Mel.: Sv. Kor. 35.

Se, huru gott och ljuvligt är

att bröder kunna sämjas;

att en den andre haver kär

och allas välgång främjas!

Som hälsokraft av balsam går,

så ock ett folk av endräkt får

sin rätta kraft och hälsa.

Som daggen gör stor fruktbarhet,

när den av Hermon rinner,

så trevnad föds af enighet,

där Kristi kärlek brinner;

där skall välsignelse och fröjd,

och allt vad själen gör förnöjd,

i råd och dåd förspörjas.

(Spegel. Sv. Ps. 307.)

89. Giv blommorna nu!

Ett öga som brustit ej rosorna ser,
en kallnad hand kan ej hålla dem mer;
en andedräkt, som har lämnat sitt stoft,
kan aldrig mer känna rosors doft.

Du aldrig kan glädja den döden tog,
och stelnade munnen, som fagert log,
ej mer till ett leende lockar du.

Åt le v a n d e vänner giv blommorna n u !

I hela vårt liv är det oro och strid;
för den skull fördragsam och foglig och blid
mot vänner du vare! Dem gladare gör!
När anden har flytt, när ej örat mer hör,
vad båta de då, dina vänliga ord?

Som vissnande löven de falla till jord.
Snart rosorna falna — och jag och du!

Åt le v a n d e vänner giv blommorna n u !

Du minns hur du gladdes, när helst du fick
ett muntrande ord och en vänlig blick,
ett handslag, kraftigt och varmt! Min vän!
Med sådant kan du gläda andra igen!

Skänk frikostigt nu, i denna minut!

En liten tid än — och livet är slut,
och vänskapens länkar brustit i tu.

Åt le v a n d e vänner giv blommorna n u !

Giv blommor ur fröjdernas örtesäng
med kärlekens hand! Ditt hjärta ej stäng!
Nej, öppna det vitt och skänk andra fröjd,
så varder ock du långt mera nöjd!

Ej ord kunna tälja, vad gott du kan
med godhet och vänlighet ge en ann'.
Vad nu du kan göra, det göre du!
Åt levande vänner giv blommorna nu!

(Jakob Bonggren. Efter Leigh M. Hodges.)

90. Bön om kärlekssinne.

Mel.: Lloyd, Unity 24.

O Herre, mig en stråle giv
utav din kärleks glöd;
förbränn i grund min själviskhet,
mitt hjärtas köld och död!
Ack, öppna du mitt hjärta helt
för mina bröder här,
att jag med dem må dela glatt
allt gott du mig beskär!

Låt deras nöd få bli min nöd
och deras fröjd min fröjd!
Gör mig till någon hjälp för den,
som är av sorger böjd!
Låt mig få sprida glädje, först
i hemmets tysta vrå,
och sedan verka, Gud, ditt verk,
så långt som jag kan nå!

Ett vänligt ord, en vänlig blick —
hur ringa synas de!
Och dock de kunna bringa tröst
i mörker, sorg och ve.
Hur månget hjärta fryser ej

till is i livets strid!
Ett vänligt ord kan bana väg
ditin för ljus och frid.

O, må jag icke spara då
på kärlek mot en var,
då du, o Gud, så oförskyllt
mig arma älskat har!
Ack, bo i mig med all din nåd,
och låt den strömma ut
igenom mig till någon själ,
som dig ej känt förut!

91. Ljuvligheters ljuvlighet.

O ljuvligheters ljuvlighet och krona
att bjuda frid, att läka och försona,
att räcka handen
och säga: "Allt jag minns är ljust och ljus."

(E. A. Karlfeldt.)

92. Se, kärleken är mild.

Mel.: Sv. Kor. 160. a.

Se, kärleken är mild,
han tål och han förlåter;
från agg och misstro skild
och vänder icke åter!
Han ökar livets fröjd
och minskar dess besvär;
han över smärtan höjd
och stark som döden är.

(Wallin.)

93.

Såningen.

Mel.: Federal St., Unity 10.
Just nu är såningstiden här;
Gud varseblir vad vi ej se;
när skördetiden inne är,
vad skörd som våra tegar ge.

Ej säden glömmes, fast den tycks
i ödemarken kastad ut;
med ogräs vetet bort ej rycks,
ger tusenfaldig skörd till slut.

Till honom största skörden hör,
och han skall få den bästa lön,
som oavlåtligt verkar för
att göra jorden mera skön.

(J. G. Whittier. Övers. av Jakob Bonggren.)

94.

En härlig lott.

Att gå som en sol ur havet
och slösa med strålar i koja och slott
och yppa vad djupt låg begravet —
det vore en härlig lott.

Att tända i glans en fackla,
där människor kvidde i mörker och nöd,
att skänka åt steg, som vackla,
ett aldrig sviktande stöd;

Att slunga en tindrande gnista
bland världens flämtande irrbloss ut
och tvinga töcknen att brista
och göra på natten slut;

Att lysa och värma och sträva
och stupande ännu en ljusflod strö —
det vore ett liv att leva,
det vore en död att dö.

(K. L. Östergren.)

95. **Var finns det landet?**

Var finns det landet, där i ljuvlig ro
sällhetens sköna blommor gro?
Finns väl på jorden detta land, måntro?
O, huru gott att där få bo!

Ack, jo, varhelst i vida världen bo
mänskor, som älska, hoppas, tro,
där finns det landet, där i ljuvlig ro
sällhetens sköna blommor gro.

(Gunnar Wennerberg.)

96. **Döm milt om själ, som vilse gått!**

Mel.: Lloyd, Unity 24.

Tänk milt om brottslingen, min vän,
och städs i minne bär,
att, hur befläckt än han syns,
han dock din broder är!
Arvtagare till samma arv,
barn utav samme far,
han har blott fallit på den väg,
där fram du famlat har.

Tilltala honom icke hårt!
Kanske ett vänligt ord

kan återkalla honom än
från syndens magra jord.
Glöm, broder, ej, du felat själv
och ännu fela må!
Var mild mot själ som vilse gått
hjälp henne hemmet nå!

(August Dellgren. Efter engelskan.)

97. Människors dom.

Ack, vad gör det hur dig människor döma,
domen bor ju i ditt eget bröst!
Världen gärna din förtjänst må glömma,
sök i eget hjärtas djup din tröst!

Mänskan, dödlig, kan ej djupet skåda
av en likes slutna, dolda själ;
havets yta kan en storm bebåda,
men i djupet härskar lugn likväl.

Ser du — där bland nattens skuggor vandrar
blek, av sorger tärd, en dödens bild;
världen hånar honom, larmar, klandrar
denna man, från lyckan plötsligt skild.

Nyss han gick, en gud, i praktens salar,
smickret, snikenheten böjde knä;
om hans brott, nu sen han fallit, talar
samma hop, hans dygder de bele.

Ty när lyckans vågskål uppåt stiger,
bländas hopen utav guldets glans,
smädarns mun, av nektarn blidkad, tiger,
om den ock med änkors blodskatt vanns.

Men låt lyckan växla om och vika,
låt ett vindkast grumla livets älv!
I ett nu de falska vänner svika —
ensam står han med sitt sjunkna själv.

Omilt nu hans forna liv man dömer,
alla, blinda förr, nu felen se;
bittert hånets, löjets kalk han tömmer,
nedtryckt i sin egen ångers ve.

Stolte like — räds att domen fälla!
Minns förmätne: Gud skall döma sist!
Dig skall kanske då hans straffdom gälla.
Räds — ej Nemesis sin domsrätt mist!

(Victor Pfeiff.)

98. Synderskan. Luk. 7: 36—50.

Mel.: St. Agnes, Unity 31.

Förvissnad låg var nöjets ros,
blott taggar funnos kvar;
och hopp och skönhet flytt sin kos,
och ångern hjärtat skar.

Hon nyktrat till från syndens rus,
från lustans usla bal;
hon går till fariséens hus,
tryckt under skam och kval.

Vad namn i folkets mun hon bär
ej kränker henne just;
hon vet hur djupt hon sjunken är,
ett vrak på syndens kust.

Hon nalkas Jesus tyst i bot
och brister ut i gråt;
ack, inom kort är mästartns fot
av hennes tårar våt.

Du hårda lag, drag in ditt spjut,
du kalla hån, var tyst!
Låt "synderskan" få gråta ut
hos den, vars fot hon kysst!

Var vid god tröst, du arma barn,
din synd förlåten är,
din själ är löst ur mörkrets garn,
din dag i ljus sig klär!

Vad namn och dom du bära får
i världens mun — ack, vet:
du skall från både ärr och sår
bli fri i evighet.

(Carl Boberg. Förkortad.)

99. Blott ingen sten!

O, kasten ej er sten på dem som falla,
ty frestelsen gemensam är för alla.
Kanske er dygd ej prövats än av världen;
måhända lyckan skyddat er på färden —
Blott ingen sten!

O, han I känt, när timman fridlöst lider,
hur nöd och sår av hjärtlös kränkning svider?
O, han I känt, när det blev hett i blodet,
tyrannförtrycket, hånet, övermodet —
Blott ingen sten!

I dådet sett, men ock förövarns smärta —
han I den läst i djupet av hans hjärta?
Han fallit har, men har väl också stridit;
han felat har, men har väl också lidit —
Blott ingen sten!

Och vänder avskyn bort er blick vid detta,
så sen tillbaka att er broder rätta!
Hans frusna själ må värma sig vid eder!
Och visen, var den rätta vägen leder —
Blott ingen sten!

De stenar I på syndarn velat slunga,
er, edra barn de kunna träffa tunga.
Den frågan överdomarn ej skall glömma
en gång: vem satte er att andra döma? —
Blott ingen sten!

Då kvinnan ångerfull i tårar beder
och för den store mästarn faller neder,
och han med blicken på dem alla frågat:
"Vem kastar först?" — vem fanns väl, som det
vågat? —

Blott ingen sten!

(O. E. Lindberg. Efter Deinhardstein.)

100. Låt mig ej döma andras fel.

Låt mig med heligt nit var osäll like trycka
till sårat hjärta, till försmått,
ej döma andras fel, ej hata deras lycka,
men glädjas och förlåta blott!

I, som mig älskat han, jag tackar er, I gode!
Och du, som oförsont gick hän till skuggors
land,

o, att mitt hjärta du förstode,
o, gravens gäst, tag du min hand!

Och när jag lutande, vid dagarnas fullbordan,
på evighetens tröskel står
och hör dess nattvaksrop och känner, hur dess
nordan

far uti mina glesa hår,
o, då må någon dygd, må någon ädel handling
stå upp och viska tröst uti mitt öra än,
och jag gå fram till min förvandling
som mot en länge bådad vän!

(Tegnér.)

101. Den nakna törnestängeln.

O, hur mången törnestängel
står ej naken i naturen,
som behövde kärlek blott,
blott en solblick av ett hjärta
för att kläda sig i rosor
och vart väsens glädje bli!

(Runeberg.)

102. Vad du icke gjort.

Det är ej just vad du gjorde,
men vad ogjort blev, fastmer,
som vållar dig hjärtesveda,
när solen i natt gått ner.
Det ömma ord, som blev osagt,

det brev, som du icke skrev;
den blomma du glömde skicka
en jagande vålnad blev.

Den sten, som du kunde lyftat
bort från en broders stig,
det råd, som du visst bort giva,
men tänkte: det rör ej mig.
Den ömma tryckning av handen,
den mildhet i ton och sätt —
med nog av egna bekymmer
du fann ingen tid för det.

Den lilla vänliga handling
du kom ej att tänka på,
de tillbud till änglatjänster
vi dödliga stundom få —
de komma i nattens stillhet,
de lämna dig ingen ro,
när hoppet har släppt sitt fäste,
och tvivel skymmer din tro.

Ty allt för kort är livet
och allt för stort dess ve
för vår sympati att dröja
att i ord och verk sig te.
Det är just ej vad du gjorde,
men vad ogjort blev, fastmer,
som vållar dig hjärtesveda,
när solen i natt gått ner.

(Margäret Sangster.)

103. Säg, ville hon ej lämna himlens
fröjd?

Men om en frälsad själ, en ande kärleksrik,
då den på jorden var och älskad då,
som ännu kom ihåg var blick, var ton
ifrån den kära syster, som blev kvar
och bland de fåvitska vid porten stod,
fast själv med bröllopsfolket hon fick gå —
Om denna frälsta ande någon gång,
då evighetens jubel, änglars sång
blev tyst ett ögonblick, förnam ett rop
ifrån den älskling, som en olycksstund
naturens vilda drifter med sig ryckt
och lämnat utstött i en värld av eld,
fördömd till mål för onda andars hån,
som utan ömkan, utan vilostund,
framvinga smärtans allra värsta kval
från trötta själar, som blott önska dö —
Säg, ville hon ej lämna himlens fröjd
och med en smula vatten i sin hand
de läppar fukta; som förgäves bett
till honom, till vår fader!

(O. W. Holmes. Övers. av B. Strömberg.)

104. Ett barns värde.

Det finns ej sinne så förslitet,
som ej har barnaögat kärt;
det finns ej barn, om än så litet,
som ej är millioner värt.

(K. W. A. Strandberg.)

105. Var djurens vän!

Barmhärtig var! En större lycka
ej gavs än den att göra gott,
att lyfta bördor av, som trycka,
och lindring ge i andras lott.
Dig, mänska, given blev förmågan
att dämpa smärtan, stilla plågan;
väl dig, om du det ock förstått.

Barmhärtig var mot dem som lida,
för dem du satts till värn, till stöd!
Gå ut, gå ut att kärlek sprida, —
i världen finns så mycken nöd!
Och skynda glatt att giva daning
åt varje krav, åt varje maning,
som i din barm gudsrösten bjöd.

Barmhärtig var! Du i naturen
står främst i varelsernas ked.
Men dina stumma bröder djuren —
de även äro där ett led.
Låt dig ej högmodet betvinga!
Om kanske vid din sida ringa,
se med förakt ej på dem ned!

Var djurens vän! De även gingo
ur skaparns mästarhand som vi
i tidens morgon, och de fingo
de ock delaktighet uti
all-livets evigt unga källa,
vars friska flöden ständigt kvälla
och aldrig kunna tömda bli.

Barmhärtig var! Om dessa svaga
dig skaparn även underlagt,
en dag de kanske dig anklaga
för varje missbruk av din makt,
för varje orätt, varje smärta,
som du, trots rösten i ditt hjärta,
utöver dem av högmod brakt.

Barmhärtig var, om du vill vara
din rangplats såsom mänska värd!
Barmhärtig var! Ty du skall svara
för varje uraktlåten gärd
åt dessa små, som bistånd krävde,
men vilkas stumma bön du kvävde
på själviskhetens offerhård.

(G. H. Liander.)

106. Ett givet löfte.

Ett givet löfte bör man aldrig glömma,
om man åt en, åt tusende det gett;
så väl om i en skog, en grottas gömma,
långt bort från städer, byar det har skett,
som om inför en rätt som satts att döma,
bland vittnens mängd sitt ord man skriftligt
tett
och utan ed och andra intyg klara, —
det vare nog, om man har lovat bara.

(Ludovico Ariosto.)

107.

Individualitet.

Mel.: Sv. Kor. 19.

Sen upp mot eterns regioner!
Var stjärna har sitt eget ljus.
Dock dessa sälla ljusäoner
de trängas ej i faderns hus.
I sina diamantebanor
går var och en sin stilla gång.
Kring världens ursol liksom svanor
de simma lugnt vid sfärerers sång.

Se dit på vårens gröna ängar!
Se detta fält på blommor rikt!
Var är i skogar, trädgårdssängar
ett enda blad det andra likt?
Dock eken ej med boken kivas,
ej tvista ros och nattviol.
De viska tyst: vi blomstra, livas
och vissna under samma sol.

(Karl Gerok.)

108.

Fridsröster.

Mel.: Sv. Kor. 8.

Hör mig, hör mig, gode fader,
väsen bakom världen gömt!
Ibland jordens myriader
lys de många, som dig glömt!
Tyd för dem instiktningsorden
till vad ädlast jorden såg:
"Gudi ära, frid på jorden,
mänskorna en helig håg!"

Mänska, någon himmelsk flamma
lever i dig, vårda den!
Frid och kärlek måste stamma
från den faderlige vän.
Vet du på din levnads gåta
något tröstligare svar
än att älska och förlåta
sönerna av samme far?

Är du lycklig, väl, så gläd dig
åt din lycka med en var,
och ju mer du delar med dig
desto mera har du kvar.
Räck oss handen, vägra ingen,
låt var glädje, som du njöt,
flyga genom brödraringen
liksom en elektrisk stöt!

Om du lider, om du faller,
misskänd, utan tröst och hopp,
genom livets fängselgaller
se i öppna himlen opp,
där var hatfull själ, var bitter,
svartnar som en sloknad brand,
och försonligheten sitter
på den högstes högra hand.

Döm ej strax den vilseförda,
stolte broder, med förakt!
Icke vägde du den börda
ödet på hans skuldra lagt.
Icke talde du de strider,

som han stridde för sin dygd;
icke vet du vad han lider
av sin ånger, av sin blygd.

Du, som hämnd och hat förkunnar
i din egen himmels namn,
ser du icke himlen unnar
rum åt alla i sin famn?
Om den slutna evighetens
dolda rådslag vad vet du?
Vem har mätt barmhärtighetens
bottenlösa djup ännu?

Ack, vad gör det hur vi kalla
denne far, som dock är vår?
Vad tillfälligt är må falla,
det väsentliga består.
Månn' den vise med sin lära,
än så djup, så konstigt byggd,
kommer världens Gud mer nära
än den vilde med sin dygd?

Innan än din plats är öde
bland de levande, gör gott!
Dö, och hoppas bland de döde
ingen hämnd, försoning blott!
Ingen ånger, ingen vrede
till din sotsäng tränge sig!
Stilla saligheter brede
sina vingar över dig!

(Tegnér.)

109. Då finnes inga arsenaler.

O, gåves hälften av den makt, som ägnas att
 förfära,
och hälften av den skatt, som spills på krig
 och mord,
o, gåves de att mänskans bättre känslor nära,—
då finnes inga arsenaler på vår jord.

(H. W. Longfellow.)

110. Frihetens dag.

Skynda hit, du sköna morgon
till den ljuva frihetsdag,
som förtryck från jorden sopar
undan i ett enda drag!
Kärlek, svalla
över alla
jordens folk och länder!
Kom, regera!
Då ej mera
bröder bära svärd i händer.

Ena tjänsten med en annan
broderligt betalas då;
himmelriket är oss nära,
alla såsom syskon gå.
Kärlek, svalla
över alla
jordens folk och länder!
Kom, regera!
Då ej mera
bröder bära svärd i händer.

Då skall ingen vara herre,
då skall ingen vara träl;
vänskap människor förenar,
giver dem gemensamt väl.
Kärlek, svalla
över alla
jordens folk och länder!
Kom, regera!
Då ej mera
bröder bära svärd i händer.

Intet örlig mer skall vara,
blodig klädnad eld förtär,
verktyg bli de forna vapnen, —
då är frihetsdagen här.

Kärlek, svalla
över alla
jordens folk och länder!
Kom, regera!
Då ej mera
bröder bära svärd i händer.

(Jakob Bonggren. Efter S. M. Jones.)

111. Fotspår i sanden.

Så långt som vårt öga hinner,
så vitt som vår tanke når,
en öken av sand sig sträcker,
och sanden är full av spår.
De lämnats av bara fötter
såväl som av mjuka skor;
de lämnats av man och kvinna,
av liten såväl som stor.

De sluta sig tätt tillsammans,
de bilda ett ändlöst band;
de hava gemensam riktning
mot blånande ökenrand.
Ett darrande rosenskimmer
där svävar bland dimmor grå, —
och ditåt peka de alla,
de spår, som i sanden gå.

Och skulle du vilse vandra,
tillbaka de mana dig snart;
de lysa som vintergatan
i natten så stjärneklart.
När frestarn dig fagrast lockar,
de lysa i purpurglöd,
som ville i blod de varna
ditt hjärta för synd och död.

Jag kan icke namnen säga
på dem som ha spåren tryckt;
dock vet jag: i Herrens minne
ej något är utelyckt.
En gång skola varmt de vittna
för jorden mot brott och skuld,
och då skola spåren räknas
så noga som ädelt guld.

Ty allt vad du vill av sanning,
och allt vad ädelt du gör,
en känsla, om än så flyktig,
som högre din tanke för;
en handling, i kärlek utförd,
ett trösteord, som du gett —

allt fäster sitt spår i sanden,
ett spår, som din ängel sett.

Gud give, när tiden slutat
sin tröttande färd till sist,
när människoögon slocknat
och själen sin boja mist,
att spåren med kraft må visa,
i ändlös, strålande led,
hur världen från mörker vandrat
mot himmelens ljusa fred.

(H. W. Longfellow.)

112. Profeten från Nasaret.

Och jag såg en man, profeten
ifrån Nasaret, och hörde,
huru ljuvt hans bjudning lydde:
"Kommen alle", så han sade,
"som arbeten och betungens;
jag vill vederkvicka eder!"
Och för mänskoandens hunger
bar han fram det sanna brödet,
livets evigt friska manna.
Han bar fram det, ej i formen
av en stelnad lagens bokstav,
ej i trånga dogmers hölje,
ej i nya bud och stadgar;
han bar fram det i ett hjärta,
där var droppe blod var sanning
och vart enda pulsslåg kärlek;
som för storhet kunde vidgas

och för mänsklig svaghet ömma
och av idel kärlek brista.

(Pontus Wikner. Utdrag ur ett
längre poem med titeln "Mig törstar!")

113. Jesus vår lärare och vän.

Mel.: Old 132, Unity 29.

Han kommer ej som en monark
att styra folk och land,
men gör i tro den svage stark
och tänder kärleks brand.

Han ger åt jorden hoppets färg.
åt himlen trohets blått.
Ännu har tron sitt Oljeberg,
sitt hem har kärlek fått.

Hans klädnad utan söm ännu
fördriver våra kval,
när vi den röra, jag och du,
här i bekymrens dal.

O, du vår lärare och vän!
Din röst uppå vår stig
för oss till fadrens hus igen,
till honom och till dig.

(J. G. Whittier. Övers. av Jakob Bonggren.)

114. Vad Jesus lärde.

Kristus har levat och lärt. Vad lärde han?

Anda och sanning,
icke en bokstavstro, icke förmöglad mystär.
Livets friska mystär den lärde han: kärlek och
handling —

kärlek till människor och Gud, handling för san-
ning och rätt.

Mildhet han lärde, men kraft och rik uppoffring
därjämte,

moa till att leva och dö fromt för det heligas
sak.

Frihet han lärde och ljus, fulländningens högsta
insegel:

“Var fullkommen”, han bjöd, “såsom min fader
det är!”

(Tegnér.)

115. Jesu evangelium.

Mel.: Sv. Kor. 145.

Om, Jesu, på min vandringsstig
ditt dyra ord ej leder mig,
min själ av natt omgives;
och mitt begär
likt böljan är,
som utav vädret drives.

Men av ditt evangelium
går ljuset upp i mörkrets rum.
Vid denna morgonstjärna

ditt råd jag ser,
din nåd tillber
och gör din vilja gärna.

Det löfte jag ej glömma vill,
att himmelriket dem hör till,
som hava barnasinne.
I enkel tro
och menlös ro
jag livets vishet finne!

Då skall, i känslan av min brist,
det ord jag vörda, som är visst,
och kan mig sanning lära.
Din kärleksröst
skall bli min tröst,
ditt kors min fröjd och ära.

Då skall jag, from och älskande,
uti min Gud en fader se,
en broder i min like,
och heta din
och komma in
uti ditt himmelrike.

Och salig, när jag detta vet,
i lydriad och enfaldighet
jag vill till målet skrida
och högre ljus
i faderis hus
med barnsligt hopp förbida.

(Wallin. Sv. Ps. 145.)

116. Föreningsbandet.

Mel.: Arlington, Unity 19.

När under korset allt vårt hopp
försvinner här på jord,
sitt nya bud oss Jesus ger,
sitt ljuva kärleksord.

Se där ett starkt föreningsband,
som ingen slita kan!
Det är så enkelt: älsken Gud
och älsken sant varann!

O, Herre, oss din anda giv
och våra krafter stärk,
att vi i Jesu spår må gå
och verka här ditt verk!

(S. Longfellow. Övers. av Jakob Bonggren.)

117. Jesu läras oförgänglighet.

Mel.: Sv. Kor. 301.

Se, fram går evangelium
från tid till tid, från rum till rum,
och hjärtan lätt, som segrar, vinner,
och, hotat, endast högre brinner!
När seklers dova timslag slår,
och folk på folk ur tiden går, —
än Jesu evangelium skiner
på gångna tidevarvs ruiner.

(J. Nybom.)

Mel.: Sv. Kor. 28.

Vem är bland Jesu rätta vänner?
 Vem går sin gång med tillförsikt?
 Den som ej mänskofruktan känner,
 men vågar allt för rätt och plikt.
 I Herrens hägnad trygg han bor,
 då världen honom hjälplös tror.

Han bävar ej, om jorden bävar
 vid stormars ras och böljors svall;
 om döden över honom svävar
 i blixstars eld och viggars fall.
 Han vet, att utan Guds behag
 ej går en timme från hans dag.

När ondskan spinner sina ränker
 och lägger snaror för hans fot;
 när orättvisan honom kränker, —
 vad höves honom däremot?
 Förlåta mänskors fel och brott
 och vedergälla ont med gott.

När avund, att hans vandel svärta,
 mot honom höjer tadlets röst,
 i himmelen och i sitt hjärta
 har han sitt vittne och sin tröst.
 Ett våld, som över dem ej rår,
 är ju ej värt en kristens tår.

Så går i Jesu spår en kristen
 med samma mod och sinnesfrid

att möta lidandet och bristen
som medgångens och glädjens tid.
Så visar han, vad den förmår,
vars fasta hopp till Herren står.

(Wallin. Sv. Ps. 276. Förkortad
och något förändrad.)

119. Människosläktets vandring ge- nom livets öken.

Musik av Josephson.

K ö r .

Ur nattomhöljda tider
emot ett mål, fördolt för dig,
o mänsklighet, du skrider
i sekler fram din ökenstig!
Din dag är blott en strimma,
som lyser blek och matt —
se, framom henne dimma
och bakom henne natt!
Och slakten, där du tågar,
i öknen segna ned,
och bävande du frågar:
allsmäktige, vart bär min led?

I jordens syner röjes,
att allt här nere ändligt är;
och då till himlen höjes
din forskarblick, du spanar där,
att solars banor stäckas,
och världar gå i kvav,
och stjärnsystemer släckas

i eterns djupa hav.
Du hörer röster ropa:
allt är förgängelse,
och tid och rum tillhopa
ett hemskt oändligt fångelse.

Recitativ.

Och dock, om du i tvivel sjunkit ner
och dröjer dystert grubblande vid vägen,
du griper åter ditt banér
och bär det genom öknen oförvägen.
Vad mer, om spejarblicken ser,
hur bort från fästet tusen solar fejas?
Vad mer, om stjärneskördar mejas
som gyllne säd av tidens lie ner?
Vad rätt du tänkt, vad du i kärlek vill,
vad skönt du drömt, kan ej av tiden härjas,
det är en skörd, som undan honom bärgas,
ty den hör evighetens rike till.
Gå fram, du mänsklighet, var glad, var tröst,
ty du bär evigheten i ditt bröst!

Arioso.

Varje själ, som längtan bränner
till vad ädelt är och sant,
bär uti sitt djup och känner
evighetens underpant.
Blir vad själviskt är förgätet,
blir inom dig gudsbelätet
härligare danat ut
genom släkte efter släkte,
skall, hur långt än öknen räckte,
du Jordanen nå till slut.

K ö r .

Blir vad själviskt är förgätet,
blir inom dig gudsbelätet
härligare danat ut
genom släkte efter släkte,
skall, hur långt än öknen räckte,
du Jordanen nå till slut.

T h e o l o g i a .

(Exod. 17. 1 Kor. 10: 4.)

Tvivelar du, att där i fjärran väntar ett förlovat
land?
Smäktar du av törst och dignar hopplös ned i
hetan sand?
Se, då manar Mosestaven vatten fram ur klip-
pans häll, —
därför genom öknen framåt, mänsklighetens
Israel!
Staven har du än, som öppnar helga källan, där
han slår;
klippan — vilket himmelskt under — följer dig,
var än du går!
Böj ditt knä vid hennes flöden, känn hur hennes
rena våg
svalkar dig med underbara krafter för ditt
vandringståg!

J u r i s P r u d e n t i a .

(Exod. 19.)

Som för heta ökenvinden virvla moln av stoft
och damm,
så drev Israel från Horeb än i lösa skaror fram.

Kan det tåget nå Jordanen, när ej ordning är
däri?

Se, då reser sig mot himlen blixtomstrålat
Sinai!

Berg och dälдер återskalla åskans dån och la-
gens röst,

och ett genljud svarar amen ur de häpnna män-
skobröst,

och de lösa skaror växa, sedan rätten fått en
tolk,

växa till ett härligt rike, växa till ett heligt
folk.

Medicina .

(Num. 21: 6.)

Nu kring lagens tabernakel går ett enat folk
sin ban,

bryter genom svärd och lansar fram mot frihe-
tens Jordan.

Men vi blekna kämpeskaror? Varför sjönk ba-
néret ned?

Lömska feberormar smyga härjande i härens
led.

Var är räddning? Här är räddning! Se det
tecken Herren gav,

se hur kopparormen glänser, slingrad om pro-
fetens stav!

Och som Israel går frälsat, av den helande sym-
bol,

vandre friska starka slakten fram mot mänsk-
lighetens mål!

Philosophia .

(Exod. 13: 21. Deut. 34.)

Vandre visa sköna slakten mot det mål oss
Herren satt!

Men hur finna rätta vägen genom hägringar
och natt?

Se, en eldstod visar stråten, när han är av
mörker skymd;

Det är tankens ljus, som lyser folket genom
nattlig rymd.

Se, i dagens kvalm framför oss drar en stod av
skyar; men

skyn är vävd av idealer, Herrens ande är i den.
Siarn står på diktens Nebo, jublande från ber-
gets kam:

Salem, Salem ses i fjärran! Fram till faders-
hemmet, fram!

(Viktor Rydberg. Kantat vid jubelfest-
promotionen i Uppsala den 6 sept. 1877.)

120. Intet skapat förgäves.

Mel.: Ward, Unity 18.

Jag tror ändå att något gott
i Herrens råd skall växa ut
ur själva onskans frö till slut,
ur synd, elände, kval och brott;

Att intet fåfängt skapat var,
och intet skapat slungas må
föraktat undan att förgå,
när Gud sitt verk fullbordat har;

Att ej en mask förgäves öds,
och ej en mal i lågans glöd
förgäves finner smärtans död,
att intet blott för andra föds.

Men ack, jag ingenting förstår.
Jag kan blott tro, att något gott
till slut skall varda allas lott,
att varje vinter skall bli vår.

Så är min dröm. Men vad är jag?
Ett barn i nattens mörka hus,
ett barn, som ropar blott på ljus,
att jag må skåda Herrens dag.

(Alfred Tennyson. Övers. av Hjalmar Edgren.)

121. Regnbågen.

Du både på fästet, vi strålar du blott
ur dunkla skyn?

Vem bjöd dig att bliva — o, hårda lott! —
den gråtande himmelens ögonbryn?

När dimmorna fly ifrån himmel klar,
är intet kvar

av bågen, som log genom himlens tårar.

Du lånte av solen din sjudubbla färg,
ett barn av ljus.

Du stänkte din purpur kring dal och berg,
ditt guld över slott och fattigmans hus;

du levde av solen. När solen kom,
du vände om

till skuggornas land ifrån ljusa himlen.

Nu vet jag, du liknar den gyllene bro,
som skalden slår

till himlen från trånande hjärtats bo.

Från tankarnes källa sitt ljus den får;

men ljuset det brytes mot dunkel grund
i tårars stund,
och världen får färg av de brutna strålar.

Men solen skall träda ur flyende sky,
så klar, så ren,
och för hennes stråle blir världen ny;
men då är den lysande strålen en,
ej delad i skötet av töcknig luft, —
den är förnuft;
förnuft, det är ljus, men det målar icke.

(Pontus Wikner.)

122. Sanningshavet.

Om det sköna mål som blicken bländar
än för åtrån tyckes vika stundligt, —
sannings hav, där ökenfärden ändrar,
ler i strålar, gränslöst, outgrundligt.

(Carl Snoilsky.)

123. På livets hjul.

Mel.: Channing, Unity 58.

På livets hjul i rymden går vår färd,
varthän och varifrån i okänd värld
vi veta ej; men det vårt lugn ej stör.
Gud skapat allt och vet nog vad han gör.

Allt är nödvändigt uti skaparns plan:
den lugna bäck, den vilda ocean.
Sig berget höjer och sig stjärnan rör,
men ingendera fråga de varför?

Glad möter kullen morgonsolens kyss.
På muntra sorlet utav bäcken lyss!
"Halleluja" är havets rop vid strand;
i höjden stjärnan tänt sin kärleks brand.

∴: Del av ett väldigt helt, som skapats väl,
gläds åt din evighet, o mänskösjal! ∴:

(Jakob Bonggren. Efter Ella Wheeler Wilcox.)

124. Hjärtats hem.

Var är ditt hem, jag frågade mitt hjärta,
säg du, som från min första stund av liv
har klappat vid all glädje och all smärta,
var är ditt rätta hem? O, svar mig giv!
Säg, dväljs du helst, där lundar fredligt susa,
där silverbäckens böljor stilla brusa?
Nej, svarade mitt hjärta, nej.

Var är ditt hem? Är det, där stormen tjuter
och vilda strömmen utför klippan far;
där utav jaktens faror blott man njuter
och utav blodigt offer nöje har?
Kanske det fält, där krigets åskor ljunga,
där under kulregn svärden falla tunga?
Lugnt svarade mitt hjärta nej.

Var är ditt hem? Kanske där solen glöder
i purpurbrand och yppigt manar fram
den fyllda druvan, ja, kanske i söder
du vällust ibland rosorna förnam?
Är där ditt hem, där palmen kronan höjer,
och där i grönska evig sommar dröjer?
Men åter sade hjärtat nej.

Var är ditt hem? Säg, har du det vid polen,
där höga fjällen stå i isgrå dräkt,
där aftonskimret av midsommarsolen
så nära är med morgonrodna'n släkt,
där drivan glänser mellan furustammar
och skönt i stjärnekvällen norrsken flammar?
Men hjärtat viskade ett nej.

Var är ditt hem? Är det vid hennes sida,
vars hjärta slog mot dig i ömt förbund,
som lärde mig försaka, dig att lida,
då hoppet dog i livets myrtenlund?
Är där det hem, varom du ännu drömmer?
Helt visst, då du dess bild så troget gömmer.
Med klagan sade hjärtat nej.

Var är ditt hem? Säg, är det där kanhända
uti det anade och sälla land,
dit själen, fri en gång, skall återvända,
när slitna blivit alla jordens band?
Är där ditt hem? De obekanta ställen,
som fjärran vinka ovan stjärnepällen?
Då hördes hjärtat svara ja.

Där är mitt hem, det klappande då sade,
mitt ursprungs hem, det har jag alltid känt;
fast jordisk eld du ofta hos mig lade,
jag minnes nog den himmelska, mig tänt.
I askan äger jag ännu en gnista,
som längtar, då jag en gång hunnit brista,
till Gud, hos honom är mitt hem.

(Karl XV.)

125. Hjärtats kretslopp.

Melodi av Geijer.

Förstår du ej, varthän min led^d
bland världens vimmel bär?
Se opp, var sol går opp och ned,
se alla stjärnors här!
Ej blott planeten vandrar van
sin krets på högre bud,
ock hjärtat har sin stilla ban
och kretsar kring sin Gud.

(Geijer.)

126. Landet på andra sidan.

“Du nämner mig, moder, ett bättre land
och saliga väsendens syskonband;
ack, låtom oss styra, o moder, vår båt
till dessa stränder och stilla vår gråt!
Är det där, var orangen purprar sin rund
och eldflugan prålar i myrtnarnas lund?” —
“Ej d ä r, ej d ä r, mitt barn!”

“Är det där, varest palmerna fröjda vår syn
och där dadeln får hull under soliga skyn.
på grönskande öar i glittrande våg,
där vind genom doftande skog gör sitt tåg
och skimrande fågeln sin vinge slår
och i färgprakt stjärnorna övergår?” —
“Ej d ä r, ej d ä r, mitt barn!”

“Är det fjärran borta i främmande trakt,
varest flod skummar fram över gyllene schakt,
diamanten åt gruvan lånar sitt sken,

och rubinen brinner med glöd så ren,
och pärlan ler från korallens strand —
är detta, kär moder, det bättre land?" —
"Ej d ä r, ej d ä r, mitt barn!"

"Min ädla gosse, ej öra hör,
ej öga ser dess jublande kör!
Ej dröm kan måla en värld så skär!
Ej död, ej sorg får inträda där!
Dess eviga blomster — de tåla ej tid:
långt bortom gravar och synd och strid —
d ä r är det, d ä r är det, mitt barn!"

(O. E. Lindberg. Efter engelskan.)

127. Glädje utan Gud ej finnes.

Mel.: Sv. Kor. 8.

Glädje utan Gud ej finnes,
utan Gud ej finnes frid.
Tom den lycka är som vinnes,
om vi glömma Gud därvid.
Men ej högsta nöd skall rycka
Herrens frid utur vårt bröst,
om i både nöd och lycka
vi lärt akta på hans röst.

Molnen våra blickar stänga,
vanmakt tecknar våra spår;
men till allt hans blickar tränga,
allt hans stora makt förmår.
Fadershjärtat i det höga
vårdar barnahjärtats rätt;

fadershand och fadersöga
heter Guds regeringssätt.

Låt oss därför glade sträva
genom tidens dunkla lopp
och ej tröttna eller bäva,
ställande till Gud vårt hopp!
Låt oss i hans fruktan vandra
på den väg, som blivit vår,
och den höga väg ej klandra,
där han själv i vishet går!

Stilla är hans gång och säker,
som hans milda stjärnors gång.
Våra hjärtans sår han läker,
löser våra bördors tvång,
endast vi de bud hörsamma,
dem han skrev i våra bröst,
och det kärleksord anamma,
som är själens ljus och tröst.

Så vi känna hur försoning,
helgelse och sinnesro
på vår vandring, i vår boning
med oss vandra, bland oss bo.
Så vårt hjärta tröstligt minnes
under livets sorg och strid:
glädje utan Gud ej finnes,
utan Gud ej finnes frid.

(Wallin. Sv. Ps. 247. Något förändrad.)

128. **Hoppas på Herren.**

Mel.: Sv. Kor. 33.

Min själ, ditt hopp till Herran,
den gode fadern, vänd,
vars nåd är när och fjärran
av trogna hjärtan känd!
Du finner liv och hälsa
i hans barmhärtighet,
han sina barn vill frälsa
från synd och farlighet.

(Marot. Wiwallius. Sv. Ps. 183: 4.)

129. **Den eviga godheten.**

Mel.: St. Agnes, Unity 31.

Vart än jag slungad vara må
av storm och vattuflod,
vid ett jag håller fast ändå:
jag vet att Gud är god.

Vad Gud ej änglar se beskär
för mig väl döljer sig;
men gott hos honom intet är,
om det är ont hos mig.

Ge mänsklig orättfärdighet
åt Gud, jag har ej mod.
Jag känner ej hans hat; jag vet,
att han är mild och god.

Du vet, o Gud, mitt hjärtelag,
min tanke och min tro.

Förlåt en svag! Förlåt att jag
dig blott om gott kan tro!

(J. G. Whittier. Övers. av Jakob Bonggren.)

130. Jag lyfter mina händer.

121 Psalmen.

Mel.: Sv. Kor. 33.

Jag lyfter mina händer
upp till Guds berg och hus;
från dem han hjälpen sänder
och skickar ut sitt ljus.

Mig Herren hjälp bejakar,
som jord och himmel gjort;
min bön han ej försakar,
men skyddar mig allt fort.

Han låter mina fötter
ej slinta, ty han är
en väktare ej trötter
och blir mig alltid när.
Han nådigt mig bevarar
och skyddar mig från fall;
mig dag och natt försvarar,
välsignar ock mitt kall.

Allt ont han från mig vänder
och frälsar huld min själ.
Evad som helst mig händer,
så slutas det dock väl.
Min utgång han bevarar,
min ingång likaså;
sin nåd Gud aldrig sparar
för dem med honom stå.

(Becker. Spegel. Sv. Ps. 33.)

131. Det finns ett öga, vaket jämnt.

Mel.: Manoah, Unity 26.

Det finns ett öga, vaket jämnt,
i nattens stund också;
det finns ett öra, som ej sluts,
när mörkret faller på.

Det finns en arm, som tröttnar ej,
när mänsklig kraft är slut;
det finns en kärlek, som ej dör,
när jordisk brunnit ut.

Det ögat vakar över allt;
den armen världen bär;
det örat lyss till sparvens röst;
den kärleken är när.

(Mrs. Vendela Dellgren. Efter engelskan.)

132. Gud är min vän.

Gud är min vän,
han evigt trofast bliver.
Om varje annan vän mig övergiver,
jag vet dock en, som dröjer hos mig än;
Gud är min vän.

Djupt i mitt bröst
han bor, den höge anden.
Vid farors bråddjup räcker han mig handen;
bland världens sorl jag lyss till vännens röst
djupt i mitt bröst.

På Gud jag tror,
fast mig allt övrigt sviker;

om också jorden ur sitt kretslopp viker,
och solen ner i havets avgrund for,
på Gud jag tror.

Uti hans famn
jag lämnar mina öden,
och när en gång jag vinkas hem av döden,
jag sjunker med en känsla utan namn
uti hans famn.

(Böttiger.)

133. **Herren är min herde.**

23 Psalmen.

Mel.: Sv. Kor. 35.

Min gode herde Herren är,
ej skall mig något fela.
För mig den fader omsorg bär,
som sörjer för det hela.
Är dagen het och bördan svår,
skall Herren dock, som allt förmår,
mig kraft och svalka dela.

Om än jag måste sorgens dal
med såra fötter tråda,
skall dock ej fruktan eller kval
uti mitt sinne råda;
ty Herren mig är stav och stöd,
han mig hugsvalar i all nöd
och skyddar i all våda.

O fader, för din godhets skull
du hörer vad jag beder,

och skänker tröstekalken full
och mig mitt bord bereder.
Med vishet och barmhärtighet
ditt barn i tid och evighet
du hägnar och du leder.

(Wallin.)

134. Min hjälpare.

Mel.: Naomi, Unity 28.

Jag ej i mörkret längre går,
mitt ljus jag med mig har;
och ingen alls mig skada får,
ty Gud är mitt försvar.

Han leder mig, han fram mig bär,
när helst min fot blir tung.
Min hjälpare allsmäktig är,
min kung är alltets kung.

Allt vad som finns i djup, i höjd,
uti sin vård han tar.

Han älskar mig, han ger mig fröjd,
han är min vän, min far.

(Mrs. C. A. Mason. Övers. av Jakob Bonggren.)

135. Han leder mig.

Egen melodi.

Han leder mig. Vad himmelsk tröst
den ljuva tanken ger mitt bröst!
Var helst jag är, vad helst jag gör,
mig Gud vid handen ständigt för.

Han leder mig, han leder mig,
ja, med sin hand han leder mig.
Ack, att jag troget följde då,
den hand, som hult mig leder så!

Än genom sorgens mörka dal,
än genom glädjens blomstersal,
vid stilla bäck, på öknens sand —
städs håller mig hans säkra hand.

Han leder etc.

Lär mig, o Gud, att sluta in
min hand förutan knot i din,
förnöjd hur helst min lott jag får,
då jag har Gud, som med mig går!

Han leder etc.

Och när mitt vandringslopp är slut
och med din nåd jag kämpat ut,
jag räds ej ens för dödens svall,
ty Gud ock där mig leda skall.

Han leder etc.

(Josiah H. Gilmore.)

136. I morgon.

Mel.: Sv. Kor. 122.

Håll ut, håll ut i tålomod
och aldrig svik din fana;
ty genom eld och vattuflod
du måste väg dig bana!
Din åsikts maning akta mer
än världens vrånga domar!
I natt ett ösregn strömmar ner,
i morgon ängen blommar.

Om styvsint mängden nämner den,
vars kraft ej hån kan rubba,
o, vet, att ljusets riddersmän
skall trofastheten dubba.
För huggormstand och lejongap
ej hjälten fruktan äger;
i natt har kamp vårt ridderskap,
i morgon få vi seger.

Om — tyngst af allt — du misskänns ock
av dem du älskar mycket,
så följ din Herres bud ändock
och ej det egna tycket!
I natt vi gå med pilgrimsstav,
i morgon palmen vinnes;
i natt är färd på stormigt hav,
i morgon hamnen hinnes.

När allt ditt verk fördrivs ibland
och lömskt förtalet sprides, —
vad mer om blott ur kämpens hand
ej ljusets klinga vrides?
I natt du nås av ilskans agg,
i morgon högtid firas;
i natt dig sårar törnets tagg,
i morgon rosor viras.

När mycket ensam här du är
och övergiven bliver,
en stor, osynlig andehär
dig likafullt omgiver.
I natt du somnar in i sorg
och sömnen glädje saknar;

i morgon i din faders borg
du sällt förundrad vaknar.

I dag är törst, i morgon släcks
den ljuvt av källsprångsflödet;
i dag är nöd, i morgon räcks
det eftertrådade brödet.

I natt du hör demoners hot,
i morgon änglars hälsning;
i natt fall ner i bön och bot,
i morgon kommer frälsning!

I natt är livet kallt som is,
det arma hjärtat fryser;
i morgon över paradiset
med värme solen lyser.

I natt till vapenbråk och strid
oss manar krigstrumpeten,
i morgon kommer stilla frid
från djupa evigheten.

(C. D. af Wirsén. Förkortad.)

137. **Som Gud det vill.**

Mel.: Balerma, Unity 21.

Som Gud det vill. Han bäst förstår,
när något jag begär.

Jag vet att jag av honom får
vad mig av nöden är.

Så mycket oförtjänt jag fått
uppå min vandringsstig;

och varje gång jag vilse gått
Guds tuktan omvänt mig.

Ju mer Guds älskande försyn
av jordens barn förstås,
dess mer vi se; som ljus ur skyn,
allt gott från ovan fås.

Och döden är en väg till ljus,
som vi beträda må,
så bort ej mer från faderns hus
ett skumögt barn kan gå.

Ej längre jag omkring mig ser
med fruktan eller hopp.
Jag tager tacksam vad Gud ger
mig under livets lopp.

(J. G. Whittier. Övers. av Jakob Bonggren.)

138. Sorger och faror.

Så länge du, Gud, är min hjälp och mitt värn,
mig sorger och faror ej kunna förfära;
allt ont, som här nere kan bliva min lott,
till dig att mig trygga allt mer skall mig lära,
Och då livets lån du av mig fordrar åter,
jag gärna det åt din miskund överlåter,
för att uti himlen få bliva hos dig,
o allgode fader, som allt är för mig.

(Theodore Parker.)

Mel.: Jerome, Unity 65.

I dag om ett jag blott dig ber,
som tröttad själ behöver mest:
att frid och ro åt mig du ger.

Mig vila synes bäst.

Ett under tycks all världen mig,
ett under liv och död mig är;
som dunkla gåtor visar sig
vadhelst mig möter här.

Min ande längtar hemåt nu,
och ber om ljus att lysa sig.
Tag mot det trötta barnet, du,
som hoppfullt nalkas dig!

I ödmjukhet jag vill mig ge
åt dig med hjärta, håg och sinn'.
Jag beder blott: din vilja ske,
o fader, icke min.

(J. G. Whittier. Övers. av Jakob Bonggren.)

140. På hinsidan graven.

När grymt sig förbyter
ditt jordiska väl,
när höstvinden ryter,
gråt icke, o själ!
Där ler bortom haven
mot fågeln en strand:
på hinsidan graven
är även ett land,
förgylt av den eviga morgonens brand.

(Erik Johan Stagnelius.)

141. Arma, trötta ande.

Arma, trötta ande,
hoppas och förbida!
Bortom tidens gränser
mot dig le som brudar
ljus och kraft och skönhet
och en evig ungdom.

(Erik Sjöberg.)

142. Salige äro de bedrövade.

Mel.: Hebron, Unity 13.

Tro ej, att säll är endast den,
vars liv i lugn och frid sig ter;
ty Gud är ock de sorgsnas vän,
miskundsam han dem sällhet ger.

Snart skall det öga åter le,
som nu är fyllt av gråt så strid,
och timmar utav sorg och ve, —
det varder nog en bättre tid.

Det finns en dag av salig ro
för varje natt av kval fördröjd,
och gästar särila sorg ditt bo —
dock arla komma ljus och fröjd.

Och om vid vännens låga bår
du offerar bittra tårars gärd,
tro, att du honom famna får
en gång uti en bättre värld.

Skilj dig ej från den godes tröst,
fast ej han jordens håvor fick,

och fast med genomstunget bröst
föraktad han ur världen gick!

Ty sorgens dag av Gud har talts
och varje lönlig tår, du grät.
Och om hans barn här nere kvalts —
en himmelsk fröjd skall gälda det.

(William C. Bryant. Övers. av J. W. Paterson.)

143. Sorgens välsignelse.

Mel.: Melton, Unity 19.

Sant är att sorgen är ett stycke ve,
jag smider dock därav ett stycke väl;
fast mången ej välsignelsen kan se,
den är likväl en rening för min själ.

(Ebenezer Erskine.)

144. På oplöjd mark.

Mel.: Pilgrims, Unity 61.

På oplöjd mark välsignad skörd ej spirar.
Så tacka Herren då för vad han ger
av sorg och ve, av lidande och smärta!
Till helgelse, till rening det dig sker.

Du skulle bära törne blott och tistel,
om icke plogegg skure djupa sår
i hjärtats hårda teg och redde jorden.
Nu kunna rosor växa i ditt spår!

(Ida Granquist.)

Mel.: Sv. Kor. 416.

O, kännes vintern än så svår,
när snö och stormar vina,
så skall det än en gång bli vår,
och solen snart skall skina.

Ty hänger dimman än så tät
och döljer himlens öga,
så skall dock solens majestät
i ljus all jorden löga.

Ja, blåsen, stormar I, med makt!
I kunnen oss ej skrämma;
ty snart med sol från trakt till trakt
skall ljuset översvämma.

Då vaknar jorden upp med fröjd;
hon ler i ljusgrön fågring;
mot solens glans i mörkblå höjd
hon ser en himlens hägring.

Av blommor vita, röda, blå
hon binder glada kransar;
och bäckar brusa, fåglar slå,
och humlan, yster, dansar.

Så klaga ej, fast kölden skär,
fast is betungar fjärden, —
en ljuv, en evig vårdag är
i gryning tänd för världen!

Och är dig stundom tungt och grått
och du av kölden såras —
se modigt uppåt, uppåt blott:
ännu en gång det våras!

(Emanuel Geibel. Övers. av Magnus Elmblad.)

146. **Håll ut i hårda öden.**

Så tät en sky ej väves,
att den ej måste brista,
när ljusets härar rista
dess dok med sina spjut.
Så vred en våg ej häves,
att ej, när lugnet tvingar
till vila vindens vingar,
den stillar sig till slut.

Så mörk en natt ej skymmer,
att ej det dock skall dagas
och skuggorna förjagas
av morgonljusets flod.
Så nedtyngt av bekymmer
ett mänskoliv ej finnes,
att segerkraft ej vinnes
av hopp och tålamod.

Håll ut i hårda öden,
ej räds i någon fara,
din lit till Gud bevara
i sorg betryck och brist!
Till honom fly i döden!

För evigt ej dig kväver
dess famntag — fri sig häver
din själ därur till sist.

(E. N. Söderberg.)

147. **Låt Gud styra.**

Mel.: Stockwell, Unity 49.

Storm i går — och redan börja
fälten le i morgonskrud!
Jag vill ej i förtid sörja,
jag vill lämna allt åt Gud.

Pynta dig i guld och siden!
Änglar smyckat äng och mo,
innan natten var förliden,
mera skönt än du kan tro.

Sola dig på livets höjder!
Högre än ditt stolta slott
sjunger fågeln sina fröjder,
svingar sig dit du ej nått.

Blomman, fågeln — ingen gråter;
var och en har fått sin skrud.
Hör — ur allting klingar åter:
Jag vill lämna allt åt Gud.

(Joseph von Eichendorff. Övers. av
Magnus Elmblad.)

Mel.: Pilgrims, Unity 61.

Vi skulle jag ej möta glad min plåga?
 Hon är en ängel, sänd ifrån min Gud.
 Vi skulle jag den gode fadern fråga
 varför han valde henne till sitt bud?

Som fågeln under moderns vingar vilar,
 intill hans bröst jag lutar mig i ro;
 och kommer döden än med tusen pilar,
 jag segrar dock, och segern är min tro.

Liksom en duva mild sig bönen höjer
 emot min faders stjärnehimmel blå,
 och, när min fader i dess ljus hon röjer,
 hon viskar stilla i hans öra så:

“Låt offret av min vilja dig behaga,
 o du, som djupet av mitt hjärta ser!
 Jag vill av dig min kalk med kärlek taga,
 liksom du honom utav kärlek ger.”

(Erik Sjöberg.)

Var hjord, hur omsorgsfullt den skötts och vak-
 tats,
 ett lamm ändå har mist;
 vid varje härd, hur kärleksfullt den aktats,
 en stol står tom till sist.

Med avskedsklagan och med rop av smärta
 jämnt blandas rymdens röst;

jämnt efter barnen ropar Rakels hjärta,
vet ej av någon tröst.

Låt oss dock tåla! Ty den storm, som slår oss,
är ingen jordisk fläkt —
den är fastmer ett himmelskt bud, som når oss,
förklätt i sorgens dräkt.

Vår syn fördunklas utav tåredimma —
det som i sorgehus
tycks liksom bleka vaxljuslågor glimma
är himlens fjärran ljus.

Det är ej död, som vi gett sorgens stämpel,
ty livets korta nöd
är blott en förgård till det livets tempel,
vars port vi kalla död.

(Klara Johanson. Efter Longfellow.)

150. Varför sörja dem som dö?

Mel.: Hebron, Unity 13.

Ack, varför sörja dem som dö?
Blott stoftet åter blir till stoft,
men anden, livets gömda frö,
flyr frigjord upp mot himlens loft.

De dö att leva, — lämna blott
för ljusets hemland, skuggors värld.
Vad outsägligt härlig lott
att ställa få dit upp sin färd!

Ack, varför fälla sorgens tår?
Vårt liv här nere är så kort.

Till sist en var den vägen går,
och livet som en dröm flyr bort.

Ej näktergalens ljuva drill,
ej rosens fägring evig är;
om vintern äro de ej till,
då snövit likskrud jorden bär.

Så själen icke dväljas kan
för evigt här på denna jord.
Sörj icke, gläds att vännen fann
så snart befriarns lösensord!

(Alfred Tennyson. Övers. av M. v. B.)

151.

Våra kära.

Mel.: Lloyd, Unity 24.

En sakta ton, av längtan full,
vi höra en och var, —
en sång om dem, som på vårt rop
ej mera giva svar.

Runt om oss nu de tysta stå;
blott själens blick dem ser,
de kära, som vi sakna så,
som h ä r ej dväljas mer.

Mer kärt blir oss de dödas land
än livets land till slut.

Att efter gå blir ej så svårt
dit vännor gått förut.
Gud följer dem, vart än de gå,
som brudgum följer brud.

Var än jag bor, din kärlek stor
skall följa mig, o Gud!

(J. W. Chadwick. Övers. av Jakob Bonggren.)

Mel.: Manoa, Unity 26.

Från ovan vinkar än en hand,
en till nu kallad är.

Ånyo stråla änglasteg
på väg, som uppåt bär.

Vi trodde, en förändring knappt
var av behovet där;
den härliga, som hädan gått,
var ängel redan här.

Men faderns vilja henne fört
på ljusets himlastig;
hans kärlek, starkare än vår,
tog hem sitt barn till sig.

O Gud, slut henne i din famn
och låt evinnerlig
den kära bli ett kärleksbud
emellan oss och dig!

Må hennes milda varningsord
oss hindra att gå vill!
Må hennes minne få i oss
allt gott att växa till!

(J. G. Whittier. Övers. av Jakob Bonggren.)

153.

Vi ses igen.

När handen till avsked räckes
 och hjärtat är tryckt och tungt,
 hur lyser ej solen åter,
 om leende varmt och ungt
 det viskas: du sorgsne vän,
 du käre, vi ses igen!

När natten, den sista, skymmer
 och döden vår glädje tar,
 hur blir det ej ljust och härligt,
 om hoppfullt emot oss drar
 ett sakta: du sorgsne vän,
 du käre, vi ses igen!

(Ida Granquist.)

154.

Ängeln.

Mel.: Hamburg, Unity 12.

Till trötta hjärtan, sorgens hus,
 Guds ängel kommer, blid och ljus,
 och svalka ger oss, mild och god;
 den ängelns namn är Tålamod.

Där ligger lugn uti hans blick
 och ro uti hans hela skick;
 vår fader, som vår oro känt,
 har hit till oss sitt budskap sänt.

Han går med oss, den ängeln god,
 och beder oss: "Hav tålamod!
 Du ej beklaga bör din lott,
 ty Herren allt har ordnat gott!"

(J. G. Whittier. Övers. av Jakob Bonggren.)

Mel.: Manoah, Unity 26.

Så många röster som tystnat här,
så många soliga blick,
som slocknat nu, är än mig kär,
sen jag den mista fick.

Jag efterlängtar varmt ännu
de kära; jag ej kan
dem glömma; men jag vet, att du
är rättvis, Gud, försann.

Vad framtid i sitt sköte bär
jag vet ej; men om det
tillfullo jag förvissad är:
Gud är barmhärtighet!

Fast mig är dunkelt ödets bud,
en sak förstår jag klart:
det svaga rör ej bryter Gud,
men stärker underbart.

Jag vet ej var de sällas land
sin palmskog höjer opp;
jag vet, att av hans kärleks hand
jag leds. Gud är mitt hopp.

Jag bidar vid den stilla strand
den tysta dödens båt;
ej fruktar jag på sjö och land
att följa honom åt.

(J. G. Whittier. Övers. av Jakob Bonggren.)

156. Hören upp att gråta.

Döden löser livets mörka gåta,
låter själen fri ur puppan gå.
Hören upp, I dödlige, att gråta!
Snart I ären fjärilar också.

(Viktor Rydberg.)

157. Döden portöppnaren.

Vilken förfärande bild! Benranglet med lien i
handen
talar till människors barn död och förgängelse
nu;
ögongroparne grina så hemskt, och knotorna
skramla;
aldrig förmultning och grav funnit en styggare
bild.
Varför har tiden klätt i fasans former en ande,
som från plågornas värld räddar den arme till
slut?
Se, hos de gamle han var en ängel med ski-
nande vingar.
Stödd på sin fackla han stod tyst vid den lidan-
des bädd.
Och när smärtan till sist i det domnade hjärtat
sig lade,
Psyke, som fjäriln, med fröjd flög ur sin puppa
mot skyn.
O, huru ljuvlig han är för den, som ej räds för
hans blick!
Sömnens broder ej kan skrämman den dygdiges
själ.

Stilla han öppnar den port, som skiljer män
niskolivet
från den värld, där hans namn icke är död —
utan liv.

(C. R. Nyblom.)

158. Skulle jag ej älska dig?

Mel.: Sv. Kor. 200.

Gud, fullkomlighetens källa!
Du, som idel kärlek är,
och kan ensam tillfredsställa
själens trängtande begär!
Värdes själv mitt hjärta rena;
lär mig bliva vid det ena
att i kärlek dyrka dig,
du, som först har älskat mig!

Ej min tanke djupet hinner
av din kärlek, ej dess höjd;
men mitt hjärta, Gud, den finner
i din godhets gåvor röjd.
Vart mitt öga sig ock vänder,
varje verk av dina händer
denna sköna påskrift bär:
Gud en evig kärlek är.

Gud, i dig jag lever, röres,
är av dig allt vad jag är.
Tanken, som till himlen föres,
hjärtat, som dess frid begär, —
allt vad gott jag ägt och njutit

av din nådesbrunn har flutit.
Skulle jag ej älska dig,
som så högt har älskat mig?

Gud, hur skall jag vedergälla
allt det goda, som utgår
av din kärleks rika källa,
jag, som ingenting förmår?
Hjälp dock, att jag rätt använder
gåvorna av dina händer
och för annat allt begär
älska dig, som kärlek är!

Liva själv mitt kalla sinne
över allt att älska dig!
Världens retelser försvinne
för den fröjd, du bjuder mig!
Vare kärlek, tro och lydnad
själens hugnad, ro och prydnad!
Vare du min själs begär,
du, som evig kärlek är!

(Münter. Åström. Sv. Ps. 219.
Förkortad och något förändrad.)

159.

Guds frid.

Mel.: Sv. Kor. 141.

Jag vet en hälsning, mera kär
än vad du, värld, kan ge;
den heter frid — Guds frid det är —
och därom vill jag be.

Dröj då, o frid, dröj i mitt tjäll,
bliv bästa gästen min!
Ty dagen skrider, — det blir kväll,
och natten bryter in.

(Geijer.)

160.

Stundom.

Melodi av Haur.

Stundom töcknet brister,
strålen delar skyn,
himlavalvet klarnat
träder för vår syn.

Stundom fångselgallret
bryts i spillror ned,
härligt öppnas för oss,
daggfrisk, blomhöljd led.

Stundom hör vårt öra
underbara ljud,
aningsfulla tanken
klart förnimmer Gud.

Stundom — snabbt som vinden
är det ren förbi,
Men för detta "stundom"
ödmjukt tacka vi.

(Ida Granquist.)

161.

Min psalm.

Mel.: Dundee, Unity 22.

Jag blickar ej omkring mig mer
med fruktan eller hopp,
men tacksam för vad gott Gud ger
jag ser mot himlen opp.

Ej mer jag plöjer ökenland
och endast ogräs får;
men manna från Guds öppna hand
jag finner vart jag går.

Jag bryter av min pilgrimsstav;
den ängel, som jag förr
långt bort att söka mig begav,
jag möter vid min dörr.

Och livets missljud lösas opp
uti en härlig psalm;
och efter tvivel kommer hopp
och svalka efter kvalm.

Det mörka molnet slits i tu
av brisen, blid och svag;
och alla hjärtats fönster nu
jag öppnar för Guds dag.

(J. G. Whittier. Övers. av Jakob Bonggren.)

162.

Tack för god vakt!

Mel.: Horeb, Unity 64.

Farväl, farväl! Tack för god vakt!
Jag hör en stilla röst,

som länge viskat sitt "giv akt"
i djupet av mitt bröst.
Min afton skrider fram med fart,
det gäller kanske uppbrott snart.

Tack för allt lyckosamt och gott,
som blivit mig beskärt!
Tack för det kors, jag bära fått,
kanske långt mera värt!
Tack för att smärtan skärpt min syn
för livets utsikt bakom skyn!

Hur skönt att, när så blir bestämt,
få lösas från sin rot,
och lyftas uppåt, uppåt jämnt,
förklaringen emot, —
att sista gången hava sagt:
Farväl, farväl, tack för god vakt!

(K. W. A. Strandberg. Förkortad.)

163. Låt ära växa i vårt land.

Mel.: Sv. Kor. 385.

O gode fader, var oss huld,
vårt hjärtas uppsåt styrk och stöd,
att högre akta dygd än guld
och rädas mer för synd än nöd!
Låt ära växa i vårt land,
låt frid och rätt där sammanbo,
och trohet räcka godhet hand,
till allas väl och sanna ro.

Ack, gör oss. Herre, till ett folk
med fromhet vist, med vishet fritt,
där varje röst är hjärtats tolk,
och varje hjärta, Gud, är ditt, —
ett folk, som städs befilitar sig
att villigt göra det du böd,
och så på dig förlitar sig
i väl och ve, i liv och död!

(Wallin. Sv. Ps. 385: 5, 6.)

164. Amerikanska nationalhymnen.

Mel.: America, Unity 55.

Mitt land, du frihets härd,
för dig mitt hjärtas gärd
jag sjunga vill.

Land, där min fader dött,
som pilgrims stolthet fött,
från berg där hjältar blött
sjung frihet till!

Mitt fosterland, du är
de frias hemort kär, —
hur ljuvt ditt namn!
Jag älskar berg och dal
och bäck vid klippan sval
och höjd med tempelsal
i skogens famn.

Med vindens stilla sus,
från trädens stolta brus
ljud frihetssång!
Var dödlig tunga väck,

själv bergens tystnad bräck!
All världen sjunge käck —
sjung dagen lång!

O fäders Gud, till dig,
du frihets upphov, stig
vårt lovsångsljud!
Må frihets helga ljus
upplysa jordens grus;
beskydda folk och hus,
vår kung, vår Gud!

(Sam. F. Smith. Övers. av H. Stockenström.)

165.

Våren.

Mel.: Sv. Kor. 392.

Den blida vår är inne,
och nytt blir jordens hopp;
ny fröjd får varje sinne,
nytt liv får varje knopp.
Hur härligt solen strålar,
hur majestätiskt mild!
För dödliga hon målar
odödlighetens bild.

Förskönad står naturen
uti sin högtidsdräkt.
Vad ljuvlig vällukt, buren
på varje vindens fläkt!
Vad prakt, vad rikedomar,
som skifta tusenfalt!
Allt lever, doftar, blommar
för dig, o mänska, allt!

I luft, i lunder höras
mång tusen fröjdeljud.
Skall ej vår tunga röras
och lova Herren Gud?
Skall ej vår fria ande,
ur jordens låghet höjd,
sitt glädjeoffer blanda
med all naturens fröjd?

Men må de glada sånger
av rena hjärtan gå,
dem brottets agg och ånger
besmitta aldrig må!
Må kölden i vårt sinne
lik vinterkylan fly,
och kärleken där inne
lik vårens morgon gry!

Låt ymnigheten flöda
med glädje kring vår bygd!
Gör landet rikt på gröda,
gör folket rikt på dygd!
Som bröder må vi vandra
en stund i gruset än,
som bröder se varandra
en gång hos dig igen!

(Wallin. Sv. Ps. 392. Förkortad.)

166. O hjärta, vakna upp.

Mel.: Azmon, Unity 20.

På nytt är mullen mjuk och varm
och blomstren utslå skönt,
och längs de lösta bäckars lopp
det lyser friskt och grönt.

En dimma ljus utöver jord
sin silverslöja slår
och ljuv musik från våg och vind,
från trast och stare går.

O hjärta, vakna upp och lär
hur våren blir så blid!
Han rycker dig som sol och sång
ur vintersömnens tid.

Och skulle vintern stänga till
mitt hjärta än en gång
med bitter vind, med iskall snö,
med sorgs och motgångs tvång,

Låt mig, likt jorden, tålig då
åt vilan mig förtro,
tills Herren till en vänlig vår
mig väcker ur min ro!

(J. V. Blake. Övers. av Jakob Bonggren.)

Glänsande våren.

Mel.: Stjärnorna blinka.

Glänsande våren
ordnar sin grönskande dräkt,
blommor i håren
sprida sin doftande fläkt.

Slingrande bäcken
hoppas i dälderna ner,
rosiga täcken
solen åt ängarna ger.

Skiftande skrudar
tjusning åt blommorna ge,
kronor som brudar
bära de, blyga som de.

Fjäriln han träder
fri ur sin stoftiga värld.
O, hur han gläder
sig åt den luftiga färd!

O, hur han prålar,
purpurn på vingarna spilld!
O, hur han målar
livets uppståndelsebild!

Liksom ur gruset
lyfter jag vingen en gång,
ilar mot ljuset
fri ifrån bojornas tvång.

Mänskan och djuren,
blomman i skimrande skrud —

allt i naturen
vittnar om skapelsens Gud.

Ringaste droppe
vår liv av skaparen får.
O, men där oppe
blomstrar en skönare vår.

(E. Sehlstedt.)

168. Vår, som löser jordens tvång.

Vår, som löser jordens tvång,
när skall skön du dagas?
Vinter; som var kall och lång,
när skall bort du jagas?
Länge täckte is och snö
djupt de frusna dalar;
∴ kom, o vår, med sol och tö,
vår, som allt hugsvalar. ∴∴

Stig då upp, du helga ljus,
morgon, evigt klara;
det, som länge gömmts i grus,
härligt uppenbara!
Där blott spridda tuvor stå
än på marken tomma,
∴ hela öknen grönska må,
dal och höjd må blomma! ∴∴

Mel.: Sv. Kor. 1.

Naturen åter träder
förnyad fram i högtidsskrud.
Allt av din nåd sig gläder,
o fader, skapare och Gud!
Din sol från fästet höga
din kärlek gjuter ner,
och över allt vårt öga
din nåd och godhet ser.
Du fröjdar allt som andas
med liv och välbehag;
i allt din kärlek blandas,
du gör oss gott så natt som dag.

Dig, milde fader, ärar
allt vad du liv och anda gav;
dig prisa stjärnehärar,
dig prisa himmel, jord och hav.
Dig prisa regnets droppar
och vindens ljuva fläkt
och fruktens späda knoppar
och trädets rika dräkt
och havets vilda vågor
och bäckens stilla fall
och blixterens klara lågor
och åskans dunder, fart och knall.

Från berg och dalar skallar
ett tusenstämmigt lovsångsljud,
som dig, o mänska, kallar
att höja hjärtat till din Gud.

Dig hugnar fältets gröda
och axets böjda topp, —
så glöm i dag din möda
och gläd dig i ditt hopp!
Lär dina plikter sköta
med nöjt och helgat bröst,
så skall du en gång möta
i lugn din ålders sena höst!

(Ödmann. Sv. Ps. 393. Förkortad
och något förändrad.)

170.

Hösten.

Mel.: Sv. Kor. 242.

Med hastat lopp och dunkelt sken
oss solen snart förlåter,
att uppgå sorgelig och sen
på mulna fästet åter.
Förbi är årets sköna tid,
och stormar störa bygdens frid,
och täta skurar svalla.
Den sista blomman lutad står,
och i den kulna höstens spår
de gula löven falla.

Förbleknad åkern tynat av,
sin gyllne skrud berövad.
Till vilan i sin vintergrav
naturen går bedrövad.
Och över hav och över land
så fjärran till en bättre strand

nu luftens härar draga;
och Herren dem sig tager an,
de vandrande allena han
kan mätta och ledsaga.

O Gud, vår tid så snart förgår,
vårt mål så hart är nära.
Ack, lär oss du, att vad man sår,
det skall man ock uppskåra;
på det vår ålder, ångerfri,
må lycklig som vår ungdom bli
med gråa hårens heder;
och livets höst, som förestår,
omärkligt bytas i den vår,
vars sol går aldrig neder!

(Münter. Wallin. Sv. Ps. 404. Förkortad.)

171.

Vintern.

Mel.: Sv. Kor. 378.

Hur härligt vittna land och sjö,
ännu i frost och vintersnö,
o Gud, om dina under!
Förvissnad, öde, mörk och kall,
är jorden dock din fotapall
som i sin blomstrings stunder.

Hon ändat har sin arbetsdag,
hon giver sig i ditt behag
och kläder av sin prydnad.
Nu vilar hon i sabbatsfrid
och bidar nästa arbetstid
i tålmod och lydnad.

Ty du, barmhärtig år från år,
bevarar för en nyfödd vår
det frö, som drivan täcker.
Det lever i sin mörka grav,
du lyfter snart dess täcke av,
din sol det återväcker.

Ljus är din klädnad, Herre Gud,
i norrskensprakt och stjärneskrud
din himmel skådar neder.
Dig bliver intet mörker när,
du våra fötters lykta är,
som oss i natten leder.

Så lys oss, Herre, med ditt ord,
att vi på denna mörka jord
ifrån din väg ej vike!
Ack, för oss sist i Jesu tro
från dödens skugga, där vi bo,
till ljuset i ditt rike!

(Topelius.)

172. År och vänner flykta.

Mel.: Sv. Kor. 406.

Du, som härlig ställde
din tron högt över tiden,
där sällheten och friden
ej växla om, ej ändra sig,
evige, ditt välde
ej ljus och mörker skiftat;
den lag för oss du stiftat
förvandlar icke dig.

Konung i det höga!
Du släkten bortgå låter
och andra komma åter
och åldrar undan åldrar fly;
men ditt fadersöga
milt vakar över alla;
din nåd, som vi åkalla,
är varje morgon ny.

År och vänner flykta,
men du den samme bliver;
du än åt barnen giver
den vård som du åt fädren gav,
hjälpes de betryckta
och är oss nådigt nära
att fostra, stödja, bära
från vaggan till vår grav.

Gud, vi vandra trygga,
när redligen vi vandra,
i kärlek för varandra
och hörsamhet för dina bud.
Gud, på dig vi bygga
vårt hopp i alla öden;
i livet och i döden
du vårdar oss, o Gud.

Lovad vare Herren,
som ensam lov är värdig!
Han, helig och rättfärdig
och vis och nådig, allt förmår.
Lovad vare Herren!

Hans lag, hans nådelära,
hans härlighet och ära
i evighet består.

(Wallin. Sv. Ps. 406. Något förändrad.)

173. **Ring, klocka, ring.**

Mel.: Ward, Unity 18.

Ring, klocka, ring mot frostig sky,
ring ut i rymdens stjärneljus!
Ett år flyr hän med nattens sus;
ring, klocka, ring och låt det fly!

Ring ut det gamla och ring in
det nya, ring kring fält av snö!
Ett år dör hän, så låt det dö!
Ring falskhet ut, ring sanning in!

Ring ut den sorg, som hjärtat tär,
och kampen mellan rik och arm!
Ring hoppet in i tvivlarns barm,
ring in den frid, som helig är!

Ring ut allt hat ur hem och hus,
ring ut de bittra fejders arv!
Ring in ett bättre tidevarv,
med bättre seder, mera ljus!

Ring ut försåt ur mänskoscjäl
och högfärd över rang och ätt!
Ring trohet in mot lag och rätt,
ring kärlek in för allas väl!

Ring ut det hån, som river ned,
den makt, som blind förhäver sig!
Ring ut de tusen årens krig,
ring in en tusenårig fred!

Ring in den ädla kraftens män,
med vidgat hjärta, öppen hand!
Ring mörkret ut ifrån vårt land,
ring in den Krist vi bida än!

(Alfred Tennyson. Övers. av Hjalmar Edgren.)

174. Gud, välsigna dessa hjärtan.

Mel.: Sv. Kor. 335 a.

Gud, välsigna dessa hjärtan,
helga dessa vänners band,
och i glädjen som i smärtan
hägna dem med fadershand!
Bästa skatt i deras bo
blive kärlek, hopp och tro,
hjärtefrid och själaro.

Låt dem, Herre, i din fruktan
glädjens dag till mötes gå,
tåligt böjas för din tuktan,
när du lägger korset på;
troget vandra som du bjöd,
vara ett i lust och nöd,
vara ett i liv och död!

(Wallin. Sv. Ps. 335. Förkortad och förändrad.)

175. Gud, se i nåd till dessa två.

Mel.: Sv. Kor. 99.

Gud, se i nåd till dessa två,
som här inför ditt anlet stå,
med löfte att i liv och död
förenta, dela lust och nöd!

De slutit ha i denna stund
ett heligt kärlekens förbund;
i nåd, o Herre, när dem bliv
och din välsignelse dem giv!

Här levs ej städs i rosengård,
och mången prövning bliver hård;
behåll dem då, o Herre god,
i kärlek hopp och tålamod!

Din ande god ledsage dem
och blive gäst i deras hem,
att stilla frid och kristlig tro
i deras hus må stadigt bo!

O Gud, vi böja oss för dig,
som är vår Gud evinnerlig,
vårt hopp, vår fröjd, vår frid, vårt råd;
välsigna oss med evig nåd!

(Runeberg. Johanssons Förslag 615.)

176. Skilsmässa och förening.

Mel.: Sv. Kor. 136.

Huru länge vi här vandra
står allena i din hand.
Tiden för oss från varandra,
döden sliter ömma band.
Men du dig förbarmar visst
över allt ditt verk, och sist
oss församlar i ditt rike,
o du fader utan like!

(Wallin.)

177. Jag går mot döden, var jag går.

Mel.: Sv. Kor. 452.

Jag går mot döden, var jag går.
Min väg bland dolda skiften
må löpa jämnad eller svår,
så bär den dock till griften;
jag har ej annat val.
Igenom fröjd och kval
min gång sig närmar till min bår.
Jag går mot döden, var jag går.

Jag går till himlen, var jag går.
Om Jesus blott jag följer,
min själ av honom kronan får,
då graven stoftet höljer.
Jag gör ett saligt val;
igenom dödens dal
min gång är trygg i Jesu spår.
Jag går till himlen, var jag går.

(H. A. Brorson. Wallin. Sv. Ps. 452.)

178. **Konungars konung.**

Mel.: Integer vitæ.

Konungars konung i det ljusa höga,
du, som oändlig tronar över tiden!
Evigt ditt rike varar, evigheten
sjunger din ära.

Endast på jorden susa dödens vindar,
endast på jorden flöda sakna'ns tårar.
Människans fågring, snart som blomman viss-
nad,
sjunker i griften.

Dock av din ande upp till högre rymder
öppnad är vägen genom dödens portar.
Led oss, o fader, till det liv, som hoppet
saligt bebådar!

179. **Ljuvt är att hamna.**

Mel.: Integer vitæ.

Ljuvt är att hamna efter färd på haven,
ljuvt är att famna lugnet uti graven,
huvudet luta, trötta ögat sluta,
slumra i döden.

Stoftet skall vila under gröna kullar,
själen skall ila högt, där solen rullar
bland myriader gyllne stjärnerader,
fröjdas och leva.

180. Snabba äro livets stunder.

Musik av Randel.

Snabba äro livets stunder;
liksom toner de förklinga,
dem en skald på lyran slår.
Men från minnets sköna lunder
eko vill dem återbringa
till ett bröst, som dem förstår.

(G. H. Mellin.)

181. Som en bruten ros.

Mel.: Sv. Kor. 280.

Hur snart for ej min fröjd sin kos!
Min Gud, till dig jag ilar!
Ack, bleknat som en bruten ros
mitt barn på båren vilar.
O Herre, du som tröst beskär,
se milt till den förkrossad är,
att jag ej syndigt klagar!

Alls ingen så som du förmår
hugsvala den som lider,
rätt föra den som vilse går,
och styrka den som strider.
I sorgens natt, i dödens hus,
en enda stråle av ditt ljus
kan skänka frid och glädje.

Jag vet, o Gud, att det är rätt
vad du med mig vill göra.
Ej känner jag det bästa sätt

att mina öden föra.

Ack, lär mig älska ditt behag
och uppehåll min själ, som svag
ditt råd i allt ej fattar!

En bättre fader visst du är
än någon uppå jorden;
och den, som du ett rum beskär
hos dig, är lycklig vorden.
Vi skulle jag begråta då
den oskuldsfulla, som fick gå
till dig i rätta hemmet?

(Geijer. Sv. Ps. 345. Något
förkortad och förändrad.)

182. Ditt lov från våra hjärtan går.

Mel.: Sv. Kor. 3.

Höga majestät, vi alla
för dina fötter nederfalla,
ditt lov från våra hjärtan går!
Evig är din makt och ära,
dig jord och himmel vittne bära,
av allt ditt verk du offer får.
Dig lova kerubim,
dig sjunga serafim;
hosianna,
helig är Gud,
all världens Gud,
all krafts och nåds och visdoms Gud!

(Wallin. Sv. Ps. 3: 1.)

183. Tag alla hjärtans sanna dyrkan.

O du, som världars millioner
uti din fadershägnad tar,
vars makt är evigt uppenbar
för alla folk och religioner!
Du, som i allting god och vis
gav känslan för din äras yrkan,
tag alla hjärtans sanna dyrkan
och alla släktens lov och pris!

(Anna Maria Lenngren.)

**184. Loven Gud i himlens höjd.
150 Psalmen.**

Mel.: Sv. Kor. 29.

Loven Gud i himlens höjd!
Varje själ, till honom böjd,
varje stämman, glad och from,
love i hans helgedom!

Ty vad Herrens hand har gjort
är allt dråpeligt och stort;
och hans stora härlighet
varar i all evighet.

Loven honom varje stund
högt och utav hjärtans grund!
Ljuvt bland helga sångers tal
klinge harpa och cymbal!

(Svedberg. Sv. Ps. 271. Förkortad.)

185. Ära ske Herren.

Mel.: Sv. Kor. 383.

Ära ske Herren, ja Herren allena ske ära,
mäktig att göra långt mer än vi mäkta begära!
Härligt och stort
är vad den evige gjort.
Honom vårt offer vi bära.

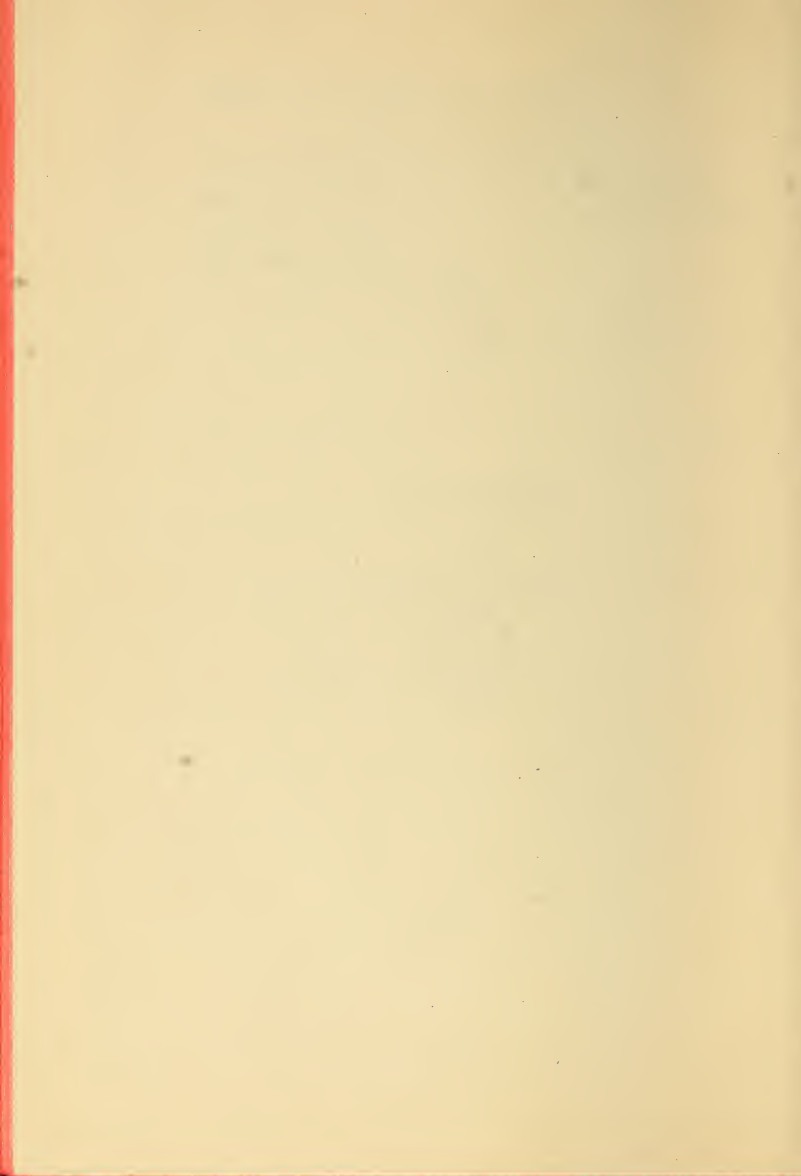
(Wallin. Sv. Ps. 383: 4.)

Psalmer

på

engelska språket

1.

Nearer to Thee.

Tune: Bethany, Unity 56.

Nearer, my God, to thee,
Nearer to thee!
E'en though it be a cross
That raiseth me,
Still all my song shall be,—
Nearer, my God, to thee,
Nearer to thee!

Though, like the wanderer,
The sun gone down,
Darkness be over me,
My rest a stone;
Yet in my dreams I'd be
Nearer, my God, to thee,
Nearer to thee!

There let the way appear,
Steps unto heaven;
All that thou sendest me,
In mercy given,
Angels to beckon me
Nearer, my God, to thee,
Nearer to thee!

Then, with my waking thoughts
Bright with thy praise,
Out of my stony griefs
Bethel I'll raise;
So by my woes to be
Nearer, my God, to thee,
Nearer to thee!

Or if, on joyful wing
Cleaving the sky,
Sun, moon, and stars forgot,
Upward I fly,
Still all my song shall be,—
Nearer, my God, to thee,
Nearer to thee!

(Mrs. S. F. Adams.)

2. **Benediction.**

Tune: Sicily, Unity 48.

Father, give thy benediction;
Give thy peace, before we part;
Still our minds with truth's conviction,
Calm with trust each anxious heart.

Let thy voice, with sweet commanding,
Bid our griefs and struggles end;
Peace which passeth understanding
On our waiting spirits send.

(S. Longfellow.)

3. One Holy Church.

Tune: Hummel, Unity 23.

One holy Church of God appears
Through every age and race,
Unwasted by the lapse of years,
Unchanged by changing place.

From oldest time, on farthest shores,
Beneath the pine or palm,
One Unseen Presence she adores,
With silence or with psalm.

Her priests are all God's faithful sons,
To serve the world raised up;
The pure in heart her baptized ones,
Love, her communion-cup.

The Truth is her prophetic gift,
The Soul her sacred page;
And feet on mercy's errand swift
Do make her pilgrimage.

(S. Longfellow.)

4. With wider view.

Tune: Germany, Unity 11.

With wider view come loftier goal!
With broader light, more good to see!
With freedom, more of self-control,
With knowledge, deeper reverence be!

Anew we pledge ourselves to thee,
To follow where thy Truth shall lead:
Afloat upon its boundless sea,
Who sails with God is safe indeed!

(S. Longfellow.)

5. **“Thy kingdom come.”**

Tune: Marlow, Unity 27.

Thy kingdom come, with power and grace,
In every heart of man;
Thy peace, and joy, and righteousness
In all our bosoms reign!

The righteousness that never ends,
But makes an end of sin;
The joy that human thought transcends,
Now to our souls bring in!

The kingdom of established peace
Which can no more remove;
The perfect power of Godliness,
The omnipotence of Love!

(C. Wesley.)

6. **The offering.**

Tune: Pleyel, Unity 40.

Lord! what offering shall we bring,
At thine altars when we bow?
Hearts, the pure, unsullied spring
Whence the kind affections flow;

Quiet thoughts at peace with all;
Wrongs forgiven into rest;
Sympathy intent to call
Sorrow from the wounded breast.

Willing hands to lead the blind,
Bind the wounded, feed the poor;
Love, embracing all our kind,
Charity, with liberal store.

Teach us, O thou heavenly King!
Thus to show our grateful mind,
Thus the accepted offering bring,—
Love to thee, and all mankind.

(John Taylor.)

7. **Best Prayer.**

Tune: Balerma, Unity 21.

He prayeth well who loveth well
Both man and bird and beast,
For he hath offered to the Lord
Who giveth to his least.

He prayeth best who loveth best
All things both great and small,
For the dear God who loveth us
He made and loveth all.

(S. T. Coleridge.)

8.

The Seed.

Tune: Federal St., Unity 10.

Now is the seed-time; God alone,
Beyond our vision weak and dim,
Beholds the end of what is sown:
The harvest time is hid with him.

Yet unforgotten where it lies,
Though seeming on the desert cast,
The seed of generous sacrifice,
Shall rise with bloom and fruit, at last.

And he who blesses most is blest;
For God and man shall own his worth
Who toils to leave as his bequest
An added beauty to the earth.

(J. G. Whittier.)

9.

Jesus.

Tune: Old 132, Unity 29.

He cometh not a king to reign,
The world's long hope is dim;
The weary centuries watch in vain
The clouds of heaven for him.
But warm, sweet, tender, even yet
A present help is he;
And faith has still its Olivet,
And love its Galilee.

The healing of his seamless dress
Is by our beds of pain;

We touch him in life's throng and press,
And we are whole again.
O Friend and Teacher of us all!
Whate'er our name or sign,
Thy words like heavenly music fall,
And draw our lives to thine.

(J. G. Whittier.)

10. I look to thee.

Tune: Horeb, Unity 64.

I look to thee in every need,
And never look in vain;
I feel thy touch, Eternal Love,
And all is well again;
The thought of thee is mightier far
Than sin and pain and sorrow are.

Discouraged in the work of life,
Disheartened by its load,
Shamed by its failures or its fears,
I sink beside the road,—
But let me only think of thee,
And then new heart springs up in me.

Thy calmness bends serene above,
My restlessness to still;
Around me flows thy quickening life,
To nerve my faltering will;
Thy presence fills my solitude;
Thy providence turns all to good.

Embosomed deep in thy dear love,
Held in thy law, I stand;
Thy hand in all things I behold,
And all things in thy hand;
Thou ledest me by unsought ways,
And turn'st my mourning into praise.

(S. Longfellow.)

11. Auld lang syne.

Tune: Lloyd, Unity 24.

It singeth low in every heart,
We hear it each and all,—
A song of those who answer not,
However we may call;
They throng the silence of the breast;
We see them as of yore,—
The kind, the brave, the true, the sweet,
Who walk with us no more.

More home-like seems the vast unknown,
Since they have entered there;
To follow them were not so hard,
Wherever they may fare.
They cannot be where God is not,
On any sea or shore;
Whate'er betides, thy love abides,
Our God, for evermore!

(J. W. Chadwick.)

Assured.

Tune: Manoah, Unity 26.

I long for household voices gone,
For vanished smiles I long;
But God hath led my dear ones on,
And he can do no wrong.

I know not what the future hath
Of marvel and surprise,
Assured alone that life and death
His mercy underlies.

And if my heart and flesh are weak
To bear an untried pain,
The bruised reed he will not break,
But strengthen and sustain.

I know not where his islands lift
Their fronded palms in air;
I only know I cannot drift
Beyond his love and care.

And so beside the Silent Sea
I wait the muffled oar;
No harm from him can come to me
On ocean or on shore.

(J. G. Whittier.)

13.

God.

Tune: Pisgah, Unity 47.

There's a wideness in God's mercy,
Like the wideness of the sea:
There's a kindness in his justice,
Which is more than liberty.

For the love of God is broader
Than the measures of man's mind;
And the heart of the Eternal
Is most wonderfully kind.

If our love were but more simple,
We should take him at his word,
And our lives would be all sunshine
In the sweetness of our Lord.

(F. W. Faber.)

14.

National hymn.

Tune: America, Unity 55.

My country, 'tis of thee,
Sweet land of liberty,—
Of thee I sing:
Land where my fathers died,
Land of the Pilgrims' pride,
From every mountain side
Let Freedom ring!

My native country, thee,—
Land of the noble free,—

Thy name I love;
I love thy rocks and rills,
Thy woods and templed hills;
My heart with rapture thrills
Like that above.

Our fathers' God, to thee,
Author of Liberty,—
To thee we sing:
Long may our land be bright
With Freedom's holy light;
Protect us by thy might,
Great God, our King!
(S. F. Smith.)

15.

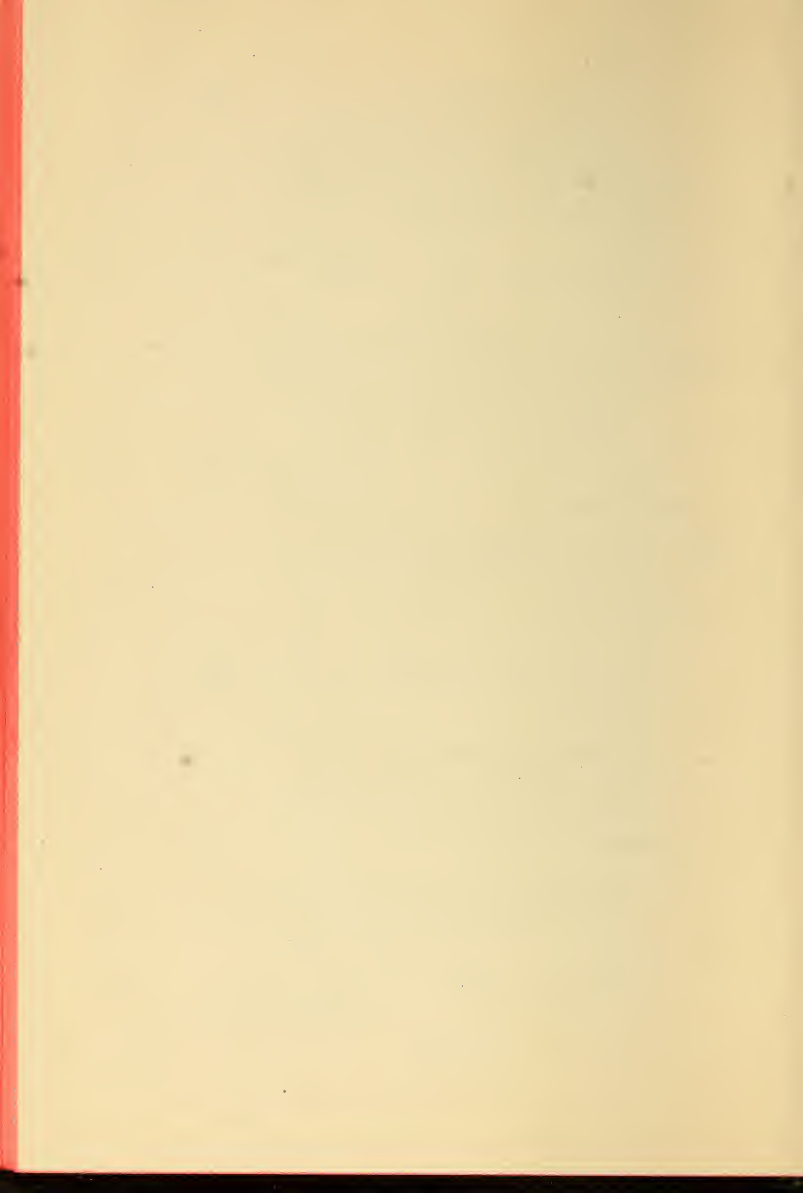
Praise the Lord.

Tune: Nuremburg, Unity 39.
All ye nations, praise the Lord;
All ye lands, your voices raise;
Heaven and earth, with loud accord,
Praise the Lord, forever praise!

For his truth and mercy stand,
Past, and present, and to be,
Like the years of his right hand,
Like his own eternity.

Praise him, ye who know his love!
Praise him, from the depths beneath!
Praise him in the heights above!
Praise your Maker, all that breathe!

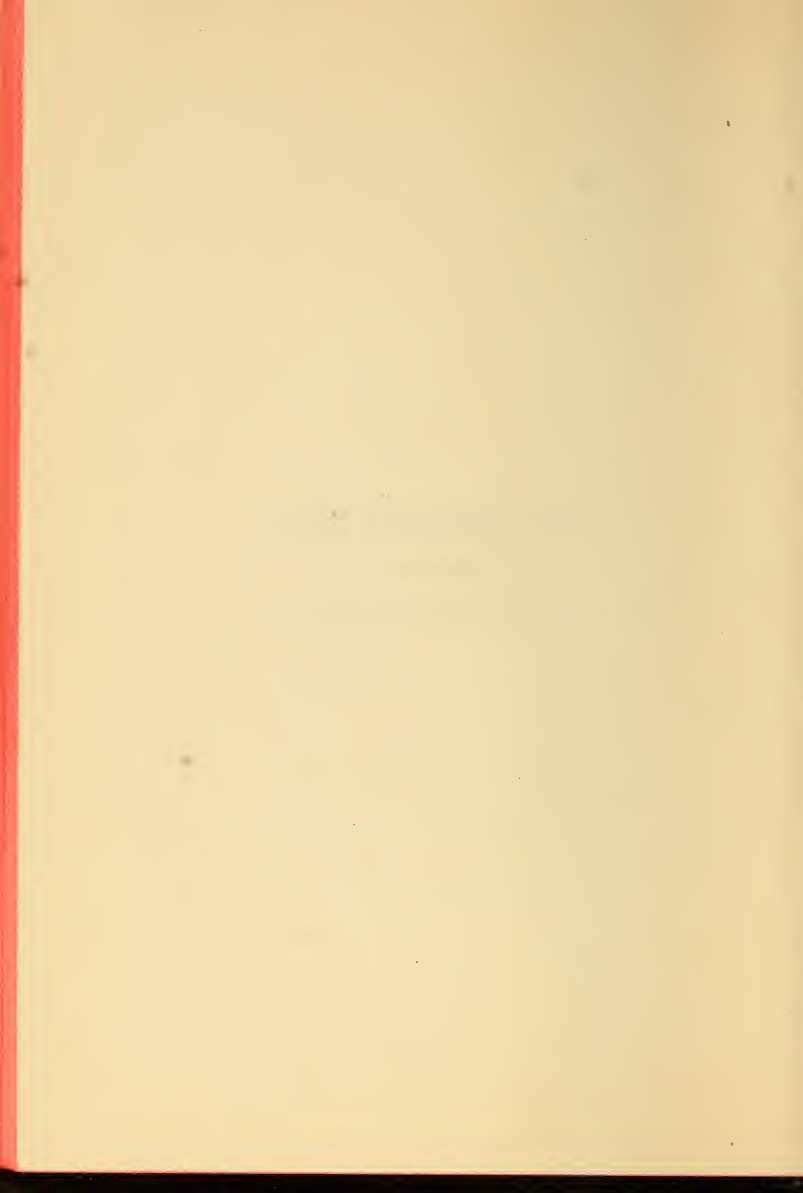
(J. Montgomery.)

Växelläsningar

mellan

prästen och församlingen

I.

Prästen :

Herren är när alla dem, som åkalla honom, alla dem, som åkalla honom i sanning.

En tid kommer och är redan inne, då sanna tillbedjare skola tillbedja fadern i anda och sanning, ty fadern söker ock sådana tillbedjare. Gud är en ande, och de, som tillbedja honom, böra tillbedja i anda och sanning.

Loven med mig Herren, låtom oss med varandra upphöja hans namn, ty hos honom är livets källa, i hans ljus se vi ljuset!

Låtom oss bedja!

Prästen :

Allsmäktige Gud, barmhärtige fader, som älskar alla människor och hatar intet, som du har skapat! Bevara oss från all orenhet i tanke, ord och handling; från all avund, allt högmod och allt skrymteri; från all girighet, falskhet och bedräglighet; från all ondska och vrede; från allt som strider mot din vilja!

Församlingen :

Herre, gör våra hjärtan rena!

Prästen :

Upplys vårt förstånd, att vi må allt bättre fatta din kärleks storhet, ditt rikets hemligheter och din eviga härlighets rikedomar!

Församlingen :

Hör oss, Herre, ty vi förtrösta på dig!

Prästen :

Hjälp oss i alla goda företag och främja våra händers verk!

Församlingen :

Hör oss, fader, och giv oss din frid!

Prästen :

Utgjut din kärlek i våra hjärtan, att vi må älska dig över allt och vår nästa såsom oss själva.

Församlingen :

Skänk oss, o Herre, din välsignelse!

Prästen :

Skydda och välsigna våra vänner och anhöriga; uppfyll oss med kärlek, mildhet och tålmod, så att vi må sprida glädje i våra hem och varhelst vi äro!

Församlingen :

Fader i himmelen, hör oss och hjälp oss och behåll oss alltid i din kärlek! Amen.

Prästen :

Helga oss, Herre, i din sanning och stärk vår tro på din oföränderliga godhet och barmhärtighet, att vi må nalkas dig med rena hjärtan och obefläckade samveten och offra dig kärlekens och tacksamhetens sannskyldiga offer! Hör, gode fader, de osjälviska böner,

som din heliga kyrka i alla länder uppsänder till dig på denna dag! Må hon i alla sina grenar allt mer tillägna sig din ande och sålunda varda skickliggjord att bättre än någonsin föra rättfärdighetens och fridens välde framåt på jorden!

Prästen och församlingen:

Fader vår, som är i himmelen! Helgat varde ditt namn; tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden; vårt dagliga bröd giv oss i dag; och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro; och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss från ondo; ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet! Amen.

Prästen:

Herre, öppna våra ögon,

Församlingen:

Att vi må skåda undren i din lag.

Prästen:

Herre, upplåt våra läppar,

Församlingen:

Att vår mun må förkunna ditt lov.

Prästen:

Loven Herren!

Församlingen:

Herrens namn vare lovat.

II.

Prästen:

Förnimmen att Herren är Gud! Han har gjort oss, och icke vi själva. Gån in i hans portar med tacksägelse, i hans gårdar med lov!

Varmed skall jag träda fram inför Herren och varmed böja mig ned inför Gud i höjden? Han har kungjort för dig, o människa, vad gott är; ty vad annat begär väl Herren av dig, än att du gör vad rätt är och vinnlägger dig om kärlek och vandrar i ödmjukhet inför din Gud.

Låtom oss bedja!

Prästen:

Allsmäktige, evige Gud! Tillsammans med dina trogna barn i alla tider, med profeter, apostlar och martyrer dyrka vi dig och hembara dig vårt lov och våra böner.

Församlingen:

Hör, Herre, våra böner och led oss på sanningens väg!

Prästen:

Vi bedja dig, Herre, att du ville alltmer uppenbara för oss din världsregerings fullkomliga godhet och rättvisa, så att inga besvärligheter må göra oss otåliga, inga frestelser förleda oss till synd, inga sorger skymma bort för oss dina kärleksfulla avsikter.

Församlingen:

Lär oss alla att känna behovet av din hjälp

och söka den; att förstå din vilja och göra den, och att förbliva idealet trogna under livets alla skiften.

Prästen :

Stilla våra passioners stormar; lugna våra förhoppningars och farhågors svallningar; kuva vår viljas egensinne, och regera alla våra böjelser!

Församlingen :

Giv oss styrka att bära alla våra prövningar och förhärliga dig i vårt dagliga liv!.

Prästen :

Vi bedja dig, fader, att du ville välsigna och stödja de gamla, giva kraft åt dem, som bära dagens tunga och hetta, och leda alla dina barn på rättvisans och godhetens vägar. Förbarma dig över alla sörjande och sjuka; giv lindring åt de lidande, trösta de bedrövade och förlåt de felande!

Församlingen :

Tag oss, Herre, helt i dina händer, och låt varken liv eller död försvaga vår tro på dig! Amen.

Prästen :

Gud, som är, som var och som kommer, inför vilkens åsyn jordens släkten uppstå och försvinna! Under alla tider ha människor känt ledningen av din kärleksfulla och trofasta hand. Våra fäder gjorde sin pilgrimsfärd genom livet

i förtröstan på dig. Var också för oss, deras barn, en molnstod om dagen och en eldstod om natten! I våra frestelser är du oss nära och känner oss; i våra sorger återupprättar du den betryckta själen; i våra framgångar kan din ande allena bevara oss för högmod och fall. Du fridens och rättfärdighetens eviga källa, borttag täckelset från våra hjärtan och förena oss med skaran av dina profeter och helgon, vilka alla ha hoppats på dig och ej kommit på skam. Amen.

Prästen och församlingen:

Fader vår, som är i himmelen! Helgat varde ditt namn; tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden; vårt dagliga bröd giv oss i dag; och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro; och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss från ondo; ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.

Prästen:

Herre, upplåt våra läppar,

Församlingen:

Att vår mun må förkunna ditt lov!

Prästen:

Honom som förmår bevara oss från fall och ställa oss ostraffliga inför sin härlighet med fröjd,

Församlingen:

Honom vare ära, majestät, välde och makt nu och i evighet! Amen.

III.

Prästen :

Herren är nådig och barmhärtig, långmodig och stor i mildhet. Herren är god mot alla och förbarmar sig över alla sina verk.

Förtrösten på Herren till evig tid, ty han är en evig klippa!

Var stilla för Herren och förbida honom, och han skall giva dig vad ditt hjärta begär!

Sen hurudan kärlek fadern har bevisat oss, att vi kallas Guds barn!

Utransaka mig, Gud, och känn mitt hjärta; pröva mig och känn mina tankar, och se till om jag är stadd på en olycksväg och led mig på den eviga vägen!

Låtom oss bedja!

Prästen :

Allsmäktige och barmhärtige Gud, vars eviga salighet vi närma oss genom själens starka längtan och genom tålmod i god gärning! Hjälp oss att söka vårt sanna liv hos dig och allvarligt sträva att ingå i ditt himmelska rike!

Församlingen :

Sänd ditt ljus och din sanning, att de må leda oss!

Prästen :

Fräls oss från egensinnets, passionernas och de onda begärens slaveri, att synden icke

må råda över oss, utan att vi med villiga hjärtan må tjäna dig, du, himmelens och jordens Herre!

Församlingen :

Helga och förnya oss i vårt sinnes anda!

Prästen :

Från vrede och otålighet, från misstänksamhet och kärlekslösa domar, från oro och ängslan,

Församlingen :

Bevara oss, Gud!

Prästen :

Giv oss ett vist och förståndigt hjärta, en brinnande och trogen ande, en uppriktig kärlek till heliga ting, och en längtan efter allt som är gott och sant!

Församlingen :

Herre, drag våra hjärtan till dig!

Prästen :

Helige Gud, ljusens fader, hos vilken ingen förvandling finnes eller någon växlingens skugga, från vilken kommer ned all god gåva och all fullkomlig skänk! Vi bedja dig om den vishet, som är först kysk, sedan fridsam, foglig, eftergiven, full av barmhärtighet och goda frukter, opartisk och oskrymd. Hjälp oss att vandra värdigt den kallelse, varmed vi hava blivit kallade, med all ödmjukhet och saktmo-

dighet, med långmodighet fördragande varandra i kärlek, vinnläggande oss att bevara andens enhet genom fridens band!

Församlingen :

Hjälp oss att leva och vandra i anden, så att vi må uppfylla kärlekens fullkomliga lag! Amen.

Prästen :

Barmhärtige fader, som dagligen giver oss nya bevis på din godhet! Vi bedja dig, att du ville giva oss alltmer av din helige ande, så att vi må stadigt tillväxa i allt gott! Stärk, Herre, vår tro, och upptänd i oss en brinnande kärlek till dig och till vår nästa! Helige fader, låt oss icke förgäves mottaga sanningens och kärlekens hälsosamma ord! Må det rena oss från allt ont och föröka i oss de himmelska dygder, som visade sig hos Jesus från Nasaret! Hjälp oss i frestelsens stund, så att vi må vandra i enlighet med din heliga vilja till livets slut! Amen.

Prästen och församlingen :

Fader vår, som är i himmelen! Helgat varde ditt namn; tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden; vårt dagliga bröd giv oss i dag; och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro; och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss från ondo; ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.

Prästen:

Herre, upplåt våra läppar,

Församlingen:

Och vår mun skall förkunna ditt lov!

Prästen:

Åt evigheternas konung, den oförgänglige,
osynlige, den ende Guden

Församlingen:

Vare pris och ära i evigheters evighet!

Prästen:

Loven Herren!

Församlingen:

Herrens namn vare lovat!

IV.

Prästen:

Jag hörde en stark röst från himmelen säga:
Se, Guds tabernakel bland människorna, och
han skall bo ibland dem, och de skola vara
hans folk, och Gud själv skall vara med dem
och vara deras Gud.

Och den som satt på tronen sade: Se, jag
gör allting nytt, jag skall giva den som törstar
av livets vattenkälla för intet.

Så säger den höge och upphöjde, han som
tronar till evig tid, han vilkens namn är "den
helige": Jag bor i helighet uppe i höjden, men

ock hos den, som är förkrossad och har en ödmjuk ande, att jag må giva liv åt de ödmjukas ande och liv åt de förkrossades hjärtan.

Låtom oss bedja!

Prästen:

Gud, vår himmelske fader, från vilken varje god och fullkomlig gåva kommer! Vi höja tacksamhetens och lovets röst till dig. För det liv, som du har givit oss och den verksamhet, till vilken du kallat oss, för kunskapen om din vilja och bevisen på din kärlek

Församlingen:

Vi lova dig, vår fader i himmelen.

Prästen:

För det arbete vi kunnat utföra, för den sanning vi fått lära, för det goda, som kommit oss till del under vårt förflutna liv, för det hopp, som leder oss framåt

Församlingen:

Vi tacka dig, o Gud!

Prästen:

För din uppenbarelse i naturen, för spåren av din vishet och makt i det minsta som i det största, för allt som är skönt och härligt i världen

Församlingen:

Vi lova dig, vår Gud!

Prästen :

För varje sant och upplyftande ord, som blivit talat av de vise och gode i alla tider och som burit frukt i ädla och heliga liv

Församlingen :

Vi tacka dig, o Gud!

Prästen :

För hem och vänner, för trevnad och glädje, för maningar till pliktuppfyllelse, för hjälp i frestelsen, för tröst i sorgen, för den frid som vinnes genom strid, och den vila, som kommer efter arbete

Församlingen :

Vi lova dig, vår fader i himmelen!

Prästen :

Gör oss mindre ovärdiga din godhet och kärlek, och giv oss nåd att bättre förstå och göra din vilja!

Församlingen :

Hjälp oss att sålunda tacka dig och välsigna ditt namn i evighet! Amen.

Prästen :

Evige Gud, som skänkt oss jordelivets betydelsefulla gåva! Hjälp oss att besegra våra passioner, vår tröghet och vår fruktan! Må vi städse ihågkomma, att du är oss när och ser och leder allt; och det ringaste arbete skall få

värde, de tyngsta bördor bliva lätta! Hjälp oss att lägga bort allt högmod, all vrede och otålighet! Gör oss kärleksfulla och förtröstande, anspråkslösa under medgången, tåliga under motgången, beredda att möta faror, lugna i döden och förvissade om ett evigt liv! Amen.

Prästen och församlingen:

Fader vår, som är i himmelen! Helgat varde ditt namn; tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden; vårt dagliga bröd giv oss i dag; och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro; och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss från ondo; ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.

Prästen:

Åt den evigt fullkomlige vare tack och lov

Församlingen:

Från alla folk och tungomål på jorden och från helgonens församling i himmelen! Amen.

V.

Prästen:

Människans väg beror icke av henne; det står icke i vandrarens makt att rätt styra sina steg.

Jag har fridens tankar angående eder, säger Herren. I skolen gå åstad och bedja till mig, och jag vill höra på eder. I skolen söka mig,

och I skolen ock finna mig, om I frågen efter mig av allt edert hjärta.

Veten I icke, att I ären ett Guds tempel, och att Guds ande bor i eder?

Guds tempel är heligt, vilket I ären.

Låtom oss bedja!

Prästen :

Allsmäktige Gud! Alla dina verk lova dig, och människors barn tillbedja dig. Genom dina under i himmelen och på jorden, i havet och i skyn, genom din outtröttliga vaksamhet och vård, genom din skapelses skönhet och rikedom må vi föras närmare dig, du alltings upphov!

Församlingen :

Må din helige ande föra oss närmare dig och påminna oss om din närvaro!

Prästen :

Genom alla de djupheter vi icke fattat, genom livets herravälde och dödens visshet, genom förgängelsen av de timliga tingen och oförgängligheten av de eviga, genom korsets börda och trons seger, stärk du vår tacksamma tillit!

Församlingen :

Stärk du vår tacksamma tillit, och öka vårt förtroende till dig!

Prästen :

Genom alla dina skickelser med var och en av oss, genom alla de växlingar, som göra oss

rika eller fattiga, genom alla de förhoppningar och farhågor, de framgångar och missräkningar, som tillhöra detta skiftande liv, lär oss att förtrösta på dig.

Församlingen :

Lär oss att förtrösta på dig och lita på din ömma vård.

Prästen :

Allgode fader, du som ger styrka åt de svage och ökar kraften hos de vanmäktige, vi bedja dig, att du ville städse bevara din kyrka i din sanna dyrkan och göra oss till dina lydiga barn och arvingar till det eviga livet! I tider av bedrövelse och i tider af glädje, i liv och i död, må vi sätta vår tröst till dig! Amen.

Prästen och församlingen :

Fader vår, som är i himmelen! Helgat varde ditt namn; tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden; vårt dagliga bröd giv oss i dag; och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro; och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss från ondo; ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.

Prästen :

Herre, öppna våra läppar,

Församlingen :

Och vår mun skall förkunna ditt lov!

Prästen :

All ära vare honom, som skapade ljuset och befallde det att lysa utur mörkret!

Församlingen :

Huru mycket härligare är icke det ljus, som lyser i våra hjärtan från hans helige ande och hans eviga ord!

Prästen :

Loven Herren!

Församlingen :

Herrens namn vare lovat!

VI,

(Vid julhögtiden.)

Prästen :

Huru ljuvliga äro icke glädjebudbärarens fötter, när han kommer över bergen för att förkunna frid och frambära gott budskap!

På honom skall Herrens ande vila, vishets och förstånds ande, råds och starkhets ande, Herrens kunskaps och fruktans ande.

Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människorna ett gott behag!

Låtom oss bedja!

Prästen :

Fader i himmelen, du, som har valt till ditt tempel alla trogna människoandar, och som i

rikt mått genom ditt inneboende helgade hans själ, vilken, fastän född i ringhet, varit ett ljus för alla de människobarn, som lärt känna honom! Vi tacka dig för den oskattbara gåva du skänkt människosläktet i profeten från Nasaret.

Församlingen :

Herre, vi tacka dig för Jesu liv och för den oförgängliga härligheten av hans evangelium!

Prästen :

Rikta i dag våra tankar på hans liv och exempel och gör oss till ett med honom i tålamod och renhet, i förlåtande kärlek och självuppoftning!

Församlingen :

Gör oss till ett med honom och till ett med dig, o fader!

Prästen :

Såsom hans lärjungar som var ett vittne om din nåd och sanning och som i sina mörka stunder endast var dig närmare och kärare, må vi i honom se din avsikt med oss, och i allt vad vi tänka och göra och lida ej önska något annat än trohet i din tjänst och lydnad för din vilja!

Församlingen :

Och av hans fullhet må vi alla få, och nåd för nåd. Amen.

Prästen :

O du, vars öga vakar över alla människors barn, och som genom din fridsfurste kallat dem till ett rike, i vilket rättfärdighet, frid och glädje bo; sänd snarligen ut hans ande till våra mörka bygder av skuld och ve och beväpna honom med din nåds genomträngande kraft! Må han genomborra varje förtryckares hjärta och tillintetgöra våldsverkarnas högmod! Må han tystna de dåraktiga stridernas larm och utskämma folkens falska gudar; må han bringa tro åt de tvivlande, hopp åt de hopplösa, styrka åt de svaga, ljus åt de sörjande, och mer och mer öka antalet av de renhjärtade! Amen.

Prästen och församlingen :

Fader vår, som är i himmelen! Helgat varde ditt namn; tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden; vårt dagliga bröd giv oss i dag; och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro; och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss från ondo; ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.

VII.

(Vid påskhögtiden.)

Prästen :

Se, vintern är förbi och snön har försvunnit; blommorna te sig åter på jorden; fågelsångens

tid är inne, och vårens röster höras i landet!

Frukta icke, o land; fröjda dig och var glatt,
ty Herren vill göra stora ting!

Gräset torkar bort, blomstret förvissnar,
men Guds godhet förbliver evinnerligen.

Guds ande har gjort mig, och den allsmäk-
tiges fläkt beskär mig liv.

Låtom oss bedja!

Pr ä s t e n :

Allgode Gud, vilkens liv förbliver och under
alla förändringar är för evigt detsamma! Vi
tillbedja dig bland bevisen på din härliga när-
varo och de återvaknande tecknen till din tro-
fasthet. Alla årstider äro dina, och du lever
under vinterns snö såväl som i sommarens
varma fläktar. Din är döden, och ditt är livet,
som växer upp ur döden.

F ö r s a m l i n g e n :

Huru mångfaldiga äro icke dina verk, o
Herre! Med vishet har du gjort dem alla.

Pr ä s t e n :

Du låter solen skina med glödande hetta,
och du framkallar de milda vindarna, som
öppna den frusna jorden och återskänka oss
blad och blommor. Jord, luft och himmel gen-
ljuda av ditt lov och pulsera med ditt rika liv.

F ö r s a m l i n g e n :

Du skall förvandla dem såsom man förvand-

lar sin dräkt; men du är densamme, och dina år skola icke hava någon ände.

Prästen :

O du allt livs eviga källa! Vi bedja dig, att du ville hos oss upptända en levande tro på våra själars storhet och odödlighet! Verka hos oss det bidande hopp och det ödmjuka tålmod, som funnits hos alla dina trogna tjänare och särskilt hos din tjänare Jesus; och vi skola såsom de segra över död och förgänglighet! Ihågkommande att vårt jordeliv är kort, må vi dagligen tillväxa i tro, i självförsakelse, i kärlek, i högsinhet, i den hjärtats renhet, varigenom vi kunna se Gud, och den hängivenhet, som gör oss till ett med dig! Till sist förena oss med våra kära och med den stora skaran av dina förlossade, för evigt! Amen.

Prästen och församlingen :

Fader vår, som är i himmelen! Helgat varde ditt namn; tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden; vårt dagliga bröd giv oss i dag; och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro; och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss från ondo; ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.

VIII.

(Vid minnesfester över de store och gode.)

Prästen :

Låtom oss prisa ryktbara män, kända för styrka och rättfärdighet, genom vilka Herren har utfört stora ting.

Församlingen :

Genom sitt omdöme folkets ledare, givande råd på grund av förstånd och förutseende.

Prästen :

Visa och värtaliga i vad de lärde, och genom kunskap och makt folkets hjälpare.

Församlingen :

Alla dessa blevo ärade bland sitt släkte och utgjorde sin tids prydnad.

Prästen :

Det finnes några, som hava efterlämnat ett namn, vars minne alla hålla kärt.

Församlingen :

Men det finnes andra, som icke fått någon minnesvård, vilkas namn försvunnit från jorden.

Prästen :

De voro föraktade och förtryckta; de ledo förtal och hunger.

Församlingen :

Deras rättfärdighet är dock icke förgäten; frukten av deras arbete kan icke tillintetgöras.

Prästen:

Även om deras kött förtärdes och deras kroppar nedmyllades i okända gravar,

Församlingen:

Skall dock skönheten av deras liv erkännas; de dräpta profeternas seger skall bliva fullständig och varaktig.

Prästen:

De voro på sin tid rättfärdighetens förkämpar, låtande sin höga tro åtföljas av hjältemodiga handlingar.

Församlingen:

De vittnade om den ande, som bodde i dem, bekräftande de osynliga och eviga tingens tillvaro.

Prästen:

Må folket tala om deras vishet och församlingen förkunna deras lov;

Församlingen:

Att de rättfärdiga må vara i evig åminnelse och deras namn bliva välsignat.

Prästen:

Fastän ett ädelt liv är kort, varar ett gott namn för evigt.

Församlingen:

Ja, ett gott namn är mera värt än stor rikedom, och ett gott ansende är bättre än silver och guld.

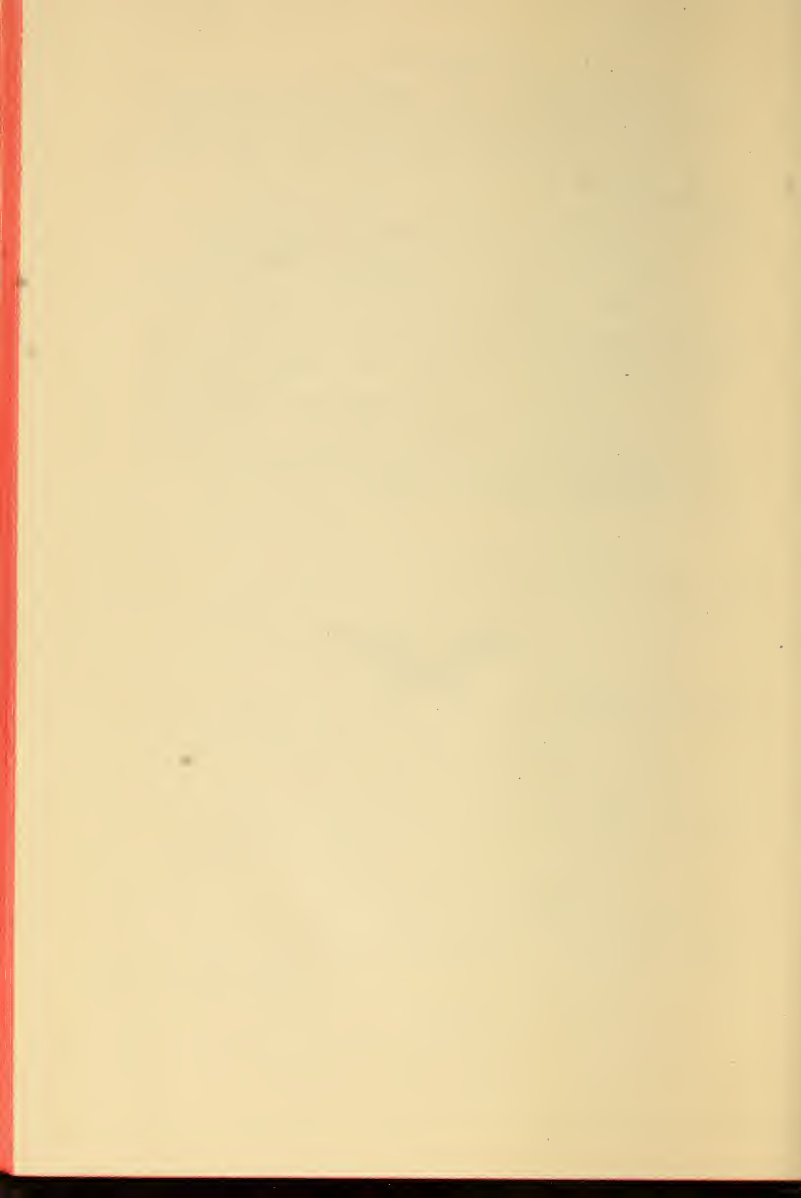
Prästen :

Giv akt på den ostrafflige och se på den redlige; ty de rättfärdigas stig är lik gryningens ljus, som växer i klarhet tills dagen nått sin höjd!

Prästen och församlingen :

Fader vår, som är i himmelen! Helgat varde ditt namn; tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden; vårt dagliga bröd giv oss i dag; och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro; och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss från ondo; ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.

Register.

A.

	Nummer
Ack, vad gör det hur dig människor döma....	97
Ack, varför sörja dem som dö.....	150
Allfader gode, du som kan oss giva.....	17
Anden, en evighetsson, landsflyktig och fjättrad i tiden.....	14
Arbete, kärlek, bön och tro.....	81
Arma, trötta ande.....	141
Att gå som en sol ur havet.....	94

B.

Barmhärtig var! En större lycka.....	105
Befall i Herrens händer.....	69
Bort med drömma, bort med tveka.....	60
Brinn, helga eld, som mitt i kallsint värld..	66
Broder, har du fjärran gått.....	56
Bröder! Vi ha plikter alla.....	77

D.

Den blida vår är inne.....	165
Det finns ej sinne så förslitet.....	104
Det finns ett öga, vaket jämnt.....	131
Det är ej just vad du gjorde.....	102
Dig allena vare ära.....	37
Dig skall min själ sitt offer bära.....	44
Din klara sol går åter opp.....	23
Du båge på fästet, vi strålar du blott.....	121
Du, Herre, ser och känner mig.....	38
Du nämner mig, moder, ett bättre land.....	126
Du, som härlig ställde.....	172
Du, som låter mig erfara.....	75
Du, som vår förtröstan väcker.....	1

Därför, du människobarn, du älske förbar- mande fadern	74
Döden löser livets mörka gåta.....	156

E.

En kristen bör tro och besinna.....	73
En präst en söndagsmorgon predikade om Adams fall	43
En röst ur hjärtat talar.....	51
En sakta ton, av längtan full.....	151
Ensam i bräcklig farkost vågar.....	61
Ett givet löfte bör man aldrig glömma. . .	106
Ett öga som brustit ej rosorna ser.....	89
Evigt kan ej bli det gamla.....	64

F.

Fader! Under detta namn.....	15
Farväl, farväl! Tack för god vakt.....	162
Från ovan vinkar än en hand.....	152
För dig, o Gud, mitt hjärta brinner.....	32
Förläna mig din andas nåd.....	6
Förstår du ej, varthän min led.....	125
Förvissnad låg var nöjets ros.....	98

G.

Giv lycka, Gud, till allt gott verk.....	7
Glädje utan Gud ej finnes.....	127
Glänsande våren.....	167
Glöm städs dig själv och giv dem kärlek, som dig hata.....	87
Gud, fullkomlighetens källa.....	158
Gud, låt ej lust ej heller nöd.....	10
Gud, min Gud, till dig jag ser.....	11
Gud, se i nåd till dessa två.....	175
Guds kärlek, du, som strålar klar.....	41
Gud, välsigna dessa hjärtan.....	174
Gud är min vän.....	132

H.

Han kommer ej som en monark.....	113
Hän leder mig. Vad himmelsk tröst.....	135
Har du under livets buller.....	65

Helige ande	5
Herre, signe du och råde.....	19
Herre, evigt stor i ära.....	31
Hugsvalare, jag längtar.....	4
Hur du än ävlas och yvs, dock ej ur den skapade världen.....	34
Hur härligt vittna land och sjö.....	171
Hur snart for ej min fröjd sin kos.....	181
Huru länge vi här vandra.....	176
Håll ut, håll ut i tålmod.....	136
Höga majestät, vi alla.....	182
Högtlovat vare, Gud, ditt namn.....	12
Hör mig, hör mig, gode fader.....	108

I.

I alla skiften av vårt liv.....	9
I dag om ett jag blott dig ber.....	139
I det djupa, i det höga.....	39
I mänskors barn, som alla ägen.....	78
I orättvisans tid vår ätt.....	46
I världens yra vimmel.....	54

J.

Jag blickar ej omkring mig mer.....	161
Jag ej i mörkret längre går.....	134
Jag går mot döden var jag går.....	177
Jag lyfter mina händer.....	130
Jag står på öde skär mitt uti havet.....	35
Jag tror ändå att något gott.....	120
Jag vet en hälsning mera kär.....	159
Jag vill dig prisa, Gud, min styrka.....	57
Just nu är såningstiden här.....	93
Just som jag är jag nalkas dig.....	55

K.

Kan den få nåd, som lever uti synd.....	53
Klara stjärna, du, som strålar.....	28
Konungars konung i det ljusa höga.....	178
Kristus har levat och lärt. Vad lärde han..	114
Käre fader, oss välsigna.....	18

L.

Led, milda ljus, ren natt omsluter mig.....	58
Ijuvt är att hamna efter färd på hafven...	179
Loven Gud i himlens höjd.....	184
Låt mig med heligt nit var osäll like trycka.	100

M.

Med hastat lopp och dunkelt sken.....	170
Men om en frälsad själ, en ande kärleksrik..	103
Min gode herde Herren är.....	133
Min själ, ditt hopp till Herran.....	128
Min själ skall lova Herran.....	40
Mitt land, du frihets härd.....	164
Morgon mellan fjällen.....	25
Må jag i dag förmå att handla så.....	24

N.

Naturens harpa klingar klar.....	48
Naturen åter träder.....	169
När grymt sig förbyter.....	140
När handen till avsked räckes.....	153
Närmare, Gud, till dig.....	2
När under korset allt vårt hopp.....	116

O.

Och jag såg en man, profeten.....	112
O du, som fjärran över molnens rymder.....	3
O du, som världars millioner.....	183
Odödlig kärlek, utan gräns.....	42
O frihet! Över tegar grå.....	67
O gode fader, var oss huld.....	163
O Gud, i mina unga dagar.....	59
O Gud, som allt förnya kan.....	16
O, gäves hälften av den makt, som ägnas att förfära	109
O Herre, mig en stråle giv.....	90
O, hur mången törnestängel.....	101
O, kasten ej er sten på dem som falla.....	29
O, kännes vintern än så svår.....	145
O ljuvligheters ljuvlighet och krona.....	91

Om det sköna mål, som blicken bländar.....	122
Om du planera kan ett ädelt dåd.....	70
Om, Jesu, på min vandringsstig.....	115
Oss välsigna och bevara.....	20

P.

Pris vare Gud, som låter.....	21
Prometeus	52
På livets hjul i rymden går vår färd.....	123
På nytt är mulden mjuk och varm.....	166
På oplöjd mark välsignad skörd ej spirar...	144
På paradiset.....	86

R.

Ring, klocka, ring mot frostig sky.....	173
---	-----

S.

Sant är att sorgen är ett stycke ve.....	143
Se, fram går evangelium.....	117
Se, huru gott och ljuvligt är.....	88
Se, kärleken är mild.....	92
Sen upp mot eternas regioner.....	107
Skynda hit, du sköna morgon.....	110
Snabba äro livets stunder.....	180
Som Gud det vill. Han bäst förstår.....	137
Stilla skuggor breda sig i kvällen.....	27
Storm i går — och redan börja.....	147
Stundom töcknet brister.....	160
Så går en dag än från vår tid.....	26
Så långt som vårt öga hinner.....	111
Så länge du, Gud, är min hjälp och mitt värn	138
Så länge du än älska kan.....	79
Så mången röst som tystnat här.....	155
Så tät en sky ej väves.....	146
Säg mig ej i sorglig villa.....	63

T.

Tanke, se hur fågeln svingar.....	13
Till Gud jag flyr.....	30
Till trötta hjärtan, sorgens hus.....	154
Tro ej, att säll är endast den.....	142
Tysta natt! Stilla natt.....	29
Tänk milt om brottslingen, min vän.....	96

U.

Upp, allt vad Herren Gud har gjort.....	47
Ur nattomhöljda tider.....	119

V.

Vad du ger, o fader kär.....	85
Vad i mig dör är ej jag själv.....	49
Vad vida kring dig skönja kan ditt öga....	80
Vaka, själ, och bed.....	8
Varen visa, varen vakna.....	76
Var finns det landet, där i ljuvlig ro.....	95
Var hjord, hur omsorgsfullt den skötts och vaktats	149
Vart människohjärta inom sig bär.....	50
Vart än jag slungad vara må.....	129
Var är den vän, som över allt jag söker....	45
Var är ditt hem, jag frågade mitt hjärta...	124
Ve den som säger: Gud ej är.....	33
Vem blir ej hjälte, om vid stridens glans....	84
Vem är bland Jesu rätta vänner.....	118
Vem är den som, trött av striden.....	72
Vilken förfärande bild! Benranglet med lien i handen.....	157
Vill du ha sanning, kasta över bord.....	62
Vi skulle jag ej möta glad min plåga.....	148
Vår, som löser jordens tvång.....	168
Vår tillflykt du, o Herre, är.....	36
Väl formar den starke med svärdet sin värld	71
Välja vägen en gång bliver.....	68

Å.

Åter och åter och åter.....	83
Åt kärleksfloden utlopp giv.....	82

Ä.

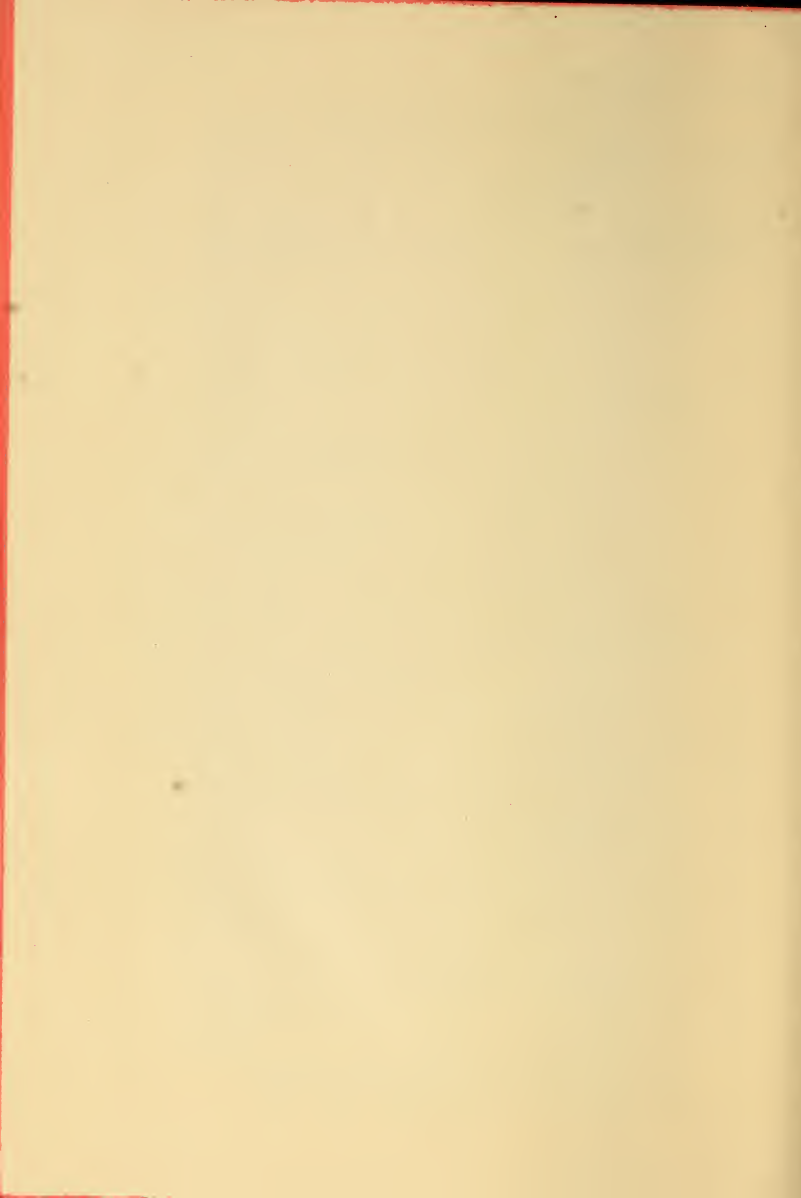
Än en dag av sol och sånger.....	22
Ära ske Herren, ja Herren allena ske ära...	185

Författareregister.

	Nummer
Adams, Sarah F.....	2
Afzelius	44
Ariosto, Ludovico	106
Becker	130
Blake, J. V.....	166
Boberg, Carl	98
Bonggren, Jakob.....24, 29, 50, 83, 89, 110,	123
Brorson, H. A.....47,	177
Bryant, W. C.....	142
Böttiger.....27, 28, 30,	132
Chadwick, J. W.....	151
Clarke, J. F.....	56
Dahl.....	57
Dellgren, August.....	96
Dellgren, Mrs. Vendela.....	131
E—g, B.....	25
Eichendorff, Joseph von.....	147
Elliott, Charlotte.....	55
Erskine, Ebenezer.....	143
French, R. C.....	82
Geibel, Emanuel.....	142
Geijer.....4, 59, 61, 125, 159,	181
Gerok, S. M.....	110
Gilmore, Josiah H.....	135
Granquist, Ida.....22, 144, 153,	160
Herder, J. G.....	49
Hertzog.....	26
Holmes, O. W.....	103
J. Th. J.....	17
Johanson, Klara.....	149
K. W. S.....	76
Karlfeldt, E. A.....	91
Karl XV.....	124

Langster, Margaret.....	102
Lenngren, Anna Maria.....	183
Liander, G. H.....	105
Lindberg, O. E.....	60, 62, 79, 80, 86, 99, 126
Longfellow, H. W.....	63, 109, 111
Longfellow, S.....	16, 18, 116
Lowell, J. R.....	68
Mackey, C.....	70
Marot.....	128
Mason, Mrs. C. A.....	134
Mellin, G. H.....	180
Münter.....	158, 170
Newman, J. H.....	58
Nyblom, C. R.....	157
Nyblom, J.....	117
Parker, Theodore.....	138
Pfeiff, Victor.....	97
Poliander.....	40
Risberg.....	54
Runeberg.....	13, 101, 175
Rydberg, Viktor.....	35, 52, 119, 156
Schönberg, Gustaf.....	77
Sehlstedt, E.....	167
Shakespeare.....	53, 87
Sjöberg, Erik.....	148
Smith, Sam F.....	164
Snoilsky, Carl.....	122
Spegel.....	6, 73, 88
Speratus.....	10
Stagnelius, E.....	3, 140
Strandberg, K. W. A.....	104, 162
Svedberg.....	19, 184
Söderberg, E. N.....	66, 146
Tegnér.....	14, 34, 64, 71, 74, 100, 108, 114
Tennyson, Alfred.....	120, 150, 173
Topelius.....	81, 171
Wallin.....	5, 7, 8, 9, 11, 12, 20, 21, 23, 33, 36, 38, 39, 45, 69, 72, 78, 92, 115, 118, 127, 133, 163, 165, 172, 174, 176, 182, 185

Wennerberg, Gunnar.....	95
Whittier, J. G.....41, 42, 43, 46, 48, 65, 67, 85, 93, 113, 129, 137, 139, 152, 154, 156,	161
Wikner, Pontus.....	112, 121
Wirsén, C. D. af.....	136
Åström	51
Ödmann.....1, 15, 31, 32, 37, 75	169
Östergren, K. L.....	84, 94

MAR 18 1908

Deacidified using the Bookkeeper process
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: August 2005

Preservation Technologies

A WORLD LEADER IN PAPER PRESERVATION

111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

732

501

U.D.

LIBRARY OF CONGRESS

0 014 557 970 3

